

Cửu Tội

Contents

Cửu Tội	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	31
9. Chương 9	36
10. Chương 10	40
11. Chương 11	45
12. Chương 12	49
13. Chương 13	53
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	73
20. Chương 20	78
21. Chương 21	82
22. Chương 22	87
23. Chương 23	90
24. Chương 24	95
25. Chương 25	100
26. Chương 26	105
27. Chương 27	108
28. Chương 28	112
29. Chương 29	115
30. Chương 30	120
31. Chương 31	123
32. Chương 32	126
33. Chương 33	130
34. Chương 34	134

Cửu Tội

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, kì huyền, kinh tởng huyền nghi, phá án, cường cường, 1×1, HETHáng tư, thời tiết có chút râm mát.

1. Chương 1

Tháng tư, thời tiết có chút râm mát.

Đèn nê ông chiếu sáng toàn bộ thành thị, màu sắc sắc sỡ, đèn đường đổ bóng tròn loang lổ, lơ mờ quỵ dị.

Ánh trắng giấu sau tầng mây dày đặc, xe ra ngoại thành ngày càng ít, đường mờ mịt, cảnh cây rậm rạp khẽ lay động, hình thành một vòng bóng đen, không gian có vài phần u ám kinh khủng.

Phía sau chiếc BMWs màu đỏ là một chiếc xe Jeep màu đen, lúc Khâu Thục Tình chú ý thì nó đã gần sát, hình như đã theo cả đoạn đường.

Khâu Thục Tình cắn môi đỏ mọng, dùng sức giẫm chân ga, nhìn vào kính chiếu hậu, bóng xe Jeep màu đen càng ngày càng nhỏ, dần dần rời khỏi tầm mắt.

Khâu Thục Tình nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên là mình nghi thần nghi quỷ?

Bị mấy tay săn ảnh bám quá lâu, giờ nhìn cái gì cũng cảm thấy có vấn đề.

Khâu Thục Tình cười tự giễu, thuận tay mở máy nghe nhạc. Giọng hát của chính mình từ từ vang lên, nhẹ nhàng du dương, vô cùng động lòng người, tâm trạng cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Chuyển hướng tay lái rẽ vào khu chung cư, đỗ xe vào bãi liền đẩy cửa bước ra.

Khâu Thục Tình bỗng nhiên mở to hai mắt, xe jeep kia vẫn theo phía sau! Xe jeep không nhanh không chậm dừng bên cạnh cô, cửa xe từ từ mở.

Khâu Thục Tình hoảng sợ, vội vàng cầm túi xách chạy hướng thang máy, quay đầu thoáng nhìn, chỉ thấy một gã đàn ông bước ra, áo gió màu đen, dù ban đêm vẫn mang kính râm!

Khâu Thục Tình vội vàng vào thang máy, liềm mạng ấn nút, móng tay màu đỏ vì dùng sức mà khê đau.

Thang máy khép lại, nháy mắt, một bàn tay đeo găng da tiến vào, thang máy lại mở ra.

Giã đàn ông đứng trước mặt cô.

Hoảng sợ. Khâu Thục Tình có thể nghe thấy tiếng tim mình nhảy lên kịch liệt.

Gã đàn ông mặt không chút biểu cảm, thông thả bước vào, sau đó ấn nút lên tầng 7.

Khâu Thục Tình bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, nhìn mình ấn nút tầng 17, mỉm cười, quả nhiên chuyện bé xé ra to.

Đến tầng 7, cửa thang máy mở, gã đàn ông liền bước ra ngoài. Khâu Thục Tình khẽ cười cười, nghĩ hôm nay có thể ngủ một giấc ngon, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Chỉ một thoáng, gã đàn ông bỗng nhiên quay đầu, cười nhẹ với Khâu Thục Tình, nụ cười nơi khóe miệng có chút quỵ dị, cuối cùng theo thang máy khép lại mà không còn.

Leng keng —

Rốt cục đã đến tầng 17, Khâu Thục Tình lắc đầu, gần đây áp lực quá lớn, trở về nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Cánh cửa sắt xuất hiện trước mặt cô, mười ngón tay thon dài lật tới lật lui trong túi tìm chìa khóa, nhứu mà: “Chìa khóa chạy đâu rồi.”

Cửa chậm rãi mở ra, nhẹ không chút tiếng vang.

Khâu Thục Tình đột ngột nhìn thấy chiếc dày da màu đen, vừa ngẩng đầu, gã đàn ông đứng trước mặt cười với cô, tươi cười kinh khủng, phẳng phất độc ác.

Khâu Thục Tình thối lui một bước, trái tim kịch liệt nhảy lên, như muốn thoát khỏi ***g ngực.

Dáng vẻ hoảng sợ cuối cùng ánh lên trong mắt gã đàn ông.

Đêm... Vẫn tối đen...

“Tổng biên, chúng ta cứ chờ sao? Chúng ta đã chờ một ngày một đêm rồi! Như vậy rất ngu ngốc!” Nhiếp ảnh gia Tôn Mộc nhăn mặt, mày rậm nhíu chặt, đôi mắt thâm quầng như gấu mèo.

Tần Bạch chụp một phát sau ót hần, trợn mắt: “Cậu biết cái gì? Thạch Hạo và Diêu Thiển cùng đi du lịch Thái Lan, đây là tin tức lớn! Nếu chúng ta có thể chụp được ảnh Thạch Hạo và Diêu Thiển lên hẹn hò, số lượng tiêu thụ của Bí Mật Giới Giải Trí chúng ta chắc chắn đánh bại các tuần san khác! Tin tôi đi! Hôm nay Thạch Hạo và Diêu Thiển sẽ trở về!”

Tôn Mộc mếu máo, hút một ngụm trà sữa lạnh.

Cửa ra vào, tiếng báo chuyển bay cứ vang lên đều đều, Tần Bạch và Tôn Mộc ngồi trên ghế nhàm chán cắn sandwich, hai mắt nhìn chăm chăm lối ra.

Tần Bạch cũng có chút buồn bực, rõ ràng thu được tin tức, hôm nay Thạch Hạo sẽ về nước, kết quả đợi từ tối hôm đến chiều hôm nay, cũng không thấy bóng dáng Thạch Hạo và Diêu Thiển, chỉ cực kỳ mệt mỏi.

“A, tổng biên, mau nhìn! Đó có phải Thạch Hạo không!” Theo hướng Tôn Mộc chỉ, Tần Bạch thấy một người đàn ông mặc áo trắng, bóng lưng cao ngất, thân hình cường tráng, rất nam tính, thân thể Tần Bạch liền run rẩy.

Tần Bạch nhúc nhích, thầm nói, không đúng, sao không thấy đi cùng Diêu Thiển? Nghĩ lại, chắc chắn Thạch Hạo và Diêu Thiển đi cùng nhau sẽ gây chú ý, nói không chừng cố ý tách ra, để tránh người tò mò.

Tần Bạch vỗ vỗ vai Tôn Mộc: “Cậu tiếp tục trông chừng, xem Diêu Thiển có ra không, tôi đuổi theo Thạch Hạo.” Nói xong liền lấy máy ghi âm, nhanh chóng chạy qua.

Tôn Mộc than thở, tổng biên luôn thích dành việc của tay săn ảnh như hần!

Tần Bạch tiến lên, định hỏi gì đó, người đàn ông bỗng nhiên liền dừng bước, xoay lại, cho cậu một ánh mắt lạnh.

Tần Bạch chưa kịp dừng bước, hơn nữa bị diện mạo của người đàn ông làm hoảng sợ, thân mình lảo đảo, đổ về phía trước, nháy mắt sẽ ngã vào lòng hần.

Nhiếp Cửu nghiêng người một cái, thuận lợi làm Tần Bạch ngã xuống đất.

Tần Bạch ăn đau, xoa mũi đứng lên, thầm nghĩ, không phải Thạch Hạo. Tần Bạch vỗ vỗ quần áo, nhìn chăm chăm người đàn ông trẻ tuổi một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Anh có dự định đóng phim không? Tôi biết khá nhiều đạo diễn nổi tiếng!”

Nhiếp Cửu nhìn cậu một cái, lạnh lùng nói: “Đừng đi theo tôi.”

Tần Bạch thật sự bị dọa, cậu sống đến tuổi này cũng chưa thấy qua người đàn ông nào anh tuấn như vậy, dù Thạch Hạo được xưng là sát thủ của phụ nữ cũng không bằng, chỉ chớp mắt, mọi từ ngữ ca ngợi đều xuất hiện trong đầu cậu. Tần Bạch thở dài, quả nhiên, mỹ nam không chỉ tiểu thuyết mới có.

Nhưng khí thế của mỹ nam này quá mức mạnh mẽ, làm Tần Bạch được xưng là da mặt dày cũng có chút sợ hãi.

Tần Bạch sờ sờ lỗ tai, bỗng nhiên nhớ tới Thạch Hạo và Diêu Thiển, ai nha một tiếng, vội vàng chạy về.

Tôn Mộc ngồi trên ghế buồn ngủ, Tần Bạch đi rồi không có ai nói chuyện với hần, tinh thần uể oải, mi mắt nặng trĩu, đầu liền đổ sang một bên.

Thạch Hạo bước đến cửa ra vào, liếc mắt một cái liền thấy Tôn Mộc, Tôn Mộc đang ngủ, khóe miệng chảy nước miếng, mơ hồ còn nghe được tiếng ngáy, nhin không được liền mỉm cười.

Diêu Thiên cười hỏi: “Anh biết?”

“Tay sẵn ảnh này theo anh mấy lần.” Thạch Hạo đeo kính râm, “Đi thôi.”

Tần Bạch quay lại thấy Tôn Mộc khò khè, khoe miệng còn chảy nước miếng, oán hận nắm lỗ tai hắn, đang muốn vặn, thở dài lại buông ra.

Cả ngày hôm qua ở đây, cơm cũng không có mà ăn.

Tần Bạch ngồi xuống, lại lấy nửa cái sandwich ra cắn, miệng lẩm bẩm: Thạch Hạo Thạch Hạo! Diêu Thiên Diêu Thiên! Tiền thưởng tiền thưởng! Chia hoa hồng chia hoa hồng!

Lẩm bẩm một lát cũng có chút mệt mỏi, tiếng chông di động thành linh vang lên đánh thức cậu, vừa a lô liền nghe:

“Có tin tức lớn! Tối hôm qua Khâu Thục Tình bị tấn công, hiện giờ ở bệnh viện!”

Tần Bạch phấn chấn lên, vội vàng túm Tôn Mộc chạy ra ngoài.

T thị là nơi có tỷ lệ án lớn nhất, gần đây lại xảy ra rất nhiều vụ án ly kỳ, đa phần không có đầu mối, lạ lùng tới mức khiến người ta lú lẫm, những án này sẽ được chuyển vào án chưa giải quyết, Thiên triều gửi công văn, thành lập tổ điều tra các vụ án đặc biệt, triệu tập cảnh sát thiên tài khắp Thiên triều, tạo thành đội ngũ xuất sắc trước nay chưa từng có, mà tổng bộ đặt tại T thị.

Trước đó Nhiếp Cửu phải đi Mỹ tham gia đặc huấn tối cao, với chỉ số thông minh hơn người và năng lực siêu cường đoạt được vị trí thứ nhất, là người đầu tiên lập kỷ lục. Phải biết rằng, tập huấn ở Mỹ được gọi là địa ngục trần gian, nó yêu cầu sự kết hợp hoàn mỹ giữa trí tuệ và sức mạnh thân thể, càng cần phản ứng linh hoạt, cảm quan nhanh nhạy.

Các vụ án liên tiếp xảy ra khiến người dân xôn xao, cảnh cục đành phải gọi Nhiếp Cửu từ Mỹ về, để hắn làm tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt, có quyền lực tối cao.

Đi vào cảnh cục, Nhiếp Cửu trực tiếp lên tầng cao nhất.

Cục trưởng Tiền Hiển đã ở đó chờ hắn, bên cạnh còn một thanh niên cao cao gầy gầy, làn da hơi ngăm đen, có vẻ nhanh nhẹn, đứng thẳng tắp, trên mặt đều là vui mừng.

Tiền Hiển vỗ vỗ lưng Triệu Kỳ, mang cậu qua chào hỏi Nhiếp Cửu, Nhiếp Cửu không chịu sự quản lý của Tiền Hiển, nhưng mới đến, mọi thứ đều cần Tiền Hiển hỗ trợ.

Tiền Hiển cũng là người khiêm nhường, hơn hai mươi năm làm cảnh sát, hăng hái trước kia dần mất đi, chỉ còn sự điềm đạm, hiện giờ ngồi ở cảnh cục chờ về hưu.

Tiền Hiển cười cười: “Nhiếp đội trưởng đi đường vất vả, vốn định tìm người tới đón cậu, nhưng nghe cậu nói tự mình đến, tôi còn nghĩ cậu có lạc đường không, đúng rồi, sao không thấy hành lý của Nhiếp đội trưởng, ở chỗ cúng tôi có ký túc xá, nếu Nhiếp đội trưởng không quen ở tại ký túc xá, thì thuê hoặc mua phòng, nếu không thể, đến ở nhà chúng tôi cũng được...” Tiền Hiển có tiếng là dong dài, miệng nói không ngừng.

Tuy tính tình Nhiếp Cửu lạnh lùng, nhưng không hiện ra vẻ mặt kiên nhẫn, đợi Tiền Hiển nói xong, mới chậm rãi nói: “Không cần, tôi sẽ ở ký túc xá trước, cảm ơn.”

Tiền Hiển gật đầu, liền có thiệm cảm với thanh niên này. Người trẻ tuổi hiện giờ chỉ cần có chút bản lĩnh, rất dễ dàng cậy tài khinh người, Nhiếp Cửu cho ông ấn tượng không tệ.

Triệu Kỳ khá kích động, khom lưng, trung khí mười phần, hô to: “Đội trưởng hảo!”

Nhiếp Cửu khẽ gật đầu, liền nghe Tiền Hiển nói: “Triệu Kỳ vừa tốt nghiệp không lâu, tuy không thông minh, nhưng có thể chịu khổ, cái gì cũng làm được. Tôi mạo muội để cậu ấy tới đây học tập, nhân viên ngoài biên chế, Nhiếp đội trưởng ngại chứ?”

Nhiếp Cửu biết, tất cả người trong tổ đều là tinh anh cũng không phải chuyện tốt, Thiên triều có câu, một núi không thể có hai hổ, vào tổ điều tra đặc biệt này, Triệu Kỳ đến học tập là giả, đến chịu sai bảo là thật.

Tiền Hiển tính toán nhỏ nhất, Nhiếp Cửu hiểu, Triệu Kỳ cũng không biết, một lòng tưởng cấp trên muốn cho mình cơ hội học tập.

Nhiếp Cửu nhìn Triệu Kỳ một cái, gật đầu: “Không ngại.”

Tiền Hiển dần xếp xong hai người liền rời đi, Triệu Kỳ có chút lo lắng nhìn Nhiếp Cửu, không biết nói gì mới tốt.

Nhiếp Cửu vừa nhìn bảng biểu nhân viên, vừa chậm rãi nói: “Đừng nhìn chăm chăm tôi, đem những án chưa giải quyết tới, phân loại cho tốt, trước ngày mai giao cho tôi.”

Triệu Kỳ nhận được lệnh, vội vàng chạy đi, nhiệt huyết sôi trào.

Một lát sau, Triệu Kỳ ôm nhất đống lớn tư liệu vào, đặt trên bàn, bắt đầu sắp xếp.

Nhiếp Cửu tựa vào mép bàn, lật một số hồ sơ án xem, bỗng nhiên nghe tiếng gõ cửa.

Cửa mở ra, một cái đầu nhỏ ngó vào, trên mặt là nụ cười ngượng ngùng, mắt to hướng Nhiếp Cửu chớp vài cái, bỗng nhiên chạy tới, đứng thẳng tắp: “Cảnh viên 0919 đến báo danh !”

Nhiếp Cửu nhìn bảng nhân viên, lại nhìn cậu, nhin không được liền nở nụ cười.

Tần Niệm mặc áo T – Shirt màu trắng, sau lưng là ba lô hồng nhạt, tóc xoã tung mềm mại, làn da trắng nõn, mắt to, đánh yêu như búp bê, cái mũi nho nhỏ, môi cũng nho nhỏ, cười rộ lên còn có hai má lúm đồng tiền, lông mi chớp như cánh hồ điệp.

Tần Niệm là nhân viên duy nhất ở T thị, dựa vào trí thông minh thiên tài, 20 tuổi đã là bác sĩ tâm lý học tội phạm, vô tình phá vài vụ án lớn, ngoại hiệu người máy, quan hệ ở cảnh cục vô cùng tốt, rất nhiều tiền bối chiếu cố cậu.

Nhiếp Cửu bỗng nhiên nghĩ tới thanh niên lạnh chanh hôm nay gặp ở sân bay, quả thật rất đáng yêu, da trắng, mắt to, cảm hơi nhọn, có năm phần giống Tần Niệm.

Tần Niệm buông ba lô, cười tùm tùm sắp xếp tư liệu cùng Triệu Kỳ: “Hi hi, may mà có người quen!”

Triệu Kỳ cũng cười tít mắt: “Sau này cậu làm không xong tôi giúp cậu làm!”

“Ừ, nếu cậu không có thời gian đi ăn cơm, tôi mang cơm giúp cậu!”

“Được, nếu phải tăng ca, tôi cũng có thể giúp cậu.”

Mặt Nhiếp Cửu đen lại, càng nghe càng cảm thấy mình là địa chủ áp bức giai cấp nông dân. Giờ còn chưa đi làm, đã lo lắng không thời gian ăn cơm không có thời gian ngủ?

Triệu Kỳ và Tần Niệm trò chuyện vui vẻ, đột nhiên nghe chuông điện thoại vang lên, Tần Niệm tiếp di động.

Tần Niệm nói chuyện điện thoại xong liền có chút mơ hồ, Triệu Kỳ nhin không được hỏi cậu: “Sao vậy?”

Tần Niệm cau mày: “Thật kỳ lạ, vừa rồi Trần Miến của tổ trọng án gọi điện thoại cho tôi, nói gặp một vụ án, án này rất lạ, hỏi tôi là chuyện gì xảy ra, tôi nghe anh ấy nói xong, cũng có chút không rõ.”

Nhiếp Cửu khá hứng thú, cũng rất muốn biết vụ án thế nào mà có thể khiến Tần Niệm nghi hoặc khó hiểu.

Triệu Kỳ kéo ghế ngồi xuống, tựa lưng vào ghế hỏi cậu: “Nói xem, vụ án gì.”

Tần Niệm gật gật đầu, nói: “Đêm hôm qua, người bị hại làm việc xong rồi về nhà, trên đường phát hiện có người đi phía sau, nhưng lại không xác định người nọ có theo dõi cô hay không. Một lúc sau, gã đàn ông cùng cô thang máy, lên tầng 7, người bị hại lên tầng 17, người bị hại về tới nhà, đang tìm chìa khóa mở cửa, cửa lại bị mở ra, hơn nữa là người đàn ông kia mở cửa nhà cô! Người bị hại hôn mê bất tỉnh, được quản lý tòa nhà phát hiện, bây giờ còn ở bệnh viện kiểm tra, không dám về.”

Triệu Kỳ nhíu mày: “Theo lý luận thì không có khả năng, đầu tiên gã đàn ông đó phải nhanh hơn thang máy, tiếp theo là hành vi của hắn không cần thiết, nếu hắn có thể vào nhà người bị hại, cần gì phải theo vào thang máy?”

Tần Niệm giật giật thân thể, nói khê: “Tôi biết!”

Nhiếp Cửu cười cười, nghe Tần Niệm tiếp tục nói: “Tôi biết vì sao gã đàn ông đó làm như vậy, nhưng không biết hẳn đến thế nào. Nói không chừng là sinh đôi?”

Triệu Kỳ mở to mắt: “Cậu nói xem, vì sao hẳn làm vậy?”

Tần Niệm thấy Nhiếp Cửu cũng nhìn mình, có chút hồi hộp, sợ mình nói sai.

Nhiếp Cửu cũng rất hứng thú muốn biết suy nghĩ của Tần Niệm, liền nói: “Nói xem, tôi cũng muốn nghe một chút.”

Tần Niệm cắn cắn môi, hít vào một hơi: “Nếu gã đàn ông kia muốn giết người liền có thể giết cô ta, nhưng hẳn không làm như vậy, rõ ràng chỉ muốn hù dọa. Người bị hại chính mắt nhìn thấy gã đàn ông ra khỏi thang máy tầng 7, liền cho là an toàn, với xác suất rất nhỏ có thể gặp lại gã đàn ông đó, độ hoảng sợ liền tăng lên mấy trăm lần, trên lý luận, vào ban đêm, năng lực tiếp nhận của con người giảm xuống, dưới tình huống đó, người bị hù chết cũng không phải không có khả năng.”

Triệu Kỳ nghĩ nghĩ, cảm thấy Tần Niệm nói hơi loạn.

Nhiếp Cửu nghe xong, rốt cục phát hiện, suy nghĩ của Tần Niệm khá loạn, lực biểu đạt thật sự kém, không phải lộn xộn bình thường.

Tần Niệm ngượng ngùng cười cười: “Đơn giản mà nói, gã đàn ông đó chỉ muốn hù dọa cô ta thôi!”

Triệu Kỳ nghĩ nghĩ, lại gật đầu: “Tôi hiểu được. Như vậy không phải rất đơn giản sao, đầu tiên tìm người có quan hệ với người bị hại, sau đó tìm sinh đôi, phạm vi lập tức thu hẹp!”

Tần Niệm lại lắc đầu: “Tôi nói đùa thôi, không phải sinh đôi... Camera trong thang máy quay lại hình ảnh gã đàn ông kia, hẳn vào tầng 7 không lâu liền rời đi, đều theo thang máy tầng 7 xuống, nghĩ thế nào cũng không có khả năng làm chuyện này, nếu sinh đôi thì đã giải quyết xong rồi, anh Trần sẽ không đau đầu như vậy.”

Triệu Kỳ và Tần Niệm thảo luận nửa ngày không có kết luận, cùng lúc quay đầu nhìn Nhiếp Cửu, Nhiếp Cửu bị hai người nhìn chăm chú, đành chậm rãi nói: “Thang máy có camera, nhưng thang bộ không có, camera quay được gã đàn ông đi xuống từ tầng 7, vậy chỉ có hai khả năng, thứ nhất, tồn tại hai người, người ở tầng 17 đi thang bộ, mà sự tồn tại của người ở tầng 7 chỉ tăng thêm tâm lý sợ hãi cho người bị hại. Kỳ thật hai người này không cần là sinh đôi, bởi vì lúc người lâm vào sợ hãi cực độ sẽ xuất hiện ảo giác, hình ảnh mới xảy ra sẽ lưu trong trí nhớ một lúc lâu, loại ảo giác này là ảo giác giả tính, ảo giác giả tính phản chiếu hiện tượng thật, lúc trước người bị hại đã từng sợ hãi, thấy quần áo giống nhau, theo bản năng sẽ cho rằng là cùng một người, mà loại ảo giác này tác động là nguyên nhân lớn nhất khiến cô ta hôn mê.”

Tần Niệm liên tục gật đầu: “Quả thật như vậy, tôi từng xem một cuốn sách, ảo giác này có liên quan tới tiềm thức, tác động rất mạnh, Byrne Tracy từng nói, sức mạnh tiềm thức là biểu hiện ba vạn lần của ý thức, nếu có thể khai phá tiềm thức, thì sẽ thực hiện được mọi nguyện vọng của con người, nhưng đồng thời, nhân cách của hai phần ba người trên địa cầu sẽ phân liệt.”

Thân thể Triệu Kỳ run lên, tâm nói, như bây giờ không tệ, đừng khai phá tiềm thức vẫn tốt hơn! Lập tức lại hỏi: “Vậy khả năng thứ hai?”

Nhiếp Cửu khẽ nhíu mày: “Khả năng thứ hai, là không tồn tại gã đàn ông ở tầng 17, Tần Niệm nói rất đúng, sức mạnh của tiềm thức rất lớn, thôi miên phần lớn cũng vận dụng nguyên lý tiềm thức. Người bị hại bị tác động bởi đoạn kí ức đó, gây ra ảo giác.”

Đầu óc Triệu Kỳ mơ hồ, tay nắm lấy thành ghế, nói: “Kỳ thật tôi cảm thấy hai người nói không hợp lý!”

“Hử?” Nhiếp Cửu nuốt nước miếng, hào hứng nhìn cậu.

Chợt nghe Triệu Kỳ lẩm bẩm: “Lỡ người bị hại nói dối thì sao!”

Nhiếp Cửu sửng sốt, đột nhiên mỉm cười: “Cũng có lý.”

Khuôn mặt ngăm đen của Triệu Kỳ đỏ ửng.

Tần Niệm cười ngây ngô: “Kì Kỳ thực thông minh!”

2. Chương 2

Triệu Kỳ thoáng tự hào một chút, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, người không may bị hại là ai vậy?”

Tần Niệm lắc đầu: “Hình như là Khâu Thục Tình, không nhớ rõ, anh Trần còn nói đó là người nổi tiếng.”

“Cái gì? Khâu Thục Tình?” Triệu Kỳ kinh hãi, “Diễn viên Khâu Thục Tình cậu cũng không biết sao? Cô ấy là đại minh tinh!”

Tần Niệm mở to mắt, đặc biệt sáng ngời: “Thật sao, có xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp xinh đẹp!” Triệu Kỳ liên tục gật đầu.

Nhiếp Cửu ngồi xuống sofa, tựa lưng, bắt chéo chân, nhàm chán lật xem tư liệu.

Tiếng chuông mèo máy lại vang lên lần nữa, Tần Niệm tiếp điện thoại, sau đó nói với Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, án của Khâu Thục Tình chuyển cho tổ án đặc biệt, Trần Miển sẽ đem hồ sơ tới đây.”

Nhiếp Cửu giương mắt liếc cậu, khẽ nhủ mày: “Hử?”

Tần Niệm chớp chớp mắt to: “Anh Trần Miển nói, đây là ngôi sao thứ tư bị tấn công trong tháng này, không có đầu mối, nghi phạm cũng không.”

Nhiếp Cửu đứng lên, giật giật cổ: “Đi xem.”

Triệu Kỳ hưng phấn nhìn Nhiếp Cửu: “Đi gặp Khâu Thục Tình sao? Tôi có thể xin chữ kí không?”

Tần Niệm sờ sờ lỗ tai, có chút khó hiểu: “Phải đi gặp Khâu Thục Tình sao? Tôi còn tưởng phải đến xem nhà cô ta.”

Nhiếp Cửu thoáng dừng bước, quay đầu nhìn cậu, cười tán dương: “Quả thật phải đến nhà cô ta, nhìn xem gã đàn ông tầng 17 là thế nào!”

Ngày mai các thành viên của tổ án đặc biệt mới đến đông đủ, nhưng việc này không nên chậm trễ, ba người lập tức tới nhà Khâu Thục Tình, hy vọng có thể tìm ra chút dấu vết để lại.

Tuy Nhiếp Cửu vẫn cảm thấy khả năng thứ nhất khá lớn, hai gã đàn ông hợp tác hoàn thành một loạt chuyện này, hoặc là Khâu Thục Tình đang nói dối.

Người khám nghiệm hiện trường cũng đã tới một lần, cửa sổ đều không có dấu vết tổn hại, hơn nữa cửa lớn cần mật mã cùng chìa khóa mới có thể mở ra, không thể lợi dụng chìa khóa vạn năng.

Nhiếp Cửu bảo Triệu Kỳ đến các cửa sổ kiểm tra một lần nữa, tự mình đi vào nhà.

Nhà rộng 100 m², phòng khách đặt sofa đỏ thẫm, Tivi tinh thể lỏng dài 40 tấc, trên tường là hàng loạt tranh sơn dầu tứ phúc mai lan trúc cúc. Tổng cộng hai gian phòng, một phòng ngủ, một phòng sách.

Nhiếp Cửu và Tần Niệm đi vào phòng sách, đối diện cửa là một giá sách phong cách châu Âu, trên giá đặt đầy sách, từ sử ký đến bốn đại tác phẩm nổi tiếng nhất đến nhật kí người điên, thậm chí có một loạt sách Nhiếp Cửu chưa từng nghe tên.

Nhiếp Cửu chỉ chỉ mấy cuốn sách trong đó, hỏi Tần Niệm: “Đây là sách gì?”

Tần Niệm nhìn mấy quyển sách kia, mày nhíu chặt: “Mấy sách loại này em đã xem qua, đều là về quan điểm của các phái khác nhau, nhưng phong cách không giống, hình như là chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa duy tâm cực đoan.”

Nhiếp Cửu nhìn trần nhà màu xanh da trời, lại nhìn bàn gỗ đàn hương, hỏi lại: “Tần Niệm, phòng sách của cậu có dạng gì?”

Tần Niệm ngượng ngùng cười cười: “Em không có phòng sách.....”

Nhiếp Cửu sững sốt, lập tức vỗ vỗ vai cậu: “Sau này sẽ có.”

Mặt Tần Niệm đỏ lên, theo bản năng nhìn Nhiếp Cửu, tâm nói, diện mạo tổ trưởng thực không tệ.

Nhiếp Cửu cầm lấy chiếc chén trên bàn, thờ ơ hỏi, “Có phát hiện gì không?”

Tần Niệm nghĩ nghĩ, nói: “Khâu Thục Tình là người mâu thuẫn cực đoan.”

“Ừm, rất rõ ràng, giá sách không hề có sách nước ngoài, nhưng giá sách này.” Nhiếp Cửu vươn tay sờ sờ, cười nói, “Là phong cách nước ngoài, dù theo cách sắp xếp hay theo nội dung của sách, đều có thể thấy được, nội tâm Khâu Thục Tình mâu thuẫn. Người như vậy phần lớn yếu ớt miễn cưỡng, một khi kích động, sẽ dễ dàng suy sụp.”

Tần Niệm chớp mắt, lẩm bẩm: “Người như vậy thích hợp bị thôi miên nhất.”

Nhiếp Cửu liếc cậu một cái, thần nhiên nói: “Thôi miên quả thật tồn tại, nhưng người hiểu được cũng rất ít, đừng nghĩ nhiều, tìm chứng cứ xác thực quan trọng hơn.”

Nhiếp Cửu tính đi đến phòng ngủ xem xét, xoay người, khoe mắt miết đến một góc cửa sổ, liền dừng bước.

Tần Niệm thấy Nhiếp Cửu ngừng lại, đang muốn mở miệng, lại thấy Nhiếp Cửu ra hiệu dừng lên tiếng, vội vàng mím môi, dùng hai tay che.

Nhiếp Cửu nghiêng thân, đi dọc hướng cửa sổ, sau đó vươn tay, nhanh như chớp bắt được người ngoài cửa sổ, kéo người lên.

Chân người nọ vốn dẫm lên một chỗ lồi ra trên tường, một tay nắm chặt ống nước, một tay chụp ảnh, quanh eo là dây thép cuốn đặc chế, đầu kia treo trên nóc nhà.

Nhiếp Cửu nhú mày, không nói gì.

Đây không phải là tiểu quỷ lạnh chanh gặp lúc chiều sao!

Tần Bạch là một tổng biên chuyên nghiệp kiêm tay săn ảnh, trong xe luôn có một loạt trang bị, loại chuyện này cậu làm quá thành thạo, dù treo trên tầng 17 cũng không sợ hãi.

Nhưng cũng không chứng tỏ cậu treo trên không trung bị người bắt được vẫn còn khí thế hùng hồn!

Tần Bạch đáng thương nhìn hấn, thiếu chút nữa kêu lên “Đại hiệp tha mạng.”

Nhiếp Cửu một tay kéo hấn vào phòng, lạnh lùng nói: “Cậu là ai?”

Tần Bạch vốn đang lo sợ nơm nớp, đột nhiên thấy Tần Niệm, như bắt được cây cỏ cứu mạng, vội kêu: “Tiểu Niệm, Tiểu Niệm!”

Nhất thời mặt Tần Niệm đỏ lên, nhanh chóng kéo Tần Bạch ra sau, rụt rè nói: “Tổ trưởng, đây là anh của em! Anh ấy không phải người xấu.....”

Tần Bạch cảm động gật gật đầu, vẫn là Tiểu Niệm biết mình tốt, suy nghĩ vừa chuyển, vội vàng nói: “Đúng, tôi là người tốt. Tôi không rình xem, kỳ thật..... Ừc..... Là anh không tốt! Đúng, là anh không tốt!”

Tần Bạch nghĩ tới lý do, lập tức đúng lý hợp tình chỉ vào Nhiếp Cửu nói, “Đã vài ngày tôi không được gặp Tiểu Niệm! Sao các anh có thể áp bức Niệm Niệm nhà chúng tôi như vậy, làm hại tôi phải lên đến xem Tiểu Niệm của tôi!”

Tần Niệm choáng váng, “Không phải anh tặng ca mới không được gặp em sao? Còn có, ngô..... Anh, hôm nay là ngày đầu tiên em đến tổ án đặc biệt làm.”

Nhiếp Cửu nhú mày, “Cậu như vậy, tôi có lý do khởi tố cậu.....”

“Đừng thế chứ.” Tần Bạch trừng mắt liếc Tần Niệm một cái, sau đó nịnh nọt cười cười, “Tổ trưởng, tôi có thể đưa anh tặng phẩm của tuần san chúng tôi! Thế nào, nếu anh đặt hàng một năm tuần san Bí Mật Giới Giải Trí chúng tôi, tôi còn có thể tặng chữ kí của ngôi sao!”

Tần Niệm kéo ông tay áo Tần Bạch, nhỏ giọng hỏi: “Anh hai, không phải anh là biên tập ư? Sao biến thành nhân viên chào hàng?”

Tần Bạch nói khê bên tai cậu: “Hiện tại tiêu thụ tạp chí có trích phần trăm hoa hồng! Tóm lại, bình thường em cũng phải giúp anh chào hàng, biết không?”

Tần Niệm ngoan ngoãn gật đầu: “Đã biết.”

Tần Bạch xoa xoa đầu Tần Niệm, cười tủm tỉm.

Nhiếp Cửu hoàn toàn bị lơ đi, sắc mặt xanh mét, một cổ tức giận sắp bùng phát.

Tần Bạch cảm giác được, ngẩng đầu hướng Nhiếp Cửu cười, “Đội trưởng đang tra án của Khâu Thục Tình a? Tôi có manh mối.”

Nhiếp Cửu hípmắt, “Nói !” Giọng điệu vẫn lạnh lùng.

“Được trả phí không?”

Nhiếp Cửu có cảm giác bị đánh bại, vuốt tóc rơi trên trán về phía sau, không có tâm trạng nghe cái gọi là manh mối trong miệng Tần Bạch.

Vẻ mặt Tần Bạch sinh động, ngôn ngữ tứ chi phong phú, vui sướng khoa tay múa chân, Nhiếp Cửu thở dài: “Vậy cậu nói xem.”

Tần Bạch vui vẻ, đắc ý dào dạt, “Các ngôi sao bị tấn công trong một tháng gần đây có liên quan tới nhau!”

Tần Bạch đến trước cửa sổ, vươn đầu ra, hô to: “Tôn Mộc, đem bốn quyển tạp chí tháng này của tuần san Tin Giật Gân tới!”

Người phía dưới lên tiếng, sau đó đến xe lấy tạp chí.

Tần Bạch dựa vào tường, cột nhả với Nhiếp Cửu: “Đến đây, chúng ta bàn phí tin tức..... Ai..... Chớ đi a..... Đây, anh rất nhỏ nhen!”

Tần Bạch sắp bốn bản tạp chí thành hàng, đặt chỉnh tề trên bàn, nói với Nhiếp Cửu: “Đây là bốn bản tạp chí tháng này của tuần san đối địch với chúng tôi.”

Triệu Kỳ và Tần Niệm vươn đầu nhìn, Nhiếp Cửu chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra vấn đề.

Triệu Kỳ nói thầm: “Trang bìa thật giật gân nha, tôi đoán nếu Khâu Thục Tình xem, có thể bị tức chết!”

Bốn bản tạp chí, đánh vào bốn nhân vật, theo thứ tự là bốn người bị hại.

Rất khó không khiến người ta nghi ngờ.

Tần Bạch bắt chéo chân, lẩm bẩm: “Hung thủ chắc chắn là tuần san Tin Giật Gân! Lần trước Trình Linh bị người tạt axit, lại đến Khâu Thục Tình và Phú Thương tình một đêm. Lần này tuần san Tin Giật Gân đều dự đoán trước rất đúng, kỳ tiếp theo ra, các nhân vật xuất hiện trên bìa của tuần san Tin Giật Gân chắc chắn gặp chuyện kinh khủng, lượng tiêu thụ sẽ tăng vọt!”

Tần Bạch hít sâu một hơi, đè vai Nhiếp Cửu, vẻ mặt nghiêm túc: “Tóm lại, tổ trưởng, anh phải giám sát tuần san Tin Giật Gân, để Bí Mật Giới Giải Trí của chúng tôi leo lên đỉnh núi!”

Nhiếp Cửu gạt tay cậu, mắt nhìn chằm chằm bốn bản tạp chí.

Tư duy chủ quan của Tần Bạch rất nặng, nhưng loại trùng hợp này cũng quá kỳ diệu, khiến người ta khó có thể xem nhẹ.

Nếu tạp chí phá rối sau lưng, mọi việc có thể nói thông, nhưng gã đàn ông kia làm thế nào đi vào căn phòng này.

Nhiếp Cửu thở hắt ra, hỏi Triệu Kỳ: “Ba người bị hại khác đã điều tra xong chưa?”

Tần Bạch vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng vui vẻ reo hò, đây là tin tức từ chính phủ a! Vội vàng rút tay vào túi, mở máy ghi âm.

Triệu Kỳ đang muốn mở miệng, Nhiếp Cửu ý bảo chờ một chút. Bỗng nhiên đến trước mặt Tần Bạch, cười với cậu, “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Tim Tần Bạch thịch một cái, mặt đỏ ửng.

Người này thật sự dễ nhìn a, mũi thẳng, mắt hữu thần, ngũ quan giống như được khắc ra.

Nhiếp Cửu vươn tay, kéo Tần Bạch đi đến phòng sách. Nhiếp Cửu cười vô cùng đẹp, thuận tay đem đai lưng dây thép đến, vòng quanh eo Tần Bạch.

Tần Bạch còn say mê vì nụ cười của Nhiếp Cửu, bỗng nhiên bị ôm lấy, tâm thẳng khiêu, mặt lại đỏ ửng.

Giây tiếp theo, Nhiếp Cửu ôm Tần Bạch đến cửa sổ, cười dịu dàng với cậu, nhẹ buông tay, ném người xuống.

Tần Bạch không thể tin được mở to mắt.

“Vương bát dẫn đáng chém nghìn đao — a — cứu mạng —” Tiếng rống như giết heo vang lên trong không trung.

Màn đêm buông xuống.

Nhiếp Cửu vỗ vỗ tay, ra khỏi thư phòng.

Bốn người bị hại đều là minh tinh điện ảnh, lệ thuộc vào các công ty giải trí khác nhau. Nếu nói Khâu Thực Tình lừa dối hoặc ảo giác thì còn chấp nhận được, nhưng ba người kia thật sự bị thương.

Người đầu tiên bị đẩy ra đường, xe đụng khiến chân gãy, hai người kia thì bị thương lúc diễn do tráo đạo cụ, nghiêm trọng nhất là bị trúng mảnh thủy tinh vỡ, đầu chảy máu. Mà chuyên gia đạo cụ luôn khẳng định, trước đó đã kiểm tra qua, không hề biết bình nhựa bị đổi thành bình thủy tinh.

Có lẽ bốn người này còn điểm gì đó giống nhau, chỉ là tạm thời không phát hiện.

Cũng có lẽ, tuần san Tin Giật Gân là một điểm đột phá.

Nhiếp Cửu không tìm được manh mối, ra cao ốc, lại gặp được tiểu quỷ lạnh chanh.

Tần Bạch ngồi xổm trước cửa cao ốc, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, phí tổn thất tinh thần!”

Tần Niệm vỗ vỗ quần áo cho cậu, lo lắng hỏi: “Anh hai, anh không sao chứ? Anh Tôn Mộc đâu?”

“Nhóc con kia trở lại đưa bản thảo.” Tần Bạch nhăn cái mũi, “Tiểu Niệm, về nhà cho em uống canh.”

Nhiếp Cửu nhú mày, cười nói: “Ồ đây vắng xe, cậu trở về thế nào?”

Tần Bạch trừng hấn, nói thầm: “Cũng tốt, đi thôi.”

Tần Bạch và Tần Niệm trực tiếp về nhà, vừa mở cửa, ba con chó nhỏ liền vọt ra, Tần Bạch mệt mỏi, bị ba con chó nhỏ vây quanh, ngã lên sofa.

Ba con chó nhỏ màu nâu là cùng mẹ sinh ra, giống nhau như đúc, ngoài Tần Bạch không có người phân biệt được.

Tần Bạch là người cuồng động vật, cả ngày ôm cầu cầu gọi bảo bối nhi, nói ra sợ người cười chết, bởi vậy việc này không ai ở tòa soạn biết. Hơn nữa Tần Bạch còn có tật xấu, ở tòa soạn nói một câu hai câu liền xưng ‘ông đây’, thô tục đầy miệng, về nhà không có việc gì thì thử quần áo cho tiểu cầu, đôi khi liên hệ mua quần áo cho chúng, sợ người khác biết cậu là nam, nên giả dạng làm Laury.

Người ta thích nhất động vật nhỏ. Có lúc Tần Niệm thấy cậu lên mạng nói những lời này, luôn cảm giác đầu choáng váng.

Nuôi chó tiêu phí không ít hơn người, mà Tần Bạch dường như bảo vật, ăn ngon, mặc đẹp, quần áo mấy bộ, thay đổi mỗi ngày.

Tính cách yêu tiền đến chết, cũng có cái bù đắp.....

3. Chương 3

Tần Niệm cơ hồ xem tổ trọng án như nhà mẹ đẻ, trước khi đến tổ án đặc biệt luôn vòng qua tổ trọng án đưa tin một chút.

Tiến vào cửa tổ trọng án, bên trong liền náo nhiệt lên, niết mặt cậu, vò tóc cậu, thật sự đếm không hết.

Tần Niệm buông ba lô, lấy tờ rơi quảng cáo Tần Bạch đưa, chia cho từng người từng người, nói với bọn họ: “Đặt một năm có thể hưởng thụ ưu đãi, còn được chữ kí của ngôi sao.”

Trần Miễn vừa nghe cậu nói liền hiểu, chắc chắn là Tần Bạch dặn dò!

Nhìn không được cười hì hì hỏi: “Ngôi sao nào cũng được?”

Tần Niệm nghĩ nghĩ, gật đầu: “Anh hai nói ai cũng được!”

Trần Miễn ngồi trên ghế, giương mi hỏi cậu: “Mã Lệ Liên Mộng Lộ cũng được?”

Tần Niệm nhúc nhích đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Tần Bạch, “Anh hai, có chữ kí của Mã Lệ Liên Mộng Lộ không?”

(Mã Lệ Liên Mộng Lộ (tên tiếng Anh: Marilyn Monroe, 1/6/1926 -5/8/1962) là nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất nước Mỹ. Là biểu tượng của sự gợi cảm, hình tượng pop nổi tiếng của thế kỷ 20.)

Điện thoại truyền ra tạp âm, sau đó liền biến mất, như là Tần Bạch thay đổi nơi nói chuyện.

“Ai?” Thanh âm khó tin.

“Mã Lệ Liên Mộng Lộ.”

Đầu kia, Tần Bạch cười cười, nói với người bên cạnh: “Tôn Mộc, cậu ký Đặng Lệ Quân trước, sau đó kí tên Mã Lệ Liên Mộng Lộ, à..... Ảnh chụp thì mượn Trương Lộ. Nga, đúng rồi, đừng quên còn có Trương Quốc Vinh. Hình như Trương Quốc Vinh được rất nhiều người hâm mộ, hôm nay cậu tặng ca trước ký trước trăm tấm.”

Lúc sau thanh âm lại vang lên, nói với Tần Niệm: “Có, em nói cho các đồng sự, ai cũng có. Đừng hỏi anh Lỗ Tấn là được! Đó không phải ngôi sao!”

Tần Niệm ngọt ngào cười với Trần Miễn, “Anh ấy nói có!” Mắt to trong vắt, con ngươi đen láy, lông mi cũng dài, cười rộ lên rất động lòng người.

Trần Miễn nhìn có chút ngây ngốc, mắt tự nhiên hắt tóc ra sau, ấp úng nói, “Cho anh, cho anh đặt một phần.”

Trần Miễn đẹp trai, sáng như ánh mặt trời, trên người luôn mang theo cảm giác chính trực, từ lúc tốt nghiệp tới khi vào cảnh cục chỉ mới năm năm đã là tổ trưởng tổ trọng án, được rất nhiều người khen ngợi. Trần Miễn thăng chức bằng thực lực và bản lĩnh của chính mình, nhưng lúc thành lập tổ án đặc biệt, Trần Miễn bất ngờ thi trượt, mà Tần Niệm tốt nghiệp không bao lâu lại đậu, khiến rất nhiều người rớt tròng mắt.

Nhưng Trần Miễn không có một chút không phục, thậm chí còn vui sướng, bởi vì người kia là Tần Niệm.....

Trần Miễn vừa nói muốn đặt tạp chí, những người khác cũng liên tục gật đầu nói muốn đặt, dù gì cũng không tốn nhiều tiền, lại ủng hộ việc làm ăn của bạn bè, cố sao không làm.

“Tiểu Niệm, anh muốn chữ kí của Audrey Hepburn!”

“Có!” Tần Niệm cười tủm tỉm.

“Anh muốn chữ kí của Trần Bách Cường.”

“Cũng có!”

“Anh muốn chữ kí của Lỗ Tấn!”

Tần Niệm nghiêm mặt, “Anh của em nói, Lỗ Tấn không phải ngôi sao!”

Thấy đến giờ, Tần Niệm để lại tờ rơi, vội vàng mang ba lô chạy tới tổ án đặc biệt.

Trần Miễn sâu kín thở dài: “Kỳ thật anh muốn Tiểu Niệm.....”

Tần Niệm đi tới hành lang tầng cao nhất, một thang máy khác cũng vừa đến, vài người giao hàng đang cố sức nâng sofa màu đỏ lên.

Tần Niệm khẽ nhú mày, tăng cao nhất chỉ có một văn phòng mà? Chẳng lẽ là tổ trưởng mua?

Tần Niệm đi theo phía sau, lúc vào chỉ thấy một thanh niên cực kỳ xinh đẹp, thanh niên mặc áo khoác đỏ, mái tóc đen tới thắt lưng, mặt hẹp dài, làn da tuyết trắng, cử chỉ tao nhã, nhìn thật rục rỏ.

Triệu Kỳ đang tủi thân lau chùi Tivi LCD treo trên tường, hóa ra làm cảnh sát nhỏ cũng không tệ lắm, còn hơn ở đây làm người giúp việc? Triệu Kỳ nhìn không được thở dài.

Đội án đặc biệt đặt tại tầng cao nhất, toàn bộ phủ kính trong suốt, lúc Tần Niệm đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống cũng có thể cảm thấy chân nhuyễn.

Sofa được lắp ráp xong xuôi, đệm dựa đỏ thẫm, Tần Niệm đánh giá một chút, đại khái, tất cả người ở tổ án đặc biệt đều có thể ngồi?

Thanh niên ngồi xuống sofa, dựa cả người vào, bắt chéo chân, cực kỳ hưởng thụ uống một tách cà phê. Nhẹ nhàng nâng mi, dùng đôi mắt dài nhỏ liếc Tần Niệm một cái, dùng thanh âm vô cùng dễ nghe thản nhiên nói: “Đến uống cà phê.”

Tần Niệm vỗ vỗ quần áo, đi đến ngồi xuống.

Thanh niên lại liếc cậu, chậm rãi nói: “Tôi thích người xinh đẹp.”

Mặt Tần Niệm đỏ ửng, hì hì cười, lộ ra chút ngượng ngùng.

Lúc Nhiếp Cửu đi vào tổ án đặc biệt, chỉ thấy cảnh tượng, rèm cửa lá sen bị đổi thành rèm hoa, sofa bị đổi thành sofa đỏ thẫm, bàn ghế đều bị đổi sạch sẽ, chỉ còn sàn như cũ.

Đường Hàn thấy hần nhìn chằm chằm sàn, chậm rãi nói: “Sàn vẫn còn.” Đứng lên đi qua, vươn tay trắng nõn, “Cảnh viên T đến báo danh.”

Nhiếp Cửu lớn lên ở Mỹ, hiển nhiên không cổ hủ, chỉ cần không động đến không gian riêng tư, hần không ý kiến, hơn nữa hần vừa lòng với trang trí lúc này, nhẹ nhàng nắm tay, sau đó vào văn phòng của mình.

Triệu Kỳ lau xong TV, nói thầm với Tần Niệm: “Kỳ thật văn phòng của tổ trưởng cũng bị trang hoàng qua, còn có sofa xoay tròn.”

Tần Niệm tựa hồ không nghe lời nói của Triệu Kỳ, mặt đỏ ửng, không ngừng lặp lại: “Cảnh viên T, hần nói hần là cảnh viên T!”

Triệu Kỳ nói: “T thì sao?”

Đường Hàn nhìn đồng hồ, cười với hai người: “Máy ép hoa quả tới, muốn một ly nước hoa quả tươi không? Cà rốt hay cà chua? Tôi đều thích.”

Mắt Tần Niệm tràn ngập vui mừng, trong lòng kích động, “Em nghĩ, em nghĩ những điều này giống như mơ, anh thật là T sao?”

Đường Hàn xoay người mỉm cười với cậu: “Vật nhỏ, không cần kinh ngạc, còn có S sẽ tới nha!” Nói xong, nhẹ nhàng rời đi.

Triệu Kỳ thập phần tò mò, “Cái gì S, T? Đúng rồi, kí hiệu của cảnh viên là con số mà? Kỳ lạ.”

Tần Niệm hưng trí bừng bừng, kéo Triệu Kỳ, chậm rãi nói với hần.

Đó là một đoàn đội thực thần bí, thậm chí tên cũng không biết rõ, đoàn đội này có tổng cộng 26 người, nhưng chỉ có ước chừng mười người xuất hiện trước công chúng. 26 người này đều có điểm đặc biệt riêng, bọn họ trực tiếp nhận lệnh từ cấp lãnh đạo cao nhất Thiên triều.

Khác với tổ án đặc biệt, tuy tổ án đặc biệt là tinh anh tạo thành, nhưng bản chất vẫn là nhân viên cảnh cục, tra án bắt tội phạm đều cần chứng cứ xác thực.

Mà đoàn đội thần bí kia, xã hội lưu truyền không ít cách nói, kỳ thật những người này là người trừng phạt bí mật của Thiên triều. Năm 1984, xuất hiện một kẻ giết người hàng loạt rất thông minh, đã giết chết 65 người, cuối cùng bị cảnh sát bắt nhưng không có chứng cứ, sau đó không lâu, tên giết người hàng loạt được phóng thích.

Năm ngày sau, thi thể của tên giết người xuất hiện trước cửa cảnh cục, qua khám nghiệm, là tự sát mà chết.

Rất nhiều người tin rằng, đây là do đoàn đội thần bí gây nên.

Xã hội còn truyền lưu một cách nói khác. Thế giới xuất hiện nhiều chuyện kỳ bí, dễ dẫn đến khủng hoảng, thậm chí ngay cả cảnh sát cũng bất lực. Mà đoàn đội thần bí tồn tại, sẽ dùng mọi thủ đoạn che dấu sự thật, để xã hội hòa bình.

Đương nhiên, đây chỉ là lời đồn đãi.

Phía chính phủ nói, chưa từng có tổ chức như vậy, mà lấy chữ cái làm danh hiệu cảnh viên, chỉ vì kỹ thuật đặc thù, họ không chịu mệnh lệnh của bất kì cảnh cục nào, tương đương với cổ vấn của vụ án, nơi nào có án không giải quyết được, bọn họ sẽ ở đó.

Mà S, T chính là người trong cách nói của chính phủ.

Lần này tổ án đặc biệt thiết lập vì xét thấy tần suất xảy ra án gần đây tăng lên, đồng thời gián tiếp tỏ vẻ không có đoàn đội thần bí như đồn đãi, bởi vậy cần thành lập tổ án đặc biệt, để bảo vệ dân chúng an toàn.

Tần Niệm nói hưng phấn, hai má trắng nõn đều đỏ lên.

Lúc Đường Hàn mang nước trái cây lại, cậu còn đang hoa chân múa tay, vui sướng giải thích. Đường Hàn thần nhiên cười, đặt ly lên bàn thủy tinh, thở dài: “Vật nhỏ, đó là giả thôi. Trên thực tế, chúng ta chỉ là cảnh viên cấp cao nhất.” Dừng một chút, liếc Triệu Kỳ, “Cậu thích hợp uống sữa, cần trắng. Chờ tôi một chút.”

Mặt Triệu Kỳ nóng lên, ngượng ngùng lui vào sofa.

Đường Hàn vừa chuyển thân, chợt nhìn thấy một thanh niên đi vào, chìa tay, nhin không được tầm mắt: “Nửa năm không gặp, anh càng ngày càng giống biến thái.”

Thanh niên đẩy kính mắt, “Theo lý luận, pháp y không xem như cảnh sát, lần sau đừng nhầm lẫn.”

Đường Hàn buông tay, bắt đắc dĩ, “Anh thích hợp uống trà lạnh.”

Tô Diệp liếc hần, xoay người vào văn phòng Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu đang xem tư liệu ngôi sao bị tấn công, nghe tiếng gõ cửa liền đáp: “Tiến vào.”

Tô Diệp đi vào, “Cảnh viên S đến đưa tin.”

Rốt cục năm người tổ án đặc biệt đã đến đông đủ.

Triệu Kỳ và Tần Niệm đánh giá Tô Diệp, tuy mặt Tô Diệp không chút biểu cảm nhưng không thể hiện xa cách, thậm chí khiến người ta có cảm giác ôn hòa.

Cảm giác rất kì lạ.

Tô Diệp hiển nhiên hiểu Đường Hàn rõ như lòng bàn tay, nhìn quét một vòng liền tỏ vẻ: “Tôi hy vọng nơi làm việc có một chỗ riêng tư, mà không phải cái túi đựng đồ trang sức.”

Đường Hàn nheo mắt: “Cái túi?” Tao nhả ngòai xuống sofa, “Biến thái!”

Tô Diệp đẩy kính mắt, chỉ vào bàn làm việc phía trong: “Cái bàn này, của tôi.”

Đường Hàn nói nhỏ nhưng không trả lời hần.

Tô Diệp đặt hành lý của mình lên bàn, lấy thiết bị ra, sau đó bắt đầu lắp ráp.

Triệu Kỳ cầm ổ điện đi tới, Tô Diệp lắc lắc đầu, lại chỉ chỉ cửa sổ thủy tinh, “Dùng năng lượng mặt trời.”

“Dùng thân thiết với hần quá.” Đường Hàn bắt chéo chân, một tay chống cằm, “Hần sẽ cho cậu xem một số thứ siêu nhiên, sau đó biến cậu thành kẻ bệnh thần kinh.”

Tô Diệp không giận mỉm cười: “Đương nhiên, các cậu cứ việc nghe hần, nếu không sợ uống phải mỡ người chết.”

Mở người chết — Triệu Kỳ và Tần Niệm lựa chọn ngồi một góc chơi cờ năm quân.

Nhiếp Cửu phát tư liệu ngày hôm qua Triệu Kỳ sắp xếp cho mấy người, Đường Hàn liền nhú mày: “Đọc án thứ nhất, tôi còn nghĩ đến sát nhân cuồng, kiểu án thú vị như ăn thịt người.”

Thú vị? Tô Diệp khinh thường liếc hắt một cái: “Mấy vụ án này cậu không cần tham gia, dù sao cũng không có thi thể.”

Nhiếp Cửu ần ần mi tâm: “Được rồi, tôi chuẩn bị ra ngoài một chuyến, các cậu có thể ở đây, Triệu Kỳ theo tôi.”

Nhiếp Cửu và Triệu Kỳ vừa bước ra cửa, Tần Niệm liền nhận được điện thoại của Tần Bạch, vội vàng xông ra ngoài.

“Tổ trưởng!” Tần Niệm mang ba lô, hô to, “Có manh mối.”

Nhiếp Cửu dừng bước, “Hử?”

Tần Niệm đi qua, nhỏ giọng nói bên tai Nhiếp Cửu: “Anh của em có một tin tức quan trọng.”

Nhiếp Cửu khẽ nhú mày: “Cái gì?”

“Anh ấy nói, anh trả cho anh ấy chút phí, anh ấy liền nói cho anh.” Về mặt Tần Niệm đầy nghiêm túc.

Mặt Nhiếp Cửu đen lại, xoay người rời đi.

4. Chương 4

Xe thể thao nhanh chóng lao về phía trước, gió lạnh tấp vào mặt, thực thoải mái. Thanh niên ngâm nga nhạc, tâm trạng vô cùng tốt.

“Tổ trưởng, xe này không tệ nha, không ngờ anh tới T thị hôm qua, hôm nay đã có xe.” Tần Bạch vừa nói vừa lục lại CD, “Tổ trưởng, xe này thực quý. Anh là nhà giàu mới nổi phải không?”

Nhiếp Cửu khẽ nhú mày, “Cậu có thể ngậm miệng không?”

“Đương nhiên có thể!” Tần Bạch rầm rì hai tiếng, “Nhưng tôi không đáp ứng!”

Nhiếp Cửu đảo mắt xem thường, đột nhiên rẽ sang, đem xe vào bãi.

Tần Bạch kịp bình tĩnh lại, nhu nhu cánh tay đau nhức, “Tổ trưởng, cảnh sát không thể lái xe như vậy!”

Nhiếp Cửu mở dây an toàn: “Lần sau mong cậu nhớ cài dây an toàn.”

Tần Bạch hừ nhẹ một tiếng, lấy một đồng giấy chứng nhận trong túi, đưa cho Nhiếp Cửu.

“Đây là cái gì?”

Tần Bạch tức giận trừng mắt nhìn hắt: “Thẻ công tác a! Công khai tra xét không bằng ngầm điều tra.”

“Đây là? Chứng nhận giả?” Nhiếp Cửu neho mắt nhìn cậu.

Tần Bạch bị hắt nhìn, có chút sợ hãi rụt cổ: “Sao nào..... Tôi đâu có so đo chuyện hôm qua anh ném tôi xuống lầu.”

Nhiếp Cửu lấy giấy chứng nhận, xuống xe.

Tần Bạch nhăn mặt nhăn mũi, nhìn chằm chằm Nhiếp Cửu, cẩn thận đánh giá, tâm nói, quá thích hợp chụp hình, có khí thế lại đẹp trai!

Nhiếp Cửu không thể không bội phục tinh thần chuyên nghiệp Tần Bạch, lúc nào cũng mang theo vô số trang bị, một đồng chứng nhận giả, bút ghi âm nhiều không đếm xuể. Xem ra điều tra xong án tử nên tóm luôn Tần Bạch, để cậu ăn cơm chính phủ vài ngày.

Tần Bạch thuận thực mang Nhiếp Cửu vào trường quay, mới đi hai bước lại bị người ngăn cản.

Cụ già mặc quần áo lao động đánh giá hai người hồi lâu, mới hỏi: “Các cậu đang làm gì?”

Tần Bạch không sợ hãi nói: “Hỗ trợ đạo cụ.”

Cụ già chỉ chỉ một phía, “Đầu kia, nhanh đi, đừng chậm trễ.”

Tần Bạch cười cười, dẫn Nhiếp Cửu rời đi.

Nhiếp Cửu nghi hoặc: “Cậu không sợ lộ?”

Tần Bạch kiêu ngạo nâng cằm: “Cụ già kia chỉ trông cửa, tôi biết.”

Nhiếp Cửu vốn không tin tin tức Tần Bạch nói, nhưng lúc này lại có chút tin, nhân vật trang bìa kì tiếp theo của Báo tuần san — Thạch Hạo.

Thạch Hạo vào nghề không lâu đã chiếm một góc bầu trời, không riêng vì khuôn mặt xuất sắc mà còn vì giọng ca tốt.

Hôm nay Thạch Hạo ở đây quay MV, Nhiếp Cửu và Tần Bạch ôm mục khác nhau đi vào. Lúc đến, Thạch Hạo đã đứng giữa sân khấu, chuyên gia trang điểm đang chỉnh sửa lần cuối cùng.

Tần Bạch cài camera nhỏ trước ngực, giấu dưới lớp áo, cho dù muốn tìm kiếm cũng phải nhìn một lúc lâu. Mà trong túi quần, Tần Bạch chỉ cần rút tay vào, nhẹ nhàng nhấn một cái, máy ảnh sẽ tự động chụp lại.

Tần Bạch và Nhiếp Cửu đứng bên ngoài, không lâu có một người đi tới, nhíu mày nhìn hai người, “Các anh đang làm gì?”

Tần Bạch mỉm cười, “Mới tới, lắp đèn.”

Người nọ có chút nghi ngờ, nhưng nhìn hồi lâu cũng không thấy gì, sau đó rời đi.

Nhiếp Cửu thấy Tần Bạch đảo mắt khắp nơi, nhin không được hỏi: “Cậu..... Thường xuyên làm chuyện này?”

Tần Bạch nâng mi mắt nhìn hắn, mỉm cười, “Anh thường xuyên nhíu mày?”

Nhiếp Cửu giãn mày, mắt tự nhiên xoay đầu sang bên kia.

Sắp xếp xong xuôi, đạo diễn hô bắt đầu, Thạch Hạo đứng giữa sân khấu hát, lông chim trắng bay lượn khắp không trung, Thạch Hạo một thân quần áo trắng, tựa như thiên sứ rơi xuống nhân gian, thêm giọng hát giàu từ tính, khiến mọi người rung động.

Tần Bạch vỗ vỗ vai Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, nếu anh thất nghiệp, anh cũng có thể gia nhập giới giải trí, tôi cam đoan anh sẽ nổi tiếng hơn hắn.”

Nhiếp Cửu đảo mắt nhìn cậu, chỉ thấy Tần Bạch cười khê, lông mi loan loan, trông rất đẹp mắt, nhin không được mà chăm chú nhìn.

Mắt Tần Bạch vẫn nhìn chăm chăm Thạch Hạo, ngoài miệng lại cười nói: “Tổ trưởng, nhìn phải trả thù lao!”

Nhiếp Cửu hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn sân khấu.

Hát một lúc, Thạch Hạo nhắm mắt lại, tựa hồ thực hưởng thụ giờ khắc tuyệt vời này. Đạo cụ di chuyển, theo thanh âm nâng cao, Thạch Hạo được kéo lên giữa không trung, lông chim tuyết trắng lại đổ xuống, Tần Bạch cười tủm tỉm: “Thạch Hạo hát không tệ.”

Ba – tiếng vang thanh thúy, trường quay im lặng một giây, sau đó giống như nổ tung, rối loạn.

Dây thép bỗng nhiên đứt, Thạch Hạo té xuống, hai chân nện trên mặt đất.

Nhiếp Cửu cả kinh, chạy tới trước mặt Thạch Hạo, khê nhíu mày: “Không sao chứ?”

Mặt Thạch Hạo trắng bệch, sau ót tích đầy mồ hôi, cắn chặt môi, giọng nói như từ kẽ răng thoát ra: “Chân..... Gãy.....”

Nhiếp Cửu lấy chứng nhận cảnh sát ra, đạo diễn hoảng sợ, vội vàng gọi người đưa Thạch Hạo đến bệnh viện, sau đó hỏi Nhiếp Cửu: “Tôi là người phụ trách, chuyện hôm nay là ngoài ý muốn, chúng tôi.....”

Nhiếp Cửu ý bảo hắn im lặng, rồi nói: “Tôi muốn danh sách những người có mặt ở đây hôm nay, còn nữa, lập tức gọi chuyên gia đạo cụ lại đây.”

Đạo diễn vội vàng đi làm, được hai bước bỗng nhiên dừng lại, nhìn Tần Bạch, nói với Nhiếp Cửu: “Người này..... Không phải người của chúng tôi.....”

Đột nhiên, tất cả mọi người nhìn về phía Tần Bạch.

Tần Bạch oan ức, trông mong nhìn Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu khụ hai tiếng, “Tôi cũng không biết.”

Tần Bạch trừng lớn mắt, thiếu chút nữa xông lên: “Tổ trưởng, anh không phải người!”

Rốt cục Nhiếp Cửu nhin không được nữa, mỉm cười. Thừa dịp đạo diễn đi lấy danh sách, Nhiếp Cửu kiểm tra dây thép đứt, mày nháu lại.

Tần Bạch đến bên cạnh hắn, liếc hắn một cái: “Đã nói đừng nháu mày a! Thực xấu!”

Nhiếp Cửu nhìn cậu: “Có liên quan gì tới cậu?”

“Đúng vậy, tôi không thích nhìn người khác nháu mày, nhất là anh đẹp trai!”

Nhiếp Cửu: “.....”

Tần Bạch nhăn mặt nhăn mũi: “Có phát hiện gì không?”

Nhiếp Cửu giương mi, bỗng nhiên hiểu ra, chậm rãi giãn mày, hỏi: “Sao cậu biết nhân vật trang bìa tiếp theo là Thạch Hạo?”

Tần Bạch nhìn một vòng, nhẹ nhàng nói: “Bí Mật Giới Giải Trí của chúng tôi có cài người ở Bạo tuần san, không thể nói ra!”

Nhiếp Cửu sờ sờ cằm, cúi đầu nhìn cậu, hỏi: “Ồ trong nước, chuyện này xem như lừa đảo kinh doanh phải không?”

Tần Bạch giả ngu, cười nói: “Anh không rõ, sao tôi biết.”

Nhiếp Cửu trừng cậu một cái, quay đầu tiếp tục xem đoạn dây thép kia, trong lòng rất nghi hoặc.

Tần Bạch đi qua xem, đặt cằm lên vai hắn, cũng thấy có chút kì lạ, “Tổ trưởng có phải anh thấy rất lạ không?”

Nhiếp Cửu giương mi: “Nói xem.”

“Nếu thật sự liên quan tới Bạo tuần san, vậy đáng ra Thạch Hạo nên gặp chuyện không may trước khi tạp chí xuất bản a! Nhưng ngày mai cuốn tạp chí này mới xuất bản.....”

Nhiếp Cửu cũng suy xét đến điểm này, nhưng lúc suy tư, bỗng nhiên có người gọi hắn, ngoảnh đầu liền thấy một người đàn ông đứng phía sau.

“Cảnh quan, chào anh, tôi là chuyên gia đạo cụ.....”

Dây thép bị người cắt trước đó nên không chịu nổi sức nặng, cuối cùng đứt rời ra. Nhiếp Cửu đánh giá hắn một lần, người đàn ông này nhìn hiền lành, bàn tay thô ráp do thường xuyên làm việc.

“Chuyên gia đạo cụ thường làm gì?” Nhiếp Cửu thờ ơ hỏi.

Người đàn ông cười cười: “Cái gì cũng làm! Đạo diễn bảo làm gì thì làm cái đó! Đôi khi phải đi mua cơm, tóm lại không có thời gian rảnh.”

Nhiếp Cửu cười cười: “Thực vất vả, đúng rồi, đạo cụ hôm nay đã kiểm tra trước?”

Người đàn ông sờ sờ đầu: “Tôi nhớ đã kiểm tra kĩ lưỡng, mấy thứ này không thể lơ là, dễ gặp chuyện không may.”

Tần Bạch bỗng nhiên nhớ tới chuyện hôm qua, nhin không được nói thắm: “Nếu bị đứt, hôm qua mạng ta đã không còn!”

Nhiếp Cửu trừng cậu: “Tôi có chừng mực!” Cao ốc đó mỗi tầng đều có một sân thượng nhỏ, hơn nữa Nhiếp Cửu cũng đã kiểm tra dây thép, xác định không nguy hiểm mới ném cậu xuống.

Tần Bạch lẩm bẩm: “Tôi đâu phải anh, gió thổi mạnh đều đau.”

Nhiếp Cửu mím môi không đáp lời cậu, nhìn cậu cúi đầu về mặt đáng thương, trong lòng có chút tự trách, ngày hôm qua quả thật hơi quá đáng.

Nhiếp Cửu nhìn cậu một lát, thấy cậu còn đùa nghịch camera nhỏ trong ngực, không thèm quan tâm mình, hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói chuyện với chuyên gia đạo cụ.

Chuyên gia đạo cụ suy nghĩ, nói: “Sau đó tôi phải đi làm chuyện khác, không thấy người động đến đạo cụ.”

Nhiếp Cửu chuẩn bị mang danh sách về, bảo Tô Diệp điều tra những người này có khả nghi hay không. Sau đó gọi điện thoại cho Triệu Kỳ, bảo cậu tới bệnh viện lấy khẩu cung của Thạch Hạo.

Tần Bạch theo Nhiếp Cửu lên xe, lần này ngoan ngoãn cài dây an toàn, cười hì hì hỏi Nhiếp Cửu: “Tổng trưởng, anh có muốn đặt hàng tạp chí của chúng tôi không? Có ưu đãi nha!”

Nhiếp Cửu mở cửa sổ xe để gió thổi vào, thuận miệng nói: “Kỳ thật trừ Bạo tuần san còn có một khả năng.”

Tần Bạch nháy mắt mấy cái: “Hở?”

“Các cậu mượn chuyện này đả kích Bạo tuần san.”

“Nhàm chán!” Tần Bạch đảo mắt xem thường, tựa vào ghế, nhắm mắt ngủ.

Nhiếp Cửu mỉm cười, hai mắt đều tràn ngập tiếu ý. Đóng lại cửa sổ, tắt nhạc đi, xe thể thao chậm rãi hướng tới bệnh viện.

Nửa giờ sau, bệnh viện xuất hiện trước mắt, Nhiếp Cửu tiến vào bãi đỗ xe, người ngồi bên phó lại còn ngủ, tiếng hít thở nhẹ nhàng đều đều, lông mi thật dài giống quạt nhỏ, khẽ lay động.

Nhiếp Cửu suy xét, nên gọi cậu xuống xe, hay để cậu ngồi trong xe ngủ một hồi?

Nếu cậu tỉnh lại, phát hiện không ra được, nhất định sẽ nổi giận? Cho nên, Nhiếp Cửu cong khówek môi, đẩy cửa ra ngoài, thuận tay khóa lại.

Triệu Kỳ và Tần Niệm đã chờ trên lầu, bác sĩ đã bó bột cho Thạch Hạo, sắp xếp xong giường nghỉ, Nhiếp Cửu vừa đến.

Đau đớn giảm bớt, tâm trạng Thạch Hạo tốt hơn nhiều, nhưng trên mặt còn chút hoảng sợ.

Nhiếp Cửu đi vào phòng bệnh, hỏi: “Duy trì được chứ?”

Thạch Hạo gật đầu: “Có cái gì anh cứ hỏi đi.”

Nhiếp Cửu bảo trợ lý của hắn ra ngoài, sau đó đi thẳng vào vấn đề: “Có lẽ anh biết chuyện các ngôi sao bị tấn công trong tháng này?”

Thạch Hạo gật đầu: “Mọi người đều biết.” Sau đó khẽ nhúu mày, dùng hai tay di chuyển chân bị thương, tìm tư thế thoải mái nằm xuống.

Nhiếp Cửu lại hỏi: “Gần đây có đắc tội với ai không?”

Thạch Hạo buông tay: “Có lẽ, anh nên xem cái này.” Thạch Hạo nhìn túi giấy trên bàn, nói: “Đều ở bên trong.”

Triệu Kỳ đi qua, mở túi ra, bên trong có một ít tiền bảo dưỡng và một quyển tạp chí.

Nhiếp Cửu cầm lấy, chỉ liếc mắt một cái, lập tức nhúu mày, đưa cho Tần Niệm: “Nhìn xem.”

Tần Niệm tò mò lấy qua, nhất thời mở to mắt, kêu một tiếng, “A!”

Triệu Kỳ hiếu kì nhìn thoáng qua, sợ tới mức mở to mắt.

Thạch Hạo nhún nhún vai: “Mới đầu tôi cũng không tin, nhưng nó trở thành sự thật.”

Trang đầu tạp chí là ảnh Thạch Hạo, mà tiêu đề là Thạch Hạo quay MV, đạo cụ đứt, gãy chân.

Thời gian phát hành là ngày mai.

Bạo tuần san.

Thạch Hạo thở dài: “Nói cách khác Bạo tuần san sớm biết hôm nay tôi xảy ra chuyện, cho nên đã in ấn tạp chí, nhưng vì sao nó xuất hiện trên bàn của tôi trước một ngày?”

Triệu Kỳ lật trang hai, nói: “Miêu tả giống như đúc, hình như có thể đoán trước được.”

Nhiếp Cửu thở dài: “Xem ra lúc này nên tới Bạo tuần san.” Hôm nay Tần Bạch nói qua, ở Bạo tuần san có người. Nhiếp Cửu nghĩ đến Tần Bạch, giao việc còn lại cho Triệu Kỳ liền vội vàng xuống lầu.

Đi đến bãi đỗ xe, xa xa liền mỉm cười.

Người ngồi bên phó lái đã tỉnh, đang trừng mắt nhìn Nhiếp Cửu, bĩu môi, vẻ mặt tức giận.

5. Chương 5

Nhiếp Cửu mở cửa xe, cười xoa đầu cậu: “Đừng nóng giận, chờ tôi xong chuyện sẽ mời cậu ăn khuya.”

Tần Bạch gạt tay hắt: “Đừng làm loạn tóc tôi!”

Nhiếp Cửu thấy cậu không thật sự tức giận, lúc này mới yên tâm lên, ngồi xuống ghế lái, nói với cậu: “Tôi muốn gặp người mà tuần san cậu cài ở Bạo tuần san.”

Tần Bạch vừa mở CD vừa nói: “Là tổng biên tập của tôi sắp xếp, rốt cuộc là ai tôi cũng không biết. Anh có muốn gặp ông chủ của tôi?”

Nhiếp Cửu gạt đầu, “Gọi điện thoại.”

Tần Bạch cầm di động ra, bấm số, đặt bên tai.

Đầu kia tiếp điện thoại, Nhiếp Cửu cũng vừa gạt đèn đỏ, liền quay đầu nhìn cậu.

Chỉ thấy Tần Bạch cười nói, “Tiểu Niệm, tối nay anh mang thức ăn khuya về cho em nha.” Tắt điện thoại, hoàn toàn không nhìn Nhiếp Cửu mặt đen, chậm rãi bấm một dãy số khác, nói chuyện với đầu kia.

Hiển nhiên đầu kia thực phần khởi, Nhiếp Cửu cũng nghe được thanh âm bên trong: “Giết chết Bạo tuần san, để cảnh sát bắt bọn họ, ha ha ha.....”

Tần Bạch treo điện thoại, tươi cười đầy mặt, “Ông chủ nói, ngày mai chúng ta trực tiếp tới Bạo tuần san.”

Nhiếp Cửu chọn mi: “Thật vui vẻ?”

Tần Bạch cười tủm tỉm: “Ông chủ còn nói, nếu lần này Bạo tuần san sụp đổ, liền tặng cho tôi 3% trăm tiền lương.”

Nhiếp Cửu thở dài, sao bộ dáng người này có vẻ túng quăn như vậy?

Hai người quyết định hôm sau tới Bạo tuần san, vì thế, bắt đầu thảo luận chuyện ăn khuya.

“Tổ trưởng, hử anh chưa quen T thị?”

“Ừ, muốn ăn cái gì?” Nhiếp Cửu không bận tâm, bữa tiệc này cũng chỉ là cảm tạ Tần Bạch hỗ trợ thôi.

Tần Bạch suy xét ba giây, mang Nhiếp Cửu vào một cửa hàng cơm tây.

Ngày hôm nay đều bốn ba bên ngoài, giữa trưa chỉ là ăn một cái sandwich lót bụng, hiện tại ngửi được mùi, hai người đều đói bụng.

Tần Bạch nhìn thực đơn, xác định một lần nữa: “Tổ trưởng, chắc chắn anh trả tiền chứ?”

“Vậy cậu mang tiền không?”

“Không.”

Nhiếp Cửu mím môi, “Cho nên nếu tôi không mang tiền, cậu chuẩn bị rửa bát đĩa trừ nợ sao?”

Tần Bạch cười hì hì, chỉ món ăn trong thực đơn với bồi bàn.

Nhiếp Cửu liếc mắt một cái, thuận miệng nói: “Giống cậu ta.”

Bồi bàn mỉm cười, “Các vị gọi hai phần thịt bò bít tết, còn thêm gì nữa không?”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái: “Vừa nãy tôi chưa nói sao? Tôi gọi 5 phần.” Lại vô tội nhìn Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng..... Có thể sao?”

Nhiếp Cửu lựa chọn im lặng.

Bồi bàn có chút khó xử, hỏi Nhiếp Cửu: “Ngài cũng gọi 5 phần sau?”

Khóe miệng Nhiếp Cửu co rút: “Một phần.”

Bồi bàn mỉm cười rời đi.

Nhiếp Cửu trừng Tần Bạch một hồi lâu, thấy cậu lúc thì gõ đĩa ăn, lúc thì đấm đấm cổ, tựa hồ thực nhẹ nhàng, nhin không được hỏi: “Cậu xác định cậu có thể ăn hết năm phần?”

“Đóng gói mang về nhà, ai bảo một nhà tôi năm miệng ăn!”

Nhiếp Cửu nghe xong, thở dài, trách không được cậu yêu tiền như vậy, hóa ra phải nuôi rất nhiều người.

Yên ổn dùng xong bữa, Nhiếp Cửu lấy tiền chuẩn bị thanh toán, Tần Bạch bỗng nhiên cười tủm tỉm: “Tổ trưởng, tôi đi thanh toán hóa đơn, thuận tiện lấy thịt bò bít tết đóng gói.”

“Đợi bồi bàn đưa lại đây, không cần.....” Nói còn chưa xong, ví tiền đã bị Tần Bạch lấy đi.

Nhiếp Cửu ngả người ra sau, thoải mái tựa vào ghế. Sao tiểu quỷ này bỗng nhiên tích cực như vậy?

Tần Bạch cầm tiền đến quầy phục vụ, lại lấy phiếu ăn miễn phí trong túi ra, nói với bồi bàn: “Đây là phiếu ăn miễn phí, tám phần!”

Tần Bạch đem tiền thu được bỏ vào túi mình, trong lòng vui vẻ.

Sáng hôm sau, Nhiếp Cửu đến cảnh cục, vào đặc tổ liền thở dài. Nếu hôm qua chỉ thay đổi dụng cụ, hôm nay lại thay đổi trang trí phòng.

Bốn bức tường màu sắc khác biệt, trần nhà vẽ hoa văn, rốt cục Nhiếp Cửu cũng biết nguyên nhân không đổi sản, bởi vì Đường Hàn chuẩn bị trải thảm.

Ngày hôm qua là phong cách cổ điển, hôm nay lại phong cách tây âu. Đường Hàn mặc áo khoác phong cách tây âu xuất hiện trước mặt Nhiếp Cửu, tóc buộc thành đuôi ngựa. Nhiếp Cửu nên may mắn, Đường Hàn vẫn đi giày đến làm.

Nhiếp Cửu thở dài, trừ bỏ phải thích ứng với sự thay đổi đột ngột, cũng không có gì không tốt, ít nhất ánh sáng theo cửa sổ sát chiếu vào thảm rất mỹ diệu.

Đường Hàn cười kéo rèm che sang hai bên, “Anh thích hợp uống cà phê, muốn uống một ly không?”

Nhiếp Cửu nhú mày: “Cảm ơn. Đúng rồi, Tô Diệp chưa tới sao?”

Đường Hàn cười, “Có lẽ đang uống trà lạnh.” Nói xong, thản nhiên xoay người.

Tô Diệp luôn xuất hiện tại thời khắc này, cho nên khi hắn nghe được hai chữ trà lạnh, lập tức trả lời: “Cậu cho rằng cậu thích hợp uống hồng trà sao? Kỳ thật cậu thích hợp uống dầu ớt, như vậy cậu càng thêm biến thái.”

Đường Hàn then quá thành giận, mặt đỏ lên, nhưng không bùng phát, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Nhiếp Cửu che trán, thật lâu sau mới nói với Tô Diệp: “Giúp tôi tra tư liệu của Bạo tuần san.”

Tô Diệp ứng thanh, ánh mắt hướng Đường Hàn.

Nhiếp Cửu nghĩ, hy vọng Tô Diệp nghe được lời của mình.

Đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào, lại nghe tiếng chào hỏi quen thuộc, thanh âm khó quên.

Tần Bạch phát tờ rơi tới tận tổ án đặc biệt, hai anh em mang ba lô một xanh một hồng đi đến, Nhiếp Cửu nhú mày: “Cậu tới phát tờ rơi?”

Tần Bạch bĩu môi: “Tôi cố ý xin nghỉ hai ngày giúp anh phá án, anh lại nói như vậy.”

Tần Bạch bỗng nhiên phát hiện Đường Hàn ngồi trên sofa, hai mắt tỏa ánh sáng: “Mỹ nhân!”

Đường Hàn giương mắt liếc cậu, bỗng nhiên phát hiện ba lô của hai anh em không kéo khóa, còn đang nghi hoặc thì thấy đầu của một chú chó nhỏ ngóc ra, mắt đen lúng liếng nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu sủa vài tiếng.

“Trời ạ.” Nhiếp Cửu đảo mắt trắng dã, “Cậu đang làm gì chứ?”

Tần Bạch bĩu môi: “Bảo bối nhà tôi thực đáng yêu, mang đến cảnh cực chơi chút thì thế nào!”

Nói xong liền ôm chú chó nhỏ trong ba lô ra, Triệu Kỳ cũng vừa từ bên ngoài đi vào, kết quả là, tất cả mọi người nhìn Tần Bạch.

Tựa như ảo thuật.

Một con, hai con, ba con.

Khi ôm con cuối cùng ra, Nhiếp Cửu nhin không được hỏi: “Không còn nữa?”

Tần Bạch trừng hấn: “Hôm qua đã nói với anh là một nhà 5 miệng ăn mà!”

Rốt cục Nhiếp Cửu phát hiện, hấn và Tần Bạch không hiểu ý.

Đường Hàn chưa từng nuôi chó, trước kia cũng định nuôi nhưng vừa mua về ngày đầu tiên đã bị cắn, sau đó hấn nhìn thấy chó thì ghét.

Hiển nhiên Tô Diệp biết điều này, cười xấu xa: “Biến thái, xem hôm nay cậu qua thế nào.”

Đường Hàn bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Tần Bạch nói: “Cậu phiền toái như vậy, thích hợp uống nước.....” Nước lọc? Đường Hàn nuốt chữ cuối cùng vào lòng.

Bởi vì hấn đột nhiên phát hiện, ba chú chó nhỏ vô cùng thân thiết cọ chân của hấn, một con đang leo lên chân hấn. Mím cười: “Cậu thích hợp uống một cốc Chocolate ngọt ngào, thêm một ly hồng trà. Nếu có thời gian, tôi còn có thể nướng bánh ngọt.”

Tần Bạch cười tủm tỉm: “Tiểu bảo bối tôi dường cũng thích mỹ nhân !”

Được mọi người ngầm đồng ý, “Tam cự đầu” Chính thức xâm nhập tổ phá án đặc biệt.

Tần Bạch nhìn qmặt vòng: “Trang trí ở đây rất đẹp? Tiểu Niệm, sau này đi làm em cứ bỏ Đồ Đồ, Miêu Miêu vào ba lô, Phì Phì béo nhất, để nó tự đi.”

Tần Niệm sờ sờ đầu: “Phì Phì béo nhất? Không phải đều béo giống nhau ư?”

Ba chú chó nhỏ đồng thời ai ô một tiếng, thương cảm.

Tô Diệp sắp xếp lại tư liệu của Bạo tuần san rồi giao cho Nhiếp Cửu: “Bạo tuần san chỉ là một phần nhỏ của nhà xuất bản Vì Sao Trong Giới Giải Trí, nhưng họ đã xuất bản không ít sách báo, nội dung tốt xấu lẫn lộn, số lượng khá nhiều, có thể nắm bắt thị trường.”

Tô Diệp di chuột, tiếp tục nói: “Tôi đưa cho anh một danh sách mối quan hệ giữa các nhân vật, tạm thời chưa có phát hiện khác thường.”

Nhiếp Cửu gật đầu, nhìn về phía Tần Bạch: “Hiện giờ tới Bạo tuần san.”

Tần Bạch méo mào: “Điểm tâm chưa ăn!”

“Một trăm tệ.”

“Kỳ thật tôi cũng không quá đói.”

Tần Bạch lên xe của Nhiếp Cửu, dẫn hần tới Bạo tuần san.

Qua một tiệm bánh, Nhiếp Cửu bỗng nhiên dừng xe rồi bước xuống.

Tần Bạch tò mò nhìn, chỉ thấy Nhiếp Cửu ra khỏi tiệm bánh, cầm trong tay hai túi bánh ngọt, còn có hai cốc hồng trà.

Tần Bạch do dự, nhúu mày suy nghĩ.

Nhiếp Cửu thấy cậu không nhận, tò mò hỏi: “Không đói bụng?”

“Tôi đang nghĩ, ăn bữa sáng còn được 100 tệ không.”

Nhiếp Cửu đảo mắt trắng dã, lái xe chạy lấy người.

Tần Bạch cắn bánh ngọt, uống hồng trà, trong lòng vui vẻ.

Hai người đi vào Vì Sao Trong Giới Giải Trí, Tần Bạch nhìn cao ốc trước mắt, vẻ mặt phần hận.

Nhiếp Cửu liếc cậu một cái: “Toàn bộ nơi này?”

Tần Bạch gật gật đầu: “Vì Sao Trong Giới Giải Trí gồm cả tác phẩm nổi tiếng, lẫn giải trí linh tinh, tóm lại cái gì kiếm được tiền đều có!”

Nhìn một chút, điện thoại của Tần Bạch liên vang, nói chuyện xong cậu liền mang Nhiếp Cửu sang bên kia.

Qua cửa lớn đi vào ngõ nhỏ sâu hun hút, đến cuối đường thì thấy một gã đàn ông mang mũ lưỡi trai đứng đó, tựa hồ thấy hai người, xác định chung quanh không có ai mới đi qua, hỏi: “Cậu là Tần chủ biên?”

Tần Bạch gật đầu, hỏi: “Anh là Lưu Quyền?”

Ông chủ Tiền Mô của Tần Bạch đã liên hệ trước với Lưu Quyền, Lưu Quyền biết Nhiếp Cửu là cảnh sát, vội vàng lấy chứng minh nhân dân ra: “Cảnh quan, chào ngài.”

Lưng Lưu Quyền hơi cong, tinh thần cũng không tốt lắm, mắt thâm quầng, cằm đầy râu.

Nhiếp Cửu liếc hần, lại liếc nhìn chứng minh nhân dân, đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe Lưu Quyền nói: “Cảnh quan, ngài muốn hỏi gì tôi đều nói, nhưng cầu ngài đừng cho chủ biên của Bạo tuần san biết, tôi không muốn mất việc.”

Tần Bạch vỗ vỗ ngực: “Tôi thay Nhiếp cảnh quan hứa với anh!”

Lưu Quyền cười gật đầu, trong mắt đầy tơ máu.

Nhiếp Cửu mím môi, hít vào một hơi, mới nói: “Tôi hứa với anh.”

Lưu Quyền mỉm cười: “Vậy ngài cứ hỏi!”

Nhiếp Cửu lấy tạp chí hôm qua Thạch Hạo đưa, hỏi hần: “Đây là chuyện gì?”

Lưu Quyền tiếp nhận, nhất thời hoảng sợ: “Bản này 12 giờ trưa mới phát hành, sao ngài có?”

Nhiếp Cửu dựa vào tường, mắt nheo lại, lấy thuốc là trong túi ra, rút một điếu đặt giữa ngón tay, châm lửa, không hút, mà nhìn khói trắng uốn lượn bay lên, chậm rãi biến mất.

Nhiếp Cửu hỏi: “Chuyện trên bìa tạp chí là ai viết?”

Hiện tại nghĩ đến, Nhiếp Cửu mới hiểu được, đây là khiêu khích trắng trợn.

Lưu Quyền lắc đầu: “Cái này tôi không rõ, tôi chỉ phụ trách in ấn, có tin tức gì liền bán nhận chút thù lao.”

Nhiếp Cửu phỉu phỉu khói bụi, hỏi hần: “Anh làm việc ở Bạo tuần san bao lâu?”

“Từ lúc nó thành lập.”

Nhiếp Cửu gạt gạt đầu, hút một ngụm, phun ra vòng khói, ánh mắt mị lên.

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, kinh ngạc phát hiện người này hút thuốc lại gọi cảm như vậy.

Lưu Quyền thấy hai người không hỏi tiếp, nhân tiện nói: “Cảnh quan, còn gì muốn hỏi không? Không hỏi nữa thì tôi muốn trở về làm việc, tôi đã ra ngoài rất lâu.”

“Đi đi.”

Ngón trỏ tay phải của Nhiếp Cửu nhẹ nhàng gõ mặt tường, manh mối thu thập hai ngày qua có liên quan tới nhau, rất nhiều điều dần dần hiện rõ.

Tần Bạch nhìn chằm chằm điều thuốc trên tay trái của Nhiếp Cửu, đột nhiên cầm lấy hút một ngụm, bị sặc khói, sau đó chậm rãi nói: “Thảo nào anh không hút, dễ sặc.”

Nhiếp Cửu cảm thấy bộ dáng Tần Bạch hút thuốc y như tiểu lưu manh, lại đáng yêu.

Tần Bạch sờ sờ mũi, cười hướng Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, chuyện đã xong, kinh phí đâu?”

Nhiếp Cửu liếc cậu một cái, rút vì lấy một xấp tiền nhét vào tay hắn, xoay người ra khỏi ngõ nhỏ.

Tần Bạch nhìn chằm chằm phiếu cơm cảnh cục lẫn trong xấp tiền, dở khóc dở cười, nhưng may mắn trong nhà có cảnh sát.

6. Chương 6

Tô Diệp suy xét tư liệu vụ án, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Hàn, bĩu môi tiếp tục đùa nghịch đồ trong tay.

Bao gồm Thạch Hạo, tổng cộng có năm người bị hại, trong đó ba người do đạo cụ gây ra.

Mà thêm cả tư liệu Trần Miễn thu thập trước đó, nạn nhân của năm vụ án dường như không liên quan tới nhau.

Tô Diệp lại đem tư liệu về Vì Sao Trong Giới Giải Trí so sánh, chán nản, vẫn không có bất luận nhân vật nào cùng xuất hiện.

Nhìn thấy Đường Hàn nhàn nhã, trong lòng càng buồn bực tới cực điểm.

“Đường Hàn, ngoại trừ ăn diện, cậu còn nhớ tới công việc của mình không?”

Đường Hàn cũng không ngẩng đầu lên: “Tôi nhớ người nào đó đã từng nói, vụ án này tôi không cần tham gia.”

Tô Diệp chỉ bực bội với Đường Hàn mà thôi, nhưng Triệu Kỳ và Tần Niệm ở bên cạnh nghe được, thực áy náy, ngoài chơi đùa quả thật bọn họ không nhớ rõ công việc.

Tần Niệm đứng lên, hít sâu một hơi, “Chúng ta làm việc thôi, phân tích vụ án một lần nữa!”

Tô Diệp sững sốt, không kích được Đường Hàn, lại khiến Tần Niệm kích động.

Triệu Kỳ liên tục gạt đầu, Tô Diệp liếc Đường Hàn một cái, Đường Hàn hừ lạnh, xem như đồng ý.

Tần Niệm lấy bảng trắng ra, cầm bút dạ đứng một bên.

Đường Hàn vuốt lông Đô Đô, cười dài nhìn cậu.

Triệu Kỳ ôm Miêu Miêu, thấy tay Tô Diệp trống trơn, cười tủm tỉm đem Phì Phì bỏ vào lòng hắn.

Tần Niệm viết năm cái tên xuống bảng, lấy giọng: “Đầu tiên, các vụ án đều không xuất hiện người tình nghi giống nhau?”

Tần Niệm nhìn lại năm cái tên, nghiêng đầu, “Không đúng.”

Triệu Kỳ hỏi: “Không đúng chỗ nào?”

“Không có người bị tình nghi, không có động cơ.” Tần Niệm nói, “Thậm chí không có manh mối liên kết năm người này.”

Đường Hàn ngửa người ra sau, tựa vào sofa: “Đúng vậy, năm người này đều là ngôi sao trong giới giải trí, ngoại trừ đều lên trang bìa của Báo tuần san, không có gì khác để chứng minh hung thủ là cùng một người.”

Tô Diệp gật đầu: “Vây chia thành hai trường hợp.”

Tần Niệm nghĩ: “Trước tiên chúng ta nói về trường hợp hung thủ là cùng một người, theo đó, Báo tuần san hiềm nghi lớn nhất, nhưng..... Nhưng Bí Mật Giới Giải Trí.....” Tần Niệm nghiêng đầu, sau đó dùng sức gật đầu một cái: “Bí Mật Giới Giải Trí cũng có hiềm nghi, nhưng anh hai tuyệt đối không liên quan!”

Tô Diệp giật giật miệng, cuối cùng không nói.

Nhiếp Cửu bước vào tổ phả án đặc biệt, chỉ thấy Tần Niệm giống thầy giáo đang đứng phía trước, ba người còn lại ngồi trên sofa, mỗi người ôm một chú chó nhỏ.

Nhiếp Cửu nghe rõ lời Tần Niệm, nhú mày, quả thật Tần Bạch cũng rất hiềm nghi.

Nhiếp Cửu ngồi xuống sofa, hướng Tần Niệm gật đầu: “Cậu tiếp tục.”

Tựa hồ mọi việc đều do Tần Bạch dẫn dắt, sau đó phát hiện người bị hại là nhân vật trang bìa của Báo tuần san, mãi cho đến lúc tới trường quay của Thạch Hạo, lấy bản tạp chí ẩn hành trước của Báo tuần san.

Mọi manh mối đều chỉ hướng Báo tuần san, nhưng tất cả đều do Tần Bạch chỉ dẫn.

Trong đầu bỗng nhiên xuất hiện bộ dáng khóc lóc om sòm của thanh niên, mắt mở to, mân mê môi đỏ mọng, cười híp mắt khi được tiên, Nhiếp Cửu về nước không bao lâu, Tần Bạch đã cho hắn ấn tượng rất sâu.

Nghĩ đến đây mày nhú chặt lại, lòng lo lắng.

Tần Niệm tổng kết xong, nói: “Hiện giờ, Báo tuần san hiềm nghi lớn nhất, nhưng không có chứng cứ, hơn nữa mọi suy luận đều có thể nói là trùng hợp, phải cân nhắc kĩ.”

Nhiếp Cửu gõ gõ thành sofa: “Người đưa tạp chí cho Thạch Hạo, rất có thể là người cắt dây thép.”

Triệu Kỳ xoa đầu Miêu Miêu, nói: “Nếu tìm không được người hiềm nghi, chỉ bằng chúng ta giăng lưới, phim ảnh đều diễn như thế.”

Mọi người bỗng nhiên nhìn cậu, đều nở nụ cười. Một vấn đề đơn giản như vậy, bị mọi người biến thành phức tạp.

Các vụ án này kỳ lạ là vì hung thủ không lưu lại chút manh mối nào, bởi vậy hoài nghi cứ theo nhau kéo đến, Nhiếp Cửu bước vào ngõ cụt, như tầm kéo tơ, bị vụ án dắt mũi, quên chủ động thả ra.

Tần Niệm vỗ vỗ tay: “Cách này hay, để anh hai hỏi xem nhân vật trang bìa tiếp theo là ai.”

Đường Hàn đứng lên: “Nếu tìm được cách, đến chúc mừng một chút.” Đường Hàn mỉm cười với Tô Diệp, tiếp tục nói: “Còn nữa, cái người hy vọng có không gian riêng tư, có thể mời anh đừng ngồi trên sofa của tôi không? Cảm ơn.”

Tô Diệp trừng mắt, đút tay vào túi, tránh ra.

Nhiếp Cửu ra khỏi cảnh cục, trực tiếp tới siêu thị, trong lòng còn nghĩ án tử. Đến T thị ngày đầu liền gặp án, thế nên đồ đạc vẫn chưa mua đủ.

Cơm tối chưa ăn, Nhiếp Cửu quyết định mua sandwich lót dạ, đang nghĩ, bỗng nhiên vai bị người vỗ một cái.

Nhiếp Cửu nghi hoặc quay đầu, thấy Tần Bạch cười hì hì đứng phía sau hắn, xe đẩy chất một đống đồ ăn.

“Tổ trưởng, anh cũng đến đây mua đồ sao?”

Nhiếp Cửu không yên lòng gật đầu.

Tần Bạch chớp mắt mấy cái: “Tổ trưởng thấy tôi nên không vui sao?”

Nhiếp Cửu lắc đầu: “Không phải.”

Tần Bạch cười với hắn: “Nhưng tôi thấy thì rất vui vẻ nha!”

Lòng Nhiếp Cửu khê động, khoe miệng chậm rãi cong lên. Hỏi: “Ồ rất xa mà? Sao tới đây mua đồ?”

“Bởi vì ở đây có đủ mọi thứ.” Tần Bạch lấy một hộp thịt bò đông lạnh ra, “Tổ trưởng sẽ trả tiền hộ tôi chứ?”

Nhiếp Cửu dở khóc dở cười, sao hắn không nhớ rõ hắn là kẻ coi tiền như rác nhỉ?

Tần Bạch đem những thứ Nhiếp Cửu mua bỏ vào xe đẩy của mình, còn cố ý đảo loạn: “Tổ trưởng đừng keo kiệt, tôi giúp anh không ít mà!”

Nhiếp Cửu thấy vẻ mặt của cậu tự nhiên, tâm nói, hắn vụ án này không liên quan tới cậu.....

Tần Bạch thấy hắn không phản đối, vừa cười hì hì vừa lấy đồ ăn, “Tổ trưởng, chúng ta đi trả tiền thôi?”

Trả tiền rồi ra ngoài, Tần Bạch thực tự nhiên theo tới bãi đỗ xe, đem đồ bỏ vào trong xe Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, đưa tôi về nhà đi !”

Nhiếp Cửu đảo mắt trắng dã.

“Dù sao ở T thị anh cũng chỉ một mình, đưa tôi về nhà, không chừng tôi sẽ nấu cơm cho anh nha, anh được lợi lớn!”

Nhiếp Cửu thất dây an toàn, thở dài, “Đúng vậy, được lợi lớn.”

Tần Bạch cười tủm tỉm, lấy sữa chua trong túi ra, vừa uống vừa lục lọi CD.

Nhiếp Cửu rất ít đến nhà bạn bè, huống chi là loại bạn quen biết chưa đến một tuần.

Sáng sớm Tần Niệm liền ôm ba chú chó nhỏ trở lại, đang ngồi xem Tivi trong phòng khách.

Nhiếp Cửu đi vào, quan sát gian phòng một chút, ba phòng ngủ một phòng khách, hai người ở xem như khá rộng, vị trí cũng không tệ lắm.

Tần Niệm xem Tivi vô cùng chăm chú nên không biết Nhiếp Cửu đến, lúc thì chớp chớp mắt, lúc thì ngây ngô cười. Nhiếp Cửu tò mò nhìn thoáng qua..... Cư nhiên là Bụi Thái Lang.....

Tần Bạch thành thạo phân loại thức ăn, đeo tạp dề, nói với Tần Niệm: “Tiểu Niệm, sữa chua trong tủ lạnh, tự mình lấy nhé.”

Tần Niệm vẫn xem Tivi không chớp mắt, miệng đáp: “Đã biết.”

Tần Bạch cúi lưng, “Tổ trưởng, cột dây hộ tôi.”

Nhiếp Cửu đứng sau lưng cậu, nhẹ thất nút lại, đột nhiên hỏi: “Cậu không định cho tôi ăn rau xanh đậu hủ chứ?”

“Sao có thể!” Tần Bạch trừng hắn, “Ít nhất cũng có canh cải trắng.” Nói xong liền cười tươi, “Đùa thôi.”

Nhiếp Cửu xem thường, mắt chuyển qua máy tính trong phòng khách.

Tần Bạch thấy hắn nhìn, nhân tiện nói: “Anh mở máy tính làm gì đó cũng được, tôi sẽ nhanh chóng nấu xong.”

Nhiếp Cửu suy nghĩ một lát, vẫn theo vào phòng bếp, “Tôi giúp cậu một tay, tránh cậu hạ độc thủ tôi.”

“Ha ha ha, tổ trưởng cũng biết nói đùa..... A..... A.....” Tần Bạch thấy mặt Nhiếp Cửu không chút thay đổi, chậm rãi thu lại tươi cười.

Nhiếp Cửu nhìn trời, hắn nói gì đó buồn cười sao?

Không bao lâu Nhiếp Cửu liền hối hận, cơm Trung rườn rà hơn cơm Tây nhiều, mình chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì.

Tần Niệm xem xong phim hoạt hình, đi lấy sữa chua uống, kính ngạc mở to mắt: “Tổ trưởng, sao anh ở đây?”

Tần Bạch nói: “Tổ trưởng, anh xem xem, một chút cảm giác tồn tại của anh cũng không có!”

Tần Niệm ngượng ngùng cười cười, cầm sữa chua rời đi.

Nhiếp Cửu ra khỏi phòng bếp, thấy Tần Niệm ngồi trên sofa đọc sách, uống sữa chua.

Nhiếp Cửu ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Đang đọc gì vậy?”

Tần Niệm cười cười: “Lần trước nói đến tiềm thức, em tìm sách có liên quan xem thử.”

Nhiếp Cửu cười nói: “Thực chăm chỉ.”

Tần Niệm lại ngượng ngùng.

Nhiếp Cửu tiếp tục nói: “Tâm lý học kỳ thật là ngành học rất thú vị. Có vẻ không phù hợp logic, nhưng dựa vào tâm lý học đều có thể tìm được đáp án thích hợp.”

Tần Niệm gật đầu: “Em hiểu được, anh hai cũng học tâm lý học, nhưng anh ấy ngại mệt, hơn nữa công việc không thú vị, bảo nó giống việc của lão già.”

Nhiếp Cửu khiêu mi: “Tần Bạch?”

Tần Niệm liên tục gật đầu: “Tổ trưởng, em nói cho anh biết, anh hai của em mới là thiên tài chân chính, mười tuổi học đại học, mười lăm tuổi lấy bằng bác sĩ tâm lý học. Sớm hơn em tận 5 năm.”

Nhiếp Cửu nhú mày, quay đầu nhìn thoáng qua Tần Bạch đang nấu ăn trong phòng bếp, tâm nói, không giống.

Suy nghĩ một chút liền đứng lên, đi vào bếp.

Tần Bạch bĩu môi, “Tổ trưởng, đã bảo đừng tới quấy rối!”

Nhiếp Cửu tựa vào khung cửa, hỏi: “Vì sao không làm việc về tâm lý học?”

Tần Bạch thoáng bất động, tươi cười trở nên gượng ép, hỏi lại: “Muốn thêm trứng gà vào canh không?”

Nhiếp Cửu nhú mày: “Cậu muốn đổi đề tài sao?”

“Ừm, thực rõ ràng.” Tần Bạch thở dài, lấy trứng gà trong tủ lạnh, “Người phải trưởng thành, dự tốc bắt đạt, đạo lý này chắc anh cũng biết? Làm thiên tài quá mệt mỏi, hơn nữa..... Tôi không thích xem tâm tư của người khác, cuộc sống như vậy rất áp lực.”

Nhiếp Cửu có chút hiểu được, lại nghe Tần Bạch tiếp tục nói: “Giống Tiểu Niệm mới là thiên tài, Thượng Đế không chỉ cho nó cái đầu thông minh mà còn cho nó tâm tư đơn thuần, nên nó không phiền não.”

Theo Nhiếp Cửu thấy, chuyện này cũng không phải chuyện đáng khổ sở, chỉ là lựa chọn một con đường khác mà thôi, cho nên cũng không an ủi.

Không khí hiển nhiên trở nên xấu hổ, thật lâu sau Nhiếp Cửu mới hỏi: “Khi nào có thể ăn cơm?”

Tần Bạch nhăn mũi: “Ra ngoài đi, đừng quấy rối.”

Tâm trạng có vẻ không tốt, Nhiếp Cửu có thể cảm thấy lỗ tai đỏ của Tần Bạch đang cụp xuống.

“Vì sao không vui?”

Tần Bạch quay đầu trừng mắt: “Anh thực phiền phức!”

Nhiếp Cửu chọn mi cười, “Chúng ta chơi một trò đi?”

“Hử?”

“Cậu đoán tôi đang nghĩ gì?”

Tần Bạch đảo mắt, vừa đánh trứng gà vừa trả lời hắn: “Anh nghĩ tôi đang đoán anh nghĩ gì!”

“Làm rồi ư?” Nhiếp Cửu nhún nhún vai, “Tâm trạng khá hơn chút nào không?”

Tần Bạch cười tủm tỉm: “Nếu có thể đem phiếu cơm của cảnh cục đổi thành tiền mặt, tâm trạng của tôi sẽ rất tốt.”

Nhiếp Cửu lắc đầu: “Tôi không như vậy cho rằng. Nhưng tôi cảm thấy, nếu mỗi ngày cậu đến cảnh cục ăn cơm trưa, thuận tiện mua giúp tôi một phần, nói không chừng tôi sẽ đưa phí.”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, sau đó cười tủm tỉm: “Tổ trưởng, anh đang ẩn dụ với tôi sao?”

“Hử?” Nhiếp Cửu nghi hoặc.

“Chẳng lẽ không phải anh muốn hẹn hò với tôi sao?” Tần Bạch cười toe toét với hắn.

Khóe miệng Nhiếp Cửu run rẩy, “Canh trứng gà của cậu sôi kìa.”

Tần Bạch cười tủm tỉm như trước: “Chiêu này rất cũ, trứng gà của tôi vẫn chưa đánh xong.”

Nhiếp Cửu mỉm cười, vươn tay nheo mũi Tần Bạch, cảm thấy mỹ mãn mới rời khỏi phòng bếp.

Rốt cục đồ ăn được đặt lên bàn, Nhiếp Cửu trêu ghẹo: “Không phải một nhà năm miệng ăn sao? Còn có ba người chưa vào bàn?”

“Anh mang thù với tôi sao!” Tần Bạch gấp miếng thịt cho hắn, “Ném thử xem.”

Nhiếp Cửu gấp miếng thịt bỏ vào miệng, thấy Tần Bạch nhìn chăm chăm mình, chậm rãi cong khóe môi: “Rất ngon.”

Tần Bạch cũng ăn một miếng, vừa nhai vừa nói: “Vậy sau này anh tan tằm cứ đến ăn cơm.”

Nhiếp Cửu cười: “Có chuyện tốt thế ư?”

“Tan tằm thuận tiện chở Tiểu Niệm về.” Tần Bạch lấy lòng gấp thức ăn vào bát hắn, “Tiền thức ăn tính hàng tháng.”

Nhiếp Cửu vươn tay búng cái trán trơn bóng của cậu, nhẹ giọng đáp: “Được.”

Tần Niệm ngoan ngoan xới cơm, nhìn hành vi của hai người, nhin không được nói thầm: “Giống tình nhân nha.”

Hai người sững sốt, đồng thời vùi đầu ăn cơm.

Cơm ăn một nửa, di động của Nhiếp Cửu bỗng nhiên vang lên, là Tô Diệp.

Nhiếp Cửu tiếp khởi điện thoại, nghe thấy kia đầu nói: “Có quá hiện, là các người không tưởng được kinh hỉ ỉ!”

Nhiếp Cửu nói vài câu với Tô Diệp liền cúp điện thoại. Cầm lấy áo khoác, đứng lên, “Phải làm việc.”

Tần Niệm vội vàng nuốt cơm, “Em cũng đi !”

Nhiếp Cửu gật đầu, trước khi đi nhin không được nhìn liếc Tần Bạch một cái, “Muốn đi cùng không?”

Tần Bạch soạn bàn ăn, lắc đầu: “Tôi không giúp được gì.”

Nhiếp Cửu ho nhẹ hai tiếng: “Nói không chừng tôi sẽ mời cậu ăn khuya.”

Tần Bạch sững sốt, thân thiết ôm cánh tay Nhiếp Cửu, cười híp mắt, “Tổ trưởng, đi nhanh thôi.”

Nhiếp Cửu đỏ mặt.

7. Chương 7

Tô Diệp dựa vào tường, trên mặt là nụ cười vô lại, mắt nhìn chăm chăm Đường Hàn.

Đường Hàn cũng không ngẩng đầu lên, mở sách ra, thản nhiên hỏi: “Xem đủ chưa?”

Tô Diệp cúi đầu cười, tóc rơi xuống che đi khóe mắt, “Có nhớ lần ở cổ mộ Hoài Nam không?”

Đường Hàn nhíu mày, dao động bị ép lùi sâu vào đáy mắt, hai hàng mi buông xuống.

“A, lá cây, rất nhiều côn trùng.” Ngọn đèn âm u chiếu rọi khuôn mặt như họa của thanh niên, đường hàm yên tĩnh vang lên tiếng nước tí tách, ánh sáng như có như không.

“Đừng sợ, có tôi ở đây.” Nam nhân phía trước vươn tay, cầm bàn tay rất nhỏ của thanh niên, dùng sức kéo người vào trong lòng. “Đến đây, tôi công cậu, phía trước nước cạn, đi qua có thể ra ngoài.”

Thanh niên nhăn nhó lắm bầm: “Sẽ bị đội trưởng chê cười.”

Nam nhân cười cười, đẩy kính mắt, xoay người ngồi xổm xuống.

Thanh niên lẩm bẩm hai tiếng, nghiêm mặt đi lên, hai tay ôm lấy cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Tiếng nói chuyện cực thấp biến mất trong đường hầm sâu hun hút, chỉ còn lại tiếng nước rơi tí tách.

Kí ức đã lâu chợt ủa về, còn nhớ sao, chuyện đã quá xa xôi không hề chân thật.

Đường Hàn mỉm cười, đặt cuốn sách chưa từng giở sang trang lên đùi, “Chuyện đã lâu, tôi không còn nhớ được.”

Tô Diệp tháo kính mắt, mỗi một ẩn ẩn mi tâm, tái gương mặt, bộ dáng Đường Hàn đã trở nên mơ hồ không rõ. Tô Diệp gần từng tiếng: “Biến, thái.”

Đường Hàn nheo mắt, “Biến thái chết tiệt.”

Tô Diệp đeo kính mắt, thấu kính mỏng manh phản xạ ánh sáng sắc bén, cuối cùng mỉm cười, “Lúc cậu mở miệng, luôn không chịu thiệt.”

Đường Hàn nhìn hắn, “Hôm nay anh sao vậy?”

Tô Diệp nhún nhún vai, “Không sao, chỉ là lúc chỉnh lại tư liệu, bỗng nhiên thấy ảnh chụp của chúng ta trước kia, có chút xúc động thôi.”

Tô Diệp trở về vị trí của mình, tiếp tục chơi đùa máy tính.

Nhóm Nhiếp Cử một hàng ba người bằng tốc độ nhanh nhất về tới tổ án đặc biệt.

Tô Diệp đặt máy tính trên bàn kính, “Chúng ta thử làm thực nghiệm.” Nhìn quét một vòng, ánh mắt hướng về Tần Bạch và Tần Niệm, “Các cậu lại đây.”

Tần Bạch chỉ chỉ mình, hỏi: “Có phí phối hợp chứ?”

Tô Diệp kéo khóe miệng: “Nước trái cây được không?”

Tần Bạch cười tủm tỉm: “Đến đây đi.”

Tô Diệp vừa gõ bàn phím vừa nói: “Tôi sẽ cho các cậu xem một tổ hợp hình ảnh, sau đó làm thực nghiệm.”

Tần Bạch gật đầu, ngồi trước máy tính.

Tô Diệp nhấn phím, hình ảnh tự động di chuyển.

Tần Bạch mở to mắt, “Oa ~ đây không phải ảnh Đường Hàn sao?” Đường Hàn tròn mắt, thấy Tô Diệp đang chắn trước người.

Trên màn hình là ảnh hắn sau khi vào cảnh đội, thành thị khác nhau, quần áo khác nhau, biểu tình khác nhau, nhưng do một người chụp.

Thời điểm đó bộ dáng của Đường Hàn còn có chút trẻ con, lúc cười lên xinh đẹp ngượng ngùng, hoàn toàn khác với vẻ lạnh nhạt hiện giờ. Đường Hàn bỗng nhiên hoảng sợ, vươn tay định che lại.

Tô Diệp cản hắn, ôm eo Đường Hàn kéo về phía sau, ôm chặt hắn cười nói: “Sợ cái gì, cậu đâu có xấu.”

Tần Bạch và Tần Niệm còn nghiêm túc nhìn hai người, vừa gật đầu vừa nói: “Thật xinh đẹp.”

Đường Hàn thấy ngăn không được, mặc kệ họ xem. Đá Tô Diệp một cái, xoay người đi lấy bánh ngọt.

Đường Hàn bưng điểm tâm trở về, sắc mặt lạnh lùng, trừng mắt nhìn Tô Diệp rồi xoay người nói với Tần Bạch và Tần Niệm: “Ăn một chút hẵng xem tiếp.”

Trên khay là một ly nước dưa hấu, một ly nước nho, một phần Pudding, một phần bánh nướng.

Tần Bạch và Tần Niệm ngẩng đầu, đồng thời vươn tay lấy ly nước dưa hấu. Thấy đối phương muốn uống nước dưa hấu, liền dời tay về phía bánh ngọt, lại đồng thời hưởng bánh Pudding.

Tần Niệm ninh mày: “Kỳ thật em thích bánh nướng.....”

Tô Diệp nhún nhún vai: “Ok~ thực nghiệm đã xong, bây giờ chúng ta xem kết quả.”

Mọi người nghi hoặc, chỉ thấy Tô Diệp dừng trình chiếu ảnh, sắp xếp chúng theo hàng ngang.

Tô Diệp chỉ vào ảnh nói: “Đây đều là ảnh của Hàn Hàn, tốc độ trình chiếu một giây một ảnh.”

Hàn Hàn..... Mọi người chưa kịp mở miệng, Đường Hàn đã thẹn quá thành giận nói: “Tô Diệp, hôm nay anh uống lộn thuốc sau?”

Tô Diệp cười tủm tỉm: “Trước kia gọi như vậy mà?”

“Anh.....”

Nhiếp Cửu đỡ trán: “Được rồi, nói chuyện chính trước.”

Tô Diệp dời mắt về màn hình, tiếp tục nói: “Giữa hai tấm ảnh của Hàn Hàn, tôi bỏ một tấm ảnh ly nước dưa hấu và bánh Pudding.”

Tô Diệp phóng to ảnh lên, giống thứ Đường Hàn lấy đến như đúc.

“Tốc độ truyền hình ảnh là một phần nghìn giây.”

Tần Niệm nhíu mày: “Tốc độ này vượt qua khả năng nhìn thấy của con người.”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Mắt người ghi nhận hình ảnh là 0,1 giây, nếu nhanh hơn, không thể thấy được.”

“Không đúng.” Tần Bạch cau mày nói.

Nhiếp Cửu nhìn cậu, chỉ thấy Tần Bạch tiếp tục nói: “Đại não của con người vượt xa những gì chúng ta tưởng tượng, thần kinh có thể nắm bắt tất cả tin tức mà giác quan không tiếp thu được, ví dụ, anh bị thương nhưng anh không phát giác, đó là vì dây thần kinh đã khống chế giác quan của anh. Mà tổ chức đại não vượt qua phạm vi nhận biết của con người, bị rất nhiều người đơn giản hoá, kỳ thật trong đó vô cùng phức tạp.”

Tần Bạch nhìn chằm chằm màn hình máy tính, chậm rãi thuyết minh quan điểm của mình, môi hé ra hợp lại. Rõ ràng là cùng khuôn mặt, nhưng Nhiếp Cửu lại bỗng nhiên cảm thấy, Tần Bạch lúc này rất mị lực, giống như khuôn mặt có hàng nghìn biểu cảm, mỗi thời khắc khác nhau có thể thấy được những biểu cảm khác nhau, mỗi một biểu cảm đều động lòng người, thậm chí toàn thân tản ra sức hấp dẫn, như hút đi linh hồn của con người, khiến người ta muốn tìm tòi nghiên cứu, rốt cuộc cậu có bao nhiêu diện mạo không ngờ được.

Tần Bạch nói xong, thấy tất cả mọi người nhìn cậu, bỗng nhiên đỏ mặt lên, ngây ngô cười nói: “Kỳ thật đại não đã ghi lại hình ảnh đó, lưu giữ trong tiềm thức, mà ánh mắt không nhận ra.”

Tối nay Triệu Kỳ không đến, tất cả mọi người ở đây là tinh anh số một, dù lời Tần Bạch nói khá phức tạp nhưng bọn họ đều nghe hiểu. Bọn họ kinh ngạc là, một thanh niên nhìn có vẻ tham tiền lại thông minh đến vậy, thật khiến mọi người lú lười.

Đường Hàn hít một hơi, cười nói: “Hóa ra cậu thích hợp uống hồng trà Tích Lân, đây là khẩu vị tôi thích nhất.”

Tô Diệp cũng cười lên: “Cậu nói đúng, giờ quay lại vấn đề chính.” Tô Diệp thu nhỏ hình ảnh, mở tư liệu khác.

Nhiếp Cửu đứng sau sofa, khẽ xoay người, tầm mắt hướng về màn hình.

Trên màn hình xuất hiện năm hình ảnh, theo thứ tự là nhân vật trang bìa của Bạo tuần san.

“Kế tiếp, chúng ta chỉnh những hình ảnh này trở về ban đầu.”

Tô Diệp mở chương trình, “Tôi dùng phần mềm khôi phục lại hình ảnh, những tấm ảnh này trở về trạng thái ban đầu.”

Tô Diệp khôi phục hình ảnh của người bị hại đầu tiên, trừ cái đầu là của nữ minh tinh ra, những thứ còn lại đều là một số trang sức và đám mây, cùng phụ đề của Bạo tuần san.

Tần Bạch mở to mắt: “Hóa ra cô ta xấu như vậy, nói cái gì mà sát thủ của đàn ông!”

Nhiếp Cửu cười cười, nhìn tai trắng nõn của Tần Bạch, bỗng nhiên tâm ngứa, vươn tay sờ sờ vành tai cậu: “Nghe Tô Diệp nói.”

Tô Diệp lại gõ bàn phím: “Cái này chỉ bắt đầu, phía dưới mới quan trọng.” Di chuột xuống, bỗng nhiên xuất hiện thứ khác, giấu dưới hình ảnh là —

“Đèn xanh đèn đỏ?” Tần Bạch nghi hoặc.

Tô Diệp gạt đầu: “Lúc đầu tôi cũng cảm thấy kì lạ, vì thế tôi phục hồi nguyên trạng ảnh của bốn trang bìa còn lại.”

Ảnh xuất hiện theo thứ tự, đèn xanh đèn đỏ, bình thủy tinh, đèn treo, hoa hồng và dây cáp.

Tất cả mọi người hiểu được, Nhiếp Cửu khẽ nhú, hỏi: “Ý của cậu là có người lợi dụng Bạo tuần san tiến hành thôi miên tiềm thức?”

Tô Diệp nhún vai: “Cái này không phải chuyên môn của tôi, đương nhiên cũng có thể do người sắp đặt nhầm nhiều loạn tầm mắt.”

Nhiếp Cửu gạt đầu, người đầu tiên bị đẩy mạnh ra giữa đường, hai người khác bị thương do thủy tinh và đèn treo vỡ, Thạch Hạo ngã do dây cáp bị cắt đứt, như vậy, Khâu Thực Tình và hoa hồng có liên quan gì?

Đường Hàn ngáp một cái, buồn bã nói: “Tôi muốn trở về tắm rửa nghỉ ngơi, quá mệt mỏi.”

Tô Diệp khiêu mi: “Tất cả tính họ tôi, tôi cũng về đây.” Cầm lấy áo khoác vắt trên ghế, đuổi theo Đường Hàn.

Nhiếp Cửu nhìn ảnh, gạt đầu, nói với Tần Bạch: “Các cậu cũng về đi.”

Tần Bạch trừng mắt: “Tổ trưởng, anh rất xấu đó, lừa chúng tôi đến đây không được ăn khuya, còn muốn chúng ta bỏ tiền thuê taxi về!”

Nhiếp Cửu cười lắc lắc đầu, tắt máy, đứng dậy: “Tôi đưa các cậu trở về.”

Trên đường, Tần Bạch chạy tới mua hai phần cháo tôm nắm hương, mua xong thì cười ngọt ngào với Nhiếp Cửu: “Ngày mai ăn cũng được, dù sao tổ trưởng mời khách.”

Nhiếp Cửu ần mi tâm, quả nhiên mình coi tiền như rác.

Đến dưới lầu, Tần Bạch đỡ Tần Niệm đã ngủ mơ mơ màng màng xuống xe, gian nan vươn một tay gõ gõ, Nhiếp Cửu mở cửa sổ xe.

Tần Bạch nói: “Tổ trưởng không vào ngồi chút sao? Tôi có một bộ sách về thôi miên tiềm thức, muốn đọc không?”

Nhiếp Cửu thoáng do dự một chút, đều là đàn ông, dù qua đêm cũng không có gì bất tiện, liền xuống xe.

Đỡ Tần Niệm trong tay tiếp Tần Bạch, nói: “Để tôi công cho.”

Nhiếp Cửu thoải mái công Tần Niệm lên lầu, Tần Bạch ngâm nga hát, tay cầm chiến lợi phẩm theo phía sau.

Đặt Tần Niệm trên giường, đắp chăn cẩn thận, Tần Bạch mới mang Nhiếp Cửu đến phòng mình.

Nhiếp Cửu đứng ở cửa, chỉ liếc mắt một cái liền kinh sợ, “Phòng ngủ của cậu là hiệu sách?”

Tần Bạch hung hăng trừng mắt!

Bốn bức tường đều là giá sách, giường đơn đặt giữa phòng, bên cạnh là bàn. Bố trí không đẹp mắt, nhưng dễ dàng đặt hết sách.

Nhiếp Cửu có thể tưởng tượng hình ảnh Tần Bạch nằm trên giường, duỗi tay lấy sách.

Tần Bạch dụi mắt, “Tự anh tìm nhé, tôi đi tắm rồi ngủ.”

Nhiếp Cửu gạt đầu, giá sách khiến người ta hoa cả mắt, từ sách tâm lý học đến sách giải trí đều có đủ, Nhiếp Cửu càng thêm tin tưởng Tần Bạch là thiên tài.

Ít nhất tốc độ đọc sách rất nhanh.

Nhiếp Cửu rút ra bộ sách về tiềm thức bằng tiếng anh, ngồi bên giường lật xem, duỗi chân ra, hình như đá phải cái gì đó. Cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới bàn là một cái ổ nhỏ, ba chú chó đang ngủ ngon lành.

Nhiếp Cửu cười khê, tâm nói, về không thấy ba vật nhỏ này đâu, hóa ra đã ngủ. Ngược lại có chút buồn bực, sao cứ cảm thấy chúng là chó thiên tài, có thể gánh vác cuộc sống!

Tần Bạch tắm rửa xong đi vào, trên người mặc áo ngủ xanh nhạt, mắt to híp lại, liền chui vào trong chăn. Cách chăn chọc chọc lưng Nhiếp Cửu, nói: “Kỳ thật anh có thể hỏi tôi, những thứ này tôi đều nhớ rõ, tôi sẽ nói trọng điểm.”

“Hử? Đều nhớ rõ?” Nhiếp Cửu xoay người, Tần Bạch cuộn tròn trong chăn chỉ lộ ra cái đầu, ánh mắt trong vắt.

Lông mi chớp chớp: “Nhưng thu phí.”

Nhiếp Cửu khiêu mi: “Thu thế nào?”

Tần Bạch nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười: “Tổ trưởng, chi bằng anh giao tiền lương cho tôi, còn thừa tôi sẽ trả anh.”

“Được.” Nhiếp Cửu cười gạt đầu, “Nhưng sẽ còn thừa sao?”

“Hi hi.” Tần Bạch cười tủm tỉm, hai má phồng hồng.

Lòng Nhiếp Cửu khê động, kiềm chế không được, cuối cùng vươn tay nhéo nhéo hai má cậu, “Ngủ đi, tôi tự xem, có gì không hiểu sẽ hỏi.”

Tần Bạch gạt đầu, vươn tay ôm thắt lưng Nhiếp Cửu.

“Hử?” Nhiếp Cửu nghi hoặc quay đầu.

Tần Bạch vùi mặt vào chân, ngây ngô cười.

Nhiếp Cửu bất đắc dĩ cười cười, mặt cậu ôm ngủ.

Đêm dài, ngay cả ánh sáng từ đèn neon cũng có vẻ mờ đi. Nhiếp Cửu ắn ắn mi tâm, có chút mỏi mệt.

Nhẹ nhàng gỡ tay đang ôm bên hông mình đặt vào chăn, lúc Tần Bạch ngủ thực khác ban ngày, yên lặng, hô hấp đều đều, không nói mớ không động đậy, khiến người ta cảm thấy đây là một người khác.

Lông mi thật dài rung nhẹ, cảm hơi tiêm, mắt nhìn không ra thật, nhưng lúc nhéo cảm thấy rất sướng tay. Ánh mắt đã bị che đi, nhưng Nhiếp Cửu biết, đôi mắt kia rất lớn rất sáng, bất kì lúc nào cũng có thể phát ra quang mang mê người.

Nhiếp Cửu nhìn một lát, cười bước ra phòng, đem cháo vừa mua bỏ vào lò vi sóng, ăn no rồi về phòng tiếp tục đọc sách.

8. Chương 8

Tần Bạch mơ mơ màng màng mở mắt ra, kéo dếp lê tới gõ cửa phòng Tần Niệm: “Tiểu Niệm, rời giường, trời đã sáng!” Nói xong lại mơ mơ màng màng đi vào bếp mở tủ lạnh, trong lòng nghĩ đến hai chén cháo mua ngày hôm qua.

Vừa mở ra lại rỗng tuếch, ngây ngẩn một hồi, trừng lớn mắt: “Cháo của tôi đâu, còn thiếu hai trái dưa chuột!”

Đang nói, bỗng nhiên nghe thanh âm chìa khóa tra vào ổ, chỉ thấy Nhiếp Cửu mang túi thức ăn vào, chuẩn bị đổi giày.

Nhiếp Cửu thấy cậu nổi giận dùng dưng nhìn mình, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng: “Nửa đêm hôm qua đói bụng, ăn đồ trong tủ lạnh rồi, cái kia..... Vừa rồi đi siêu thị mua một chút, để tôi làm điểm tâm.”

Lúc này tâm tình của Tần Bạch mới tốt lên, sâu kín nhìn hẩn.

Nhiếp Cửu tiếp tục nói: “Chìa khóa lấy trong túi cậu, đêm qua làm phiền cậu.”

Tần Bạch bĩu môi: “Không cần giải thích rõ như vậy, giao tiền lương ra đây.”

Nhiếp Cửu đem đồ vào phòng bếp, hỏi: “Tôi chỉ biết làm bữa sáng kiểu Tây, trứng gà tráng và bánh nướng được không?”

“Anh còn biết làm gì nữa?”

“Thịt bò bít tết, nhưng không thích hợp ăn sáng.” Nhiếp Cửu soạn đồ trong túi ra, “Lần sau làm cho cậu ăn.”

Tần Bạch về phòng thay quần áo, Nhiếp Cửu bưng bữa sáng lên bàn, thuận tiện chuẩn bị thức ăn cho ba chú chó nhỏ, chờ một nhà năm miệng ăn kia.

Đợi một lát cũng không thấy người đi ra, Nhiếp Cửu liền vào phòng Tần Bạch.

Trong phòng mở nhạc, Tần Bạch đang thay quần áo cho ba chú chó nhỏ, cột nơ, Nhiếp Cửu đầu hàng, cười nói: “Mau ra ăn điểm tâm.”

Tần Bạch hít sâu một hơi, quả nhiên ngửi được hương thơm ngát, vội vàng chạy ra ngoài.

Hai anh em họ Tần ngồi trước bàn ăn điểm tâm, Nhiếp Cửu dẫn ba chú chó nhỏ ra ban công phơi nắng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nói: “Tiểu Bạch.”

Tần Bạch quay đầu lại, cả giận nói: “Anh mới là Tiểu Bạch, cả nhà anh là tiểu bạch!”

Nhiếp Cửu sờ sờ mũi, cười nói: “Không công.”

“Hừ.”

“Thôi miên có thể đến trình độ nào?”

Tần Bạch đem bánh nướng của mình cho Tần Niệm, nói: “Theo lý luận, chỉ cần khách thể thích hợp, có thể khống chế mọi hành vi của đối phương, người là động vật biết suy nghĩ, bản chất của thôi miên là dẫn dắt, khiến đối phương hành động theo suy nghĩ của người thôi miên. Nói cách khác, người bị thôi miên sẽ không thể suy nghĩ, mà làm theo chỉ dẫn..... Miêu Miêu!”

Vật nhỏ trong tay Nhiếp Cửu quay đầu, đứng dậy bằng hai chân sau, hai chân trước khoát lên không trung, mắt đen lúng liếng nhìn Tần Bạch.

Nhiếp Cửu đỡ lấy chân trước của Miêu Miêu, để nó bắt lên tay mình, “Nói cách khác, tác dụng của tờ tạp chí kia là vậy, tôi hiểu được.”

Hung thủ không cần trực tiếp tiếp xúc với người bị hại, nếu trước đó tiến hành thôi miên, khi bọn họ nhìn vật dẫn sẽ đi theo sự sắp xếp của hung thủ. Ví dụ như, người bị hại tự mình xông ra đường cái, tự mình thay đổi đạo cụ.

Nhiếp Cửu lại hỏi: “Một lần thôi miên cần bao lâu?”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái: “Anh muốn hỏi cái gì, có liên quan tới vụ án này sao?”

“Nếu hung thủ muốn thôi miên người bị hại, khiến người bị hại nhìn tới vật dẫn thì tự gây thương tích cho mình, sau đó quên đi, trình độ này có thể thực hiện không?”

Tần Bạch đang muốn nói thì Tần Niệm lại nghi hoặc hỏi: “Tổ trưởng, anh nói việc thôi miên làm người khác bị thương rất ít mà? Còn nói nên có chứng cứ chính xác.”

Nhiếp Cửu nghĩ, người luôn có lúc phán đoán sai lầm. Tần Bạch dọn dẹp đồ ăn, sau đó đi đến ban công, tiếp tục nói: “Trong truyền thuyết, bậc thầy Phất Tạt Tư chỉ cần ba giây để thôi miên một người, cho đến khi ông nhìn người bị thôi miên một lần nữa thì người đó mới rời khỏi trạng thái bị thôi miên. Đây là một người rất giỏi, phải biết rằng, người có ý chí kém sẽ bị khống chế cả đời.”

Nhiếp Cửu đem một chú chó nhỏ bỏ vào ba lô, con thứ nhất mới vào, hai con còn lại liền nhảy theo vào.

Xâu chuỗi các sự kiện xảy ra, rốt cục có rõ ràng. Nhiếp Cửu nhíu mày, “Nếu trước đó thôi miên năm người bị hại, lại cho vật dẫn, mọi việc đều thông suốt, chỉ thiếu động cơ.”

Tần Bạch nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt Nhiếp Cửu, vươn tay ấn vào mày hắn: “Tuy rằng anh không thích cười, nhưng cười lên sẽ đẹp trai hơn.”

Nhiếp Cửu cười cười, bắt lấy tay cậu: “Tuy rằng cậu rất tham tiền, nhưng thực đáng yêu.”

Mặt Tần Bạch đỏ lên, rút tay về, đi đến huyền quan, vừa xỏ giày vừa nói: “Thôi miên là tầng ý thức bên ngoài của con người bị tầng ý thức sâu hơn dẫn đường, hình ảnh Tô Diệp tìm được hôm qua chính là tầng ý thức sâu hơn, đây là một quá trình tương phản, người thôi miên này rất giỏi.”

Lái xe qua ngã tư đường, người ngồi bên phó lái liên tục hô: “Queo trái.”

Nhiếp Cửu nghi hoặc: “Cảnh cục hướng bên phải.”

“Thời gian còn sớm, đưa tôi tới tòa soạn trước.” Tần Bạch lẩm bẩm, “Hai ngày xin nghỉ tra án với anh đã hết, chẳng lẽ anh muốn tôi mất việc sao?”

Nhiếp Cửu khiêu mi: “Đến tổ phá án đặc biệt làm nhân viên ngoài biên chế, tiền lương tôi trả cho cậu.”

Tần Bạch lẩm bẩm: “Tiền lương của anh vẫn chưa đưa cho tôi.”

Nhiếp Cửu cười cười, đem người đến cửa tòa soạn.

Tần Bạch đi vào, Nhiếp Cửu chở Tần Niệm hướng đến cảnh cục.

Đến ngã tư đường, do dự một chút, quay xe trả lại.

“Tổ trưởng, đường này không đến cảnh cục.”

“Đến tòa soạn Vì Sao Trong Giới Giải Trí.”

Nhiếp Cửu và Tần Niệm đi vào, đến đại sảnh hỏi nhân viên tiếp tân, sau đó trực tiếp tới Bạo tuần san ở tầng trên.

Hai người vừa đến, Tần Niệm chăm chú đánh giá chung quanh, không chớp mắt lấy một cái, Nhiếp Cửu cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh hai nói, nếu có cơ hội tới đây thì phải cẩn thận quan sát, trở về báo cáo tình huống của đối thủ cho anh ấy.”

Nhiếp Cửu bắt đầu dĩ cười cười, đúng là Tần Bạch không chịu lãng phí chút tài nguyên nào.

Nhiếp Cửu đưa chứng nhân cảnh viên rồi trực tiếp đến phòng tổng biên, gõ cửa một tiếng liền bước vào, tiếng nói chuyện bên trong lập tức biến mất.

Một người phụ nữ ngồi sau bàn làm việc, tóc dài, diện mạo đoan chính, trong tay đang cầm bút và văn kiện.

Một nam nhân ngồi trên sofa, dáng vẻ lười biếng, khoe miệng khê cong, toàn thân tản mát khí thể mạnh mẽ.

Nam nhân kia nhìn người phụ nữ, vươn tay chỉ cửa.

Người phụ nữ vội vàng đứng lên, bước ra ngoài.

Nam nhân đứng lên, chậm rãi đi qua, vươn tay hướng Tần Niệm, nụ cười có chút xấu xa, “Vì Sao Trong Giới Giải Trí, Trầm Việt Nhiên.”

Tần Niệm sửng sốt, mắt mở to như chuông đồng, nhìn bàn tay giờ giữa không trung, không biết phản ứng thế nào, theo bản năng nhìn về phía Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu khoanh tay tựa vào bàn xem diễn, liếc nhìn Trầm Việt Nhiên.

Tần Niệm lui ra sau một bước, rụt rè nhìn Trầm Việt Nhiên.

Trầm Việt Nhiên cười tao nhã, cầm tay cậu, lắc lắc, nhẹ giọng lặp lại: “Trầm Việt Nhiên.”

Tần Niệm hít sâu một hơi, trừng mắt: “Tôi biết, tôi là cảnh sát !”

Trầm Việt Nhiên cười xấu xa: “Chắc, có khí thế.”

Nhiếp Cửu cười, liếc Trầm Việt Nhiên một cái: “Đùa đủ chưa?”

Trầm Việt Nhiên khiêu mi: “A, tôi còn nghĩ là ai đến, Nhiếp đại cảnh quan, thế nào, có việc mới nghĩ đến tôi sao, bạn học?”

Nhiếp Cửu cười cười: “Bạn bị.”

Trầm Việt Nhiên kéo cổ áo: “Vậy cậu cảm thấy Trầm chủ tịch tôi có bạn bị không?”

Tần Niệm mở to mắt: “Các anh quen biết?”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Chỉ không ngờ cậu ta ở Vì Sao Trong Giới Giải Trí.”

Tần Niệm vội vàng kéo Nhiếp Cửu qua một bên, hạ giọng nói: “Tổ trưởng, anh hai phải làm sao bây giờ?”

Nhiếp Cửu nhíu mày: “Phải làm sao bây giờ cái gì?”

Tần Niệm khó xử nói: “Anh hai thuộc tuần san Bí Mật Giới Giải Trí, anh và hắn là bạn họ, anh hai tức giận thì sao!”

Nhiếp Cửu mỉm cười: “Tôi đâu phải chị dâu cậu, có gì mà tức giận.”

Tần Niệm sửng sốt, le lưỡi: “Đúng nhỉ.”

Trầm Việt Nhiên đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt hận không thể đâm vài cái động trên người Tần Niệm.

Chuyện Lưu Quyền, Trầm Việt Nhiên biết toàn bộ, cũng suy nghĩ chuyện Nhiếp Cửu sẽ tìm tới cửa, không ngờ ngoài Nhiếp Cửu còn có thêm một con hổ.

Trầm Việt Nhiên thấy thích thú với vật nhỏ này, mắt mở lớn như mắt trong tranh châm biếm, làn da trắng mịn, tính cách yếu đuối. Trầm Việt Nhiên hài lòng, tươi cười vô cùng tà ác.

Trầm Việt Nhiên ngồi xuống ghế, khuỷu tay đặt hai bên, mười ngón đan vào nhau, cười khê: “Tiểu Cửu, có gì muốn hỏi, hỏi đi?”

Nhiếp Cửu nhíu mày: “Gọi tôi Nhiếp Cửu.”

“Thối quen!” Trầm Việt Nhiên cười, “Nhiếp cảnh quan, hỏi đi.”

Nhiếp Cửu hé miệng, “Đừng giả vờ, cậu biết tôi muốn hỏi gì, nói đi.”

Trầm Việt Nhiên cầm bút lên, rút một tờ giấy vẽ vẽ, thuận miệng nói: “Nhìn người mới ra khỏi cửa chứ? Đó là chủ biên của Báo tuần san, Dư Tử Thanh. Nhân vật mấy trang bìa do cô ta bày ra . Nhưng, cậu có chứng cứ bắt cô ta không?”

Trầm Việt Nhiên phác họa, một khuôn mặt buồn cười hiện lên trên giấy. “Có phải nên vẽ thêm hai cái tai? Tai thỏ?”

Nhiếp Cửu nhíu mày, tâm nói, chuyện chỉ như vậy.

Nhưng động cơ là gì?

Cái tình tiết đều rõ ràng, chỉ thiếu động cơ, một khi có động cơ, cũng rất dễ dàng bắt tội phạm.

Trầm Việt Nhiên vẽ thêm lỗ tai, giơ tờ giấy lên, cười với Tần Niệm: “Thực đáng yêu phải không? Giống cậu.”

Nhiếp Cửu giật tờ giấy kia, hỏi: “Nhân vật trang bìa tiếp theo là ai?”

Trầm Việt Nhiên buông bút, ngả người vào ghế, nói từng chữ: “Thường, Lễ, Minh.”

Nhiếp Cửu và Tần Niệm đi ra cửa, chỉ thấy Dư Tử Thanh đang hướng dẫn nhân viên làm việc.

Người phụ nữ này khoảng bốn mươi tuổi, quần áo chỉnh tề, khiến người ta có cảm giác nề nếp.

Đột nhiên, người phụ nữ ngẩng đầu, cười nham hiểm nhìn Nhiếp Cửu, toàn thân tản mát sự lạnh lùng.

Nhiếp Cửu không trực tiếp đối mặt với cô ta, mà bảo Tần Niệm gọi điện thoại đến tổ trọng án, bảo Trần Miễn phái người theo dõi.

Nhiếp Cửu và Tần Niệm trở lại tổ án đặc biệt, cảm thấy chán nản vô cùng.

Triệu Kỳ cầm bút bổ sung đầu mối, bộ dáng nghiêm túc.

Nhiếp Cửu ngồi xuống sofa, nhìn chăm chăm bản báo cáo, bỗng nhiên cả kinh, vì sao Khâu Thục Tình ứng với hoa hồng?

Tuy Khâu Thục Tình bị tấn công, nhưng không đúng theo kế hoạch. “Triệu Kỳ, lập tức gọi điện thoại thăm dò lịch trình của Khâu Thục Tình sau ngày bị tấn công.”

Triệu Kỳ gật đầu, buông bút đi gọi điện thoại.

Tần Niệm ngồi bên cạnh Nhiếp Cửu, cũng nhìn chăm chăm bản báo cáo.

Nhân vật trang bìa tiếp theo là Thường Lễ Minh, chỉ cần tin tức của Trầm Việt Nhiên là thật, mọi việc đều nằm trong tầm khống chế.

Triệu Kỳ gọi điện thoại xong trở về, nói với Nhiếp Cửu: “Hóa ra ngày hôm sau Khâu Thục Tình đi thu âm bài hát Hồng Môn Côi, bây giờ chỉ có thể hoãn lại.”

Tần Niệm chớp mắt mấy cái: “Tôi hiểu rồi, kẻ dọa ngất Khâu Thục Tình và hung thủ của các vụ án không phải là một.”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Khâu Thục Tình chỉ bị dọa ngất, không bị thương, theo lý luận thì án không thành lập.”

Tần Niệm ninh mày: “Tổ trưởng, em có một vấn đề.”

Nhiếp Cửu bảo cậu tiếp tục nói.

Tần Niệm nghĩ nghĩ, nói: “Ngoài Khâu Thục Tình, quá trình bốn người khác bị thương không giống nhau, chúng ta giả thiết là do thôi miên, sau khi Thạch Hạo bị thương, hoàn toàn không biết chính mình đã làm cái gì, mà nạn nhân đầu tiên tự vọt ra đường lại nói mình bị hung thủ đẩy ngã. Muốn hoàn thành một loạt thôi miên như vậy không dễ dàng, mà hung thủ còn lặp đi lặp lại hành động này nhiều lần, giống như là.....”

“Thực nghiệm.”

Tần Niệm gật đầu: “Em nghĩ như vậy.”

Tô Diệp đang gõ bàn phím đột nhiên cười lạnh một tiếng, “Chắc chắn, hung thủ thực không tự tin, đến xem phát hiện mới của tôi.”

Tất cả mọi người đứng lên, đến chỗ Tô Diệp.

Đường Hàn vẫn nhàn nhã ngồi uống trà, như không nghe Tô Diệp nói gì.

“Hàn Hàn, đừng uống, cậu uống tới tận trưa, không dùng tới WC sao?” Tô Diệp cười tủm tỉm, “Đây là bệnh!”

Đường Hàn cầm bánh ngọt cắn một miếng, chậm rãi nói: “Đối với anh tôi chỉ nói được ba chữ.”

“Em yêu anh? Thực xin lỗi?”

“Từ biến thái.”

“A, quả nhiên cậu thích hợp uống dầu ớt.”

Nhiếp Cửu ần ần mi tâm: “Tô Diệp, có thể đợi lúc khác tán tỉnh không?”

“Phốc.” Đường Hàn phun trà ra ngoài, mặt đỏ bừng.

Tô Diệp hài lòng, sung sướng mở tư liệu ra, nói: “Tôi xử lý các trang bìa trên máy tính, kinh ngạc phát hiện, mỗi một trang đều có thêm một từ.”

Nhiếp Cửu nhìn hình ảnh lắc đầu: “Hung thủ không tự tin.” Nhiếp Cửu nhắm mắt lại, chậm rãi tưởng tượng, từ từ nói: “Hắn nóng lòng muốn thành công, hắn hưng phấn, đồng thời thực chờ mong, sợ hãi thất bại, còn có chút táo bạo.”

“Tổ trưởng, anh đang nghĩ tới ai!” Thanh âm hùng hổ.

Nhiếp Cửu mở mắt ra, thấy Tần Bạch đứng trước mắt hắn, trong tay còn mang theo hai cặp ***g, mắt tròn, cắn môi.

Nhiếp Cửu không hiểu ra sao, cậu ta đang..... Ghen?

Sau khi tỉnh táo lại, cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, từ ghen dùng với hắn và Tần Bạch chỉ sợ không thích hợp? Nhiếp Cửu cười: “Sao cậu lại tới đây?”

“Không phải nói đưa cơm cho anh sao?” Tần Bạch đặt cặp ***g to nhất trên bàn, thở phì phì chạy tới chơi với ba chú chó nhỏ.

Nhiếp Cửu sờ sờ mũi, tức giận gì chứ?

Tô Diệp vươn một ngón tay đẩy kính, mắt lóe lên, chậm rãi nói: “Tần Bạch giống vợ mới cưới nhỉ.”

“Hử?” Nhiếp Cửu quay đầu.

“Đưa cơm.”

Nhiếp Cửu ngạc nhiên, quay đầu nhìn về phía Tần Bạch, chỉ thấy Tần Bạch lăm băm nói chuyện với ba chú chó nhỏ, không biết nói cái gì.

Nhiếp Cửu cầm cặp ***g đi tới, ôm lấy một chú chó nhỏ trong tay Tần Bạch, vuốt ve lông nó, nói: “Bảo bối, ăn cơm.” Nói xong liếc Tần Bạch một cái.

Chỉ thấy mặt Tần Bạch đỏ lên, cười gượng.

Nhiếp Cửu nhìn cậu vài giây, cười nói: “Sao cậu đỏ mặt? Tôi đang nói chuyện với Miêu Miêu.”

Tần Bạch tức giận, đoạt lại bảo bối của mình, đoạt lại cặp ***g, đi đến bàn ăn cơm.

“Tổ trưởng.”

Nhiếp Cửu quay đầu, một phần văn kiện bay tới chỗ hắn, Nhiếp Cửu vươn tay tiếp được.

Tô Diệp đẩy kính mắt: “Tư liệu về Dư Tử Thanh.”

“Cảm ơn.” Nhiếp Cửu kéo ghế ngồi xuống, mở văn kiện.

Nhiếp Cửu nhú mày, hỏi Tần Bạch, “Cậu có biết Dư Tử Thanh không?”

“A?” Tần Bạch ngẩng đầu.

Nhiếp Cửu đặt tư liệu sang một bên, cầm lấy đĩa: “Dư Tử Thanh.”

Tần Bạch hiểu rõ, “Biết, chủ biên của Bạo tuần san!”

“Ừ, cậu làm việc ở Bí Mật Giới Giải Trí bao nhiêu năm rồi?”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái: “Bốn năm, tổ trưởng, anh hỏi điều này làm gì?”

“Bí Mật Giới Giải Trí ra đời 5 năm trước, tổng biên tập đầu tiên là Dư Tử Thanh, sau đó Bạo tuần san mở, cô ta lại tới Bạo tuần san.”

Tần Bạch đau đầu, “Thảo nào ông chủ ghét Bạo tuần san như vậy, hóa ra Dư Tử Thanh chạy qua đó. Nhưng tôi chưa từng gặp mặt cô ta.”

Về Dư Tử Thanh còn một chuyện đáng ngờ, nhưng Nhiếp Cửu không nói với Tần Bạch, chỉ muốn hỏi thăm Tần Bạch chuyện của Dư Tử Thanh, kết quả không thu hoạch được gì.

Dư Tử Thanh là người bị tình nghi duy nhất, nhưng theo tư liệu, Dư Tử Thanh không tham gia tâm lý học hay nghiên cứu về thôi miên, nếu tự học thành tài, Nhiếp Cửu không thể nào tin.

Hơn nữa nếu đó là một thực nghiệm, vậy chắc chắn còn có bí mật ẩn sâu trong đó.

Dư Tử Thanh tuyệt đối không phải chủ mưu lớn nhất.

Tần Bạch ăn xong, thấy Nhiếp Cửu còn đang suy nghĩ, nhin không được hết lên: “Đồ ăn sắp lạnh hết rồi!”

Nhiếp Cửu hoàn hồn, cầm lấy đĩa, ăn cơm.

9. Chương 9

Ngoài việc giám thị hành động của Dư Tử Thanh, còn có một người cần chú ý là Thường Lễ Minh.

Thêm một vấn đề lớn nữa, mục đích của thực nghiệm là gì.

Nhiếp Cửu tắm rửa xong đi ra, lại ngồi bên giường tra tư liệu.

Tần Bạch cầm lấy khăn giúp hắn lau đầu, cảm thán: “Đội trưởng, đã hai ngày không thấy anh ngủ nha, quá lợi hại.”

Nhiếp Cửu cười cười: “Mấy ngày nay làm phiền cậu.”

“Không phiền, dù sao anh đã trả phí.” Tần Bạch đặt khăn mặt một bên, chui vào chăn, “Kỳ thật có vấn đề gì anh cứ hỏi tôi, không thu phí.”

Nhiếp Cửu bất đắc dĩ, cái người này luôn đem tiền đặt bên miệng, nhưng chưa bao giờ thấy cậu thật sự thu. Nhiếp Cửu nghĩ nghĩ, hỏi: “Chuyện thôi miên trong các vụ án này, nếu là thực nghiệm, vậy cậu thử nói xem hung thủ đang thực nghiệm cái gì?”

Tần Bạch ách xì một cái, nói: “Anh đã nói rồi mà, hung thủ thực hưng phấn, nhưng không tự tin. Cho nên hắn muốn chứng minh, hắn thôi miên thành công.”

Nhiếp Cửu còn muốn hỏi, quay đầu đã thấy Tần Bạch ngủ.

Ấn ấn mi tâm, mấy ngày nay vội vàng nghiên cứu tư liệu về thôi miên, có rất ít thời gian nghỉ ngơi. Nhìn thấy Tần Bạch ngủ ngon, cũng cảm giác khá mệt mỏi.

Nhẹ nhàng dịch người đang ngủ sang bên cạnh, nằm xuống.

Tần Bạch không thoải mái giật giật, chui đầu vào lòng Nhiếp Cửu, cọ cọ vài cái, rốt cục tìm được vị trí thoải mái.

Nhiếp Cửu nhú mày, giường đơn chết tiệt.

Vươn tay kéo chăn phủ lấy hai người, thế này mới nhắm mắt lại.

Tần Bạch có một giấc mơ, trong mộng cậu ngủ trên một đám mây, bỗng nhiên đám mây trở nên cứng rắn, tuyệt không mềm mại, Tần Bạch nổi giận, vỗ xuống một cái, cho người cứng!

Nhiếp Cửu thét lớn một tiếng, giữ tay Tần Bạch, ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Tần Bạch cũng tỉnh lại, mơ mơ màng màng nói: “Tổ trưởng.” Thanh âm mềm mại, tựa như mây trôi.

Thân mình Nhiếp Cửu run lên, suýt nữa ngã xuống giường.

Tần Bạch hiển nhiên chưa tỉnh hẳn, ngồi trên giường, toàn bộ thân thể dựa vào Nhiếp Cửu, hai tay ôm cổ hắn, mặt chôn trước ngực hắn, nói thầm: “Thật mệt mỏi, không muốn đi làm.”

Vậy đừng đi, tôi nuôi cậu. Nhiếp Cửu ngẫm đương nhiên chỉ là nghĩ thôi. Hắn và Tần Bạch mới là bạn bè, nào có đạo lý bạn bè nuôi nhau.

Đột nhiên, cửa bị mở.

Tư thế ám muội của hai người rơi vào mắt Tần Niệm.

Tần Niệm nháy mắt mấy cái, thực bình tĩnh nói: “Kì Kì gọi điện thoại đến, nói hôm nay Dư Tử Thanh có một cuộc phỏng vấn, đối tượng chính là Thường Lễ Minh.”

Sau đó ra ngoài đóng cửa.

Nhiếp Cửu bắt đắc dĩ, bỗng nhiên cảm giác Tần Bạch cọ cọ cổ mình, cúi đầu chỉ thấy Tần Bạch mở to hai mắt.

“Tỉnh rồi?”

“Tổ trưởng, anh ngủ không mặc áo a?” Mặt mày loay loay, “Còn có sáu cơ bụng.”

Nhiếp Cửu đẩy cậu ra, nhanh chóng mặc quần áo.

Tần Niệm và Nhiếp Cửu chuẩn bị rời đi, Tần Bạch đeo đồ nghề leo lên xe, Nhiếp Cửu lập tức nói: “Chúng tôi phải đến nơi phỏng vấn, không có thời gian đưa cậu đi làm.”

Tần Bạch vô tội nhìn Nhiếp Cửu, “Đây là đi làm.”

Nhiếp Cửu đảo mắt trắng dã, khởi động xe.

Từ khi cảnh sát liên hệ với Thường Lễ Minh, Thường Lễ Minh vẫn rất phối hợp, lần này nhận được lời mời, liền báo cho cảnh sát đầu tiên.

Như Triệu Kì nói, bắt đầu kế hoạch bắt cá.

Như lời mời, Dư Tử Thanh và trợ thủ đến nơi hẹn trước.

Lúc ba người Nhiếp Cửu tới, Thường Lễ Minh cũng vừa đến cửa, đi cùng là Trần Miên và Triệu Kì.

Thường Lễ Minh mặc tây trang trắng bạc, khoảng ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, nhưng vẻ mặt tươi cười rất ôn hòa. Giơ tay hướng Nhiếp Cửu: “Nhiếp cảnh quan, nghe tên đã lâu.”

Nhiếp Cửu mỉm cười: “Quá khen, như thế này, tôi sẽ vào cùng anh, phiền anh phối hợp.”

“Nhất định.”

Đột nhiên, Tần Bạch vươn tay, đoạt lấy tay của Thường Lễ Minh từ tay Nhiếp Cửu, dùng sức nắm vài cái, nịnh nọt cười cười: “Xin chào, tôi là phóng viên của Bí Mật Giới Giải Trí, không biết khi nào Thường tiên sinh rảnh, có thể để tôi phỏng vấn không?”

Tay Thường Lễ Minh cứng đờ, trong mắt hiện ra quang mang khác lạ, vẻ mặt quái dị.

Nhiếp Cửu đảo mắt xem thường, theo Thường Lễ Minh đi vào, trước khi đi còn dặn dò: “Tự tìm vị trí, đừng để Dư Tử Thanh phát hiện cậu.”

Trần Miên thấy mọi người đều đi vào, đến bên cạnh Tần Niệm hỏi: “Gần đây rất bận rộn sao?”

Tần Niệm lắc đầu, “Không có, em không giúp được gì, đều là Kì Kì làm.”

Trần Miễn xoa đầu cậu: “Lần sau cùng nhau ăn cơm.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào.

Dư Tử Thanh thấy Thường Lễ Minh, lập tức đứng lên, cười nói: “Thường tiên sinh, ngồi bên này.”

Tần Bạch ngồi ở bàn sau lưng, căng lỗ tai lên nghe, bút ghi âm trong tay đã mở ra.

Mấy người Nhiếp Cửu ngồi phía bên kia, mắt hướng hai người bên này.

Vấn đề Dư Tử Thanh hỏi đều là tin tức cơ bản, quan niệm cuộc sống, chuyện quá khứ và mục tiêu tương lai.

Nhiếp Cửu đặt toàn bộ lực chú ý vào mắt Dư Tử Thanh, ánh mắt và ngôn ngữ là phương pháp thôi miên tốt nhất.

Cuộc phỏng đã tiến hành một giờ, mấy người Nhiếp Cửu vẫn không thấy có gì khác thường.

Đến cuối, Dư Tử Thanh đột nhiên hỏi: “Thường tiên sinh, tôi nghe nói ngài và tiểu thư Khâu Thục Tình có hôn ước, không biết là thật hay giả.”

Sắc mặt Thường Lễ Minh không thay đổi, cười nói: “Tôi và Khâu tiểu thư chỉ là bạn bè, không biết Dư tiểu thư nghe lời vô căn cứ này từ đâu.”

Dư Tử Thanh không nhiều lời nữa, “Cảm ơn Thường tiên sinh đã đến, tôi đại diện Vì Sao Trong Giới Giải Trí cảm ơn ngài.”

Phỏng vấn xong, Trần Miễn và Thường Lễ Minh trở về.

Nhiếp Cửu và Tần Niệm vẫn ngồi chỗ cũ, thực bình tĩnh.

Thật ra Dư Tử Thanh không lập tức rời đi, ngược lại tới trước mặt Nhiếp Cửu cười nói: “Nhiếp cảnh quan cũng ở đây.”

Nhiếp Cửu gật đầu, uống một ngụm cà phê.

Dư Tử Thanh lại nói: “Vừa rồi đi cùng Thường tiên sinh cũng là cảnh sát, Thường tiên sinh gặp phiền toái gì phải không, có thể lộ ra một chút chứ?”

Nhiếp Cửu ngẩng đầu, liếc cô ta, thản nhiên nói: “Phóng viên đều như vậy sao?”

Dư Tử Thanh ngượng ngùng mà cười: “Làm phiền, nếu Nhiếp cảnh quan không muốn lộ ra, vậy tôi đi trước.” Đi vài bước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nói: “Đúng rồi, Nhiếp cảnh quan, ngày mai Báo tuần san phát hành, Thường tiên sinh sẽ là nhân vật trang bìa, nói không chừng chúng ta sẽ nhanh gặp lại.”

Khóe miệng cong lên tạo thành nụ cười lạnh lùng, xoay người rời đi.

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, nói với Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, em cảm thấy hung thủ chính là cô ta.”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, chúng ta không có chứng cứ, thôi miên giết người không được pháp luật thừa nhận.”

Tần Niệm thở dài: “Nếu tổ chức thần bí tồn tại thì tốt rồi.”

Nhiếp Cửu không cho là đúng.

Tần Bạch thấy người đi, liền chạy tới ngồi bên cạnh, cảm thấy mỹ mãn nói: “Thu được tin tức.”

“Tiểu Bạch.”

“Anh mới là Tiểu Bạch!” Tần Bạch thu lại tươi cười, xoay mặt trừng hấn.

Nhiếp Cửu thở dài: “Rồi rồi, tôi là Tiểu Bạch, cả nhà tôi đều là tiểu bạch.”

Tần Bạch lăm bắm: “Thế này mới đúng.”

Nhiếp Cửu bắt đầu lắc đầu, hỏi: “Cuộc phóng vấn vừa rồi, cậu có phát hiện vấn đề gì không?”

Tần Bạch gật đầu: “Có, Dư Tử Thanh hỏi quá đúng đắn, không đả kích, uống phí cái tên Bạo tuần san.”

Nhiếp Cửu đành trực tiếp hỏi: “Cô ta có thôi miên hay ám chỉ cái gì đó không?”

Tần Bạch lắc đầu, “Khi thôi miên, người sẽ thoáng thất thần, tôi thấy cử chỉ của Thường Lễ Minh bình thường, nói năng cũng rõ ràng, không giống bị thôi miên.”

Nhiếp Cửu bỗng nhiên cảm thấy chán nản, những vụ án trước kia, dù tội phạm thông minh đến đâu đều lưu lại dấu vết. Mà lần này, hung thủ hiển nhiên là Dư Tử Thanh, nhưng hắn không có cách chứng minh. Thôi miên giết người, ai sẽ tin tưởng.

Nhiếp Cửu bỗng nhiên mở to mắt, một ý nghĩ hiện lên trong đầu.

Tần Bạch thấy hắn mỗi một, liền đứng lên giúp hắn xoa bóp vai, “Tổ trưởng, đừng nghĩ nhiều, sẽ có cách.”

Nhiếp Cửu xấu hổ: “Nơi này là công cộng.”

Tần Bạch bĩu môi: “Sợ cái gì, anh đâu phải đại minh tinh.”

Nhiếp Cửu thở dài, mặc cậu xoa bóp cho mình.

Nhiếp Cửu và Tần Niệm trở lại tổ, Tần Bạch cũng muốn đi. Nhiếp Cửu chợt thấy, công việc của Tần Bạch thật khác lạ.

Tô Diệp ngồi tại vị trí của mình, tươi cười càng lúc càng rõ, còn có chút hưng phấn.

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, hỏi Đường Hàn: “Anh ấy đang làm gì?”

Đường Hàn nói nhỏ: “Xâm nhập máy tính Dư Tử Thanh. Hắn thích soi mói riêng tư của người khác nhất.”

Tần Niệm tán dương nhìn Tô Diệp.

Nhiếp Cửu gật đầu: “Mấy ngày nay Triệu Kỳ đều đi theo Dư Tử Thanh, chắc chắn sau lưng Dư Tử Thanh có người, hơn nữa người này biết về thôi miên. Nhưng, ngoại trừ công việc thì Dư Tử Thanh chỉ ở nhà, cho nên tôi hoài nghi bọn họ dùng máy tính liên lạc.”

Đường Hàn quay đầu, nói với Tô Diệp: “Tốc độ lần này của anh rất chậm.”

Tô Diệp cười tủm tỉm: “Không phải chậm, mà có nhiều thứ tốt.”

Mọi người vừa nghe, quay đầu nhìn.

Tần Bạch ở gần nhất, chỉ liếc mắt một cái, bỗng nhiên thét chói tai, khiến Tô Diệp ôm đầu: “Làm ơn.”

Những người khác cũng đi qua xem, đột nhiên trợn to mắt, “Dư Tử Thanh đặt camera quay trộm trong nhà nữ ngôi sao kia không?”

Nhiếp Cửu chỉ liếc mắt một cái, mặt nóng lên, che mắt Tần Bạch nói: “Dù chụp được loại ảnh này cô ta cũng không dám đăng. Có manh mối không?”

Tô Diệp gật đầu, gõ phím, “Xem này.”

Mọi người nhìn, bỗng nhiên quay đầu hướng Tần Bạch.

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, yếu ớt hỏi: “Làm sao vậy?”

Tần Niệm đang muốn giải thích cho Tần Bạch, Nhiếp Cửu đột nhiên kéo Tần Bạch ra sau mình, thần nhiên nói: “Không liên quan tới cậu ấy.”

Tuy Tần Bạch không biết đã xảy ra cái gì, nhưng Nhiếp Cửu nói vậy, bỗng nhiên trong lòng liền ảm áp, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Nghiêng đầu nhìn, chính mình cũng ngây ngẩn cả người, toàn bộ hình ảnh là Tiền Mô trao đổi bưu kiện với Dư Tử Thanh.

Tô Diệp nói: “Bưu kiện này đã bị Dư Tử Thanh cắt bỏ, nhưng tôi khôi phục được. Thời gian gần nhất là một tuần, nội dung đều về chuyện tình cảm của Khâu Thục Tình và Thường Lễ Minh, còn có ảnh hai người thân thiết.”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái: “Cho tôi xem.”

Tô Diệp do dự, tuy Tần Bạch không nhiều hiềm nghi, nhưng không phải người trong cảnh cục.

Nhiếp Cửu vỗ vỗ vai Tô Diệp: “Cho cậu ấy xem.”

Tô Diệp liền mở bưu kiện cho cậu xem.

Tần Bạch nhìn lại, sau đó khẽ nhú mày: “Nội dung rất cực đoan, tuy miêu tả chuyện tình cảm của Khâu Thục Tình nhưng chủ yếu muốn kích thích người nhận. Đây không phải thôi miên, nhưng có tính ám chỉ mạnh.”

Nhiếp Cửu hỏi: “Tiền Mô, Khâu Thục Tình và Thường Lễ Minh quen biết sao?”

Tần Bạch nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Chúng tôi nhận thức một vài người nổi tiếng là bình thường, nhưng không nghe nói bọn họ có liên hệ gì.”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Tóm lại, bắt Dư Tử Thanh về thẩm vấn trước, lưới đã giăng rất lâu, nếu không thu chỉ sợ bị phá.”

10. Chương 10

Dư Tử Thanh nhận được thông báo, cũng không quá mức kinh ngạc, ngược lại có vẻ bình tĩnh.

Trong phòng thẩm vấn.

Dư Tử Thanh bắt chéo chân, bình thản ung dung nói: “Thế nào, Nhiếp cảnh quan tìm tôi có chuyện gì?”

Nhiếp Cửu không có ấn tượng tốt với Dư Tử Thanh, cuộc đời hằn ghét nhất hai loại người, một loại là quá thâm hiểm, một loại là tự cho là đúng. Hiển nhiên Dư Tử Thanh thuộc loại thứ hai.

Giống Tần Bạch có vẻ ham lợi, tự cho là thông minh, hằn lại thực thích.

Nhiếp Cửu mở máy theo dõi, bắt đầu đặt câu hỏi.

“Dư tiểu thư là chủ biển của Bạo tuần san, hẳn chuyện ngôi sao bị tấn công đều biết?”

Có vẻ Dư Tử Thanh đã đoán được hắn sẽ hỏi vấn đề này, vươn người tới gần bàn, nheo mắt nói: “Tôi biết Nhiếp cảnh quan muốn hỏi gì, chỉ bằng để tôi tự nói.”

Nhiếp Cửu lạnh lùng liếc cô ta một cái, “Ngồi nghiêm túc, tự mình nói.”

Dư Tử Thanh không sợ hãi: “Tôi chỉ có thể nói, mọi chuyện đều là trùng hợp.”

“Trước khi Thạch Hạo bị thương, Bạo tuần san đã in ấn về sự kiện đứt cáp của Thạch Hạo, cô giải thích thế nào?”

Dư Tử Thanh mỉm cười: “Tôi chỉ in ấn, nếu hắn không bị thương, đó là gây chuyện giạt gân, nếu hắn thật sự bị thương, vậy xem như tôi đoán đúng, hoặc là tôi nằm mơ thấy.”

Dư Tử Thanh lại nói: “Huống hồ, tôi có chứng cứ chứng minh mình không ở hiện trường, sir, in ấn sách báo không phạm pháp chứ?”

Nhiếp Cửu gật đầu, cười nói: “Không, vậy tư liệu này cô giải thích thế nào?”

Dư Tử Thanh nhìn thoáng qua, cười nói: “Cái này chỉ là photoshop mà thôi, tóm lại một câu, lúc xảy ra mọi việc tôi đều không có mặt ở hiện trường.”

Nhiếp Cửu tựa người ra sau ghế, “Được rồi, tôi không còn câu hỏi nữa, nhưng tôi có quyền giữ cô 48 giờ.”

Dư Tử Thanh thoải mái cười: “Không sao, nhớ mua cà phê và cơm cho tôi là được.”

Nhiếp Cửu cười cười: “Không thành vấn đề, cô đã không bận tâm, vậy tôi nhắc nhở cô, 48 giờ sau, tôi còn lý do khác giam giữ cô.”

Dư Tử Thanh nghiêng đầu nhìn hắn: “Cảnh quan, ngài đang đùa sao, tôi là công dân hợp pháp.”

Nhiếp Cửu mở hồ sơ, đưa cho cô ta xem, cười nói: “Nơi này có chuyện riêng tư của gần một trăm người, án xâm phạm quyền riêng tư thành lập, tôi nghĩ..... Cô phải ở tù một năm. Chúc cô vui vẻ.”

Sắc mặt Dư Tử Thanh biến xanh, đột nhiên tức giận: “Tôi muốn kiện anh!”

Nhiếp Cửu khiêu mi: “Kiện cái gì?”

“Anh không có lệnh khám mà dám tự tiện xâm nhập máy tính của tôi!” Gương mặt Dư Tử Thanh vặn vẹo, cực kỳ khó coi.

Nhiếp Cửu mỉm cười: “Cô có thể thử xem.”

Nói xong xoay người ra ngoài, tâm trạng vui vẻ.

Triệu Kỳ ngưỡng ngùng xoay người hướng Dư Tử Thanh: “Xin lỗi, cô đừng tức giận, tôi đi pha cà phê cho cô.”

Nhiếp Cửu ra khỏi phòng thẩm vấn thì thấy Tô Diệp.

Tô Diệp vẫy tay với hắn: “Còn thứ tốt, chờ tôi phân tích rồi cho anh xem.”

Nhiếp Cửu nhìn thoáng qua, là tạp chí Báo tuần san định phát hành ngày mai.

Tô Diệp khiêu mi: “Cái này gọi là đi đường tắt.”

Nhiếp Cửu xấu hổ, cậu đi đường tắt hoàn toàn không có quy củ.

Tần Bạch đã trở về nộp bản thảo, quả nhiên hôm nay cậu thu hoạch không nhỏ, nhưng Nhiếp Cửu cũng không lo lắng, người này hay nháo nhưng luôn biết chừng mực, ít nhất sẽ không khiến mình khó xử.

Đường Hàn vẫn thoải mái ngồi trên sofa uống trà ăn bánh ngọt, vô cùng nhàn nhã.

Nhiếp Cửu lắc đầu, vụ án này rất khó thu được kết quả, đặc biệt là thôi miên, khiến đầu hắn muốn nổ tung.

Đường Hàn đột nhiên mở miệng: “Bắt Dư Tử Thanh chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Nhiếp Cửu nghĩ một lát, chợt nghe Đường Hàn tiếp tục nói: “Bắt Dư Tử Thanh sẽ khiến vụ án gián đoạn, chúng ta không có chứng cứ khởi tố cô ta, đồng thời, cũng không thể bắt cô ta mở miệng. Nếu cô ta cố chấp, chúng ta liền thua, mọi việc trở về vạch xuất phát.”

Nhiếp Cửu gạt đầu: “Quả thật như thế.”

“Nếu không có cách nào kiện nàng, ít nhất ngăn cản vụ án tiếp tục xảy ra.”

Lúc này Tô Diệp đi tới, nói: “Được rồi, mọi người nhìn xem, trên ảnh là một con dao nhỏ và khuôn mặt, tôi nghĩ cô ta điên rồi.”

Nhiếp Cửu thở dài: “Đúng, tôi cũng sắp điên rồi. Nhưng dù Thường Lễ Minh có bị thôi miên hay không, hắn cũng không có cơ hội thấy những vật này.”

Đường Hàn đặt chén xuống khay, chậm rãi nói: “Điều các anh nói không phải trọng điểm, trọng điểm là, có người đứng sau lưng lợi dụng Dư Tử Thanh, thậm chí dạy cô ta làm như thế nào. Mà chúng ta, hoàn toàn không tìm ra phương thức bọn họ liên hệ với nhau.”

Mọi người im lặng, chuyện này giống như vừa mới bắt đầu.

Tần Bạch trở về tòa soạn, nghĩ nghĩ, quyết định đi gặp Tiền Mô.

Gõ vài cái liền đẩy cửa đi vào, Tiền Mô ngẩng đầu, trong mắt đầy tơ máu, “Cậu còn biết đến đi làm sao?”

Tần Bạch thanh giọng, “Ra nước ngoài.”

Tiền Mô gạt đầu, không tranh chấp vấn đề này với cậu: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“À..... Không có việc gì.....” Thoáng ngừng rồi nói, “Tôi sợ anh có việc.”

Tiền Mô trừng cậu một cái, phát tay: “Đi đi, làm chuyện của mình, đừng đến lừa bịp tôi.”

Nói xong liền đẩy cậu ra ngoài cửa.

Tần Bạch lăm lăm, “Tôi có chân!”

Tuần san Bí Mật Giới Giải Trí không có chỗ dựa như Vì Sao Trong Giới Giải Trí, toàn bộ đều tập trung vào tạp chí, có thể trở thành một trong ba tuần san đứng đầu đã là quá giỏi, công lao của Tần Bạch hiển nhiên rất lớn.

Một lát, bỗng nhiên Tiền Mô kích động đi ra ngoài, vẻ mặt giận dữ.

Tần Bạch cảm thấy hoảng hốt, hạ quyết tâm, chuồn êm vào phòng Tiền Mô, mồ hôi thi nhau rơi, quả nhiên có tật giật mình.

Máy tính chưa tắt, chỉ ở chế độ chờ mà thôi. Tần Bạch mở xem liền ngây ngẩn cả người, hình nên là ảnh Tiền Mô và Khâu Thục Tình.

Trong đầu Tần Bạch xuất hiện thời điểm tuần san Bí Mật Giới Giải Trí thành lập hơn một năm, lúc đó nhân vật luôn được đăng tin là Khâu Thục Tình, mà Khâu Thục Tình chỉ là ngôi sao hạng ba, qua mấy lần báo giới đồn thổi mới nổi tiếng.

Rốt cục Tần Bạch hiểu được, hóa ra Tiền Mô và Khâu Thục Tình là loại quan hệ này.

“A, không tốt.” Tần Bạch đột nhiên nghĩ đến bưu kiện Dư Tử Thanh đưa cho Tiền Mô, chắc chắn Khâu Thục Tình một chân đạp hai thuyền. Biểu tình lúc Tiền Mô rời khỏi phòng vô cùng giận dữ, nói không chừng là đi tìm Thường Lễ Minh!

Tần Bạch suy nghĩ cẩn thận, liền xông ra ngoài.

Hôm nay Thường Lễ Minh hẹn Khâu Thục Tình ở khách sạn, cố ý chọn một phòng riêng.

Vừa lúc đến phiên Trần Miễn làm nhiệm vụ, liền ở ngoài phòng đợi hai người. Thứ nhất là bảo vệ, thứ hai là trông chừng.

Trần Miễn nhăn mặt nhăn mũi, có chút không yên lòng. Tần Niệm không ở đây, nhiệm vụ thực nhàm chán.

Không lâu sau, đột nhiên có người vỗ vai hắn.

Trần Miễn xoay người, chỉ nghe người nọ nói: “Thường Lễ Minh ở bên trong phải không?”

Người này chính là Tiền Mô, nhưng Trần Miễn không biết.

Trần Miễn hỏi lại: “Anh là?”

Tiền Mô gật đầu, “Đúng vậy.” Thừa dịp Trần Miễn không để ý, lập tức vọt vào.

Bên trong, Thường Lễ Minh và Khâu Thục Tình đang ăn cơm, may mắn không làm chuyện gì xấu hổ, quần áo chỉnh tề, ngữ khí hơi thân mật.

Tiền Mô lấy dao ra, đâm hướng Thường Lễ Minh.

Thường Lễ Minh sửng sốt, thân thể cứng đờ.

Trần Miễn kịp thời bắt lấy tay Tiền Mô, chế trụ hắn, đánh rơi dao nhỏ.

Sắc mặt Khâu Thục Tình cổ quái, “Sao anh lại tới đây?”

Tiền Mô đã sớm biết chuyện Khâu Thục Tình và Thường Lễ Minh, hắn tự hiểu mình không so được với Thường Lễ Minh, có đôi khi đã nghĩ, cứ nhắm mắt cho qua. Không ngờ bị Dư Tử Thanh kích thích, bắt măn và phần hận trong lòng càng lúc càng lớn, sau đó cài máy nghe trộm di động của Khâu Thục Tình. Hôm nay nghe được hai người định gặp mặt, nhẫn không được nên ra tay.

Khâu Thục Tình cũng có vài phần áy náy, nói với Trần Miễn: “Thật xấu hổ, cảnh quan, đều là người một nhà, có thể thả hắn không.”

Trần Miễn do dự một lát, “Điều này không hợp quy củ.”

Vừa dứt lời, đám người Tần Bạch và Nhiếp Cửu cũng đến.

Lần này muốn thả cũng không được.

Thường Lễ Minh chưa ổn định tinh thần, thấy Nhiếp Cửu đến, thở phào nhẹ nhõm nói: “Nhiếp cảnh quan, Dư Tử Thanh tấn công tôi.”

Phụt — mọi người cảm thấy dây thần kinh trong đầu bị cắt đứt.

Tiền Mô thú nhận rõ ràng mọi chuyện, mà lần trước Khâu Thục Tình không hề bị tấn công, những điều cô nói là giả.

Giống như Nhiếp Cửu suy đoán, hai người ở tầng 7 và tầng 17 khác nhau, người ở tầng 7 là ngoài ý muốn, mà người ở tầng 17 chính là Tiền Mô. Ngày đó hắn tới tìm Khâu Thục Tình, không ngờ dọa cô hôn mê. Khâu Thục Tình suy nghĩ cẩn thận, nhưng không thể nói chuyện này với giới truyền thông, đành lừa dối.

Nhiếp Cửu trở về tổ án đặc biệt, liền tới tìm Dư Tử Thanh.

Dư Tử Thanh cười ra nước mắt, “Hắn nói tôi tấn công hắn? Ha ha ha, cười chết tôi.” Chậm rãi thu tươi cười, biểu tình nghiêm túc, mang theo chút u ám, “Nhiếp cảnh quan, chúng ta cứ chờ xem.”

Nhiếp Cửu tức giận nổi gân xanh, tay nắm chặt, xoay người đi ra.

Nhiếp Cửu cảm thấy lửa giận bao trùm toàn bộ thân thể, hành lang không người, loại tức giận này càng khó kiềm nén.

Nhiếp Cửu luôn là người thắng, cái gì cũng đứng nhất. Hắn chưa từng trải qua cảm giác thất bại, không có đầu mối, ngay chút manh mối đều đứt quãng, không hề trình tự, Nhiếp Cửu đột nhiên nâng tay, đập vào bức tường.

Ngón tay đổ máu, theo tường chảy xuống.

“Tổ trưởng.....” Thanh âm nhẹ nhàng truyền đến, mang theo hơi thở trong lành.

Nhiếp Cửu mất tự nhiên đưa lưng về phía cậu, cúi đầu nói: “Tôi không sao.”

Tần Bạch chậm rãi đi qua, sau đó ôm lấy hắn, khẽ vuốt ngực hắn.

Nhiếp Cửu xoay người, đảo mắt: “Tôi không sao.”

Tần Bạch bấu môi, cầm tay hắn, nhẹ nhàng thổi lên vết thương.

Nhiếp Cửu có chút buồn cười: “Không đau.”

Tần Bạch tiếp tục thổi, đột nhiên vươn đầu lưỡi, ái muội liếm vết thương.

Nhiếp Cửu cả kinh, lòng ngứa ngáy giống như có sâu bò, mọi phiền não tan thành mây khói.

Tần Bạch ngẩng đầu, mặt mày loàn loàn, “Như vậy mới không đau a?”

Nhiếp Cửu đỏ mặt, sờ sờ mũi, cố nén cười: “Bút quên ở bên trong, tôi đi lấy.”

Tần Bạch gật đầu, nhìn sâu vào mắt hắn.

Nhiếp Cửu cảm thấy tim lại nhảy dựng, tình tự bắt đầu kiềm chế không được, thậm chí trước mắt mơ hồ, có cái gì đó chột lóe lên, nhanh tới mức không kịp bắt lấy.

Đi vào phòng thẩm vấn, Dư Tử Thanh đang hút thuốc, thấy Nhiếp Cửu liền dập tắt, khiêu khích nhìn hắn: “Thế nào, cảnh quan, còn muốn hỏi?”

Nhiếp Cửu lạnh lùng trừng cô ta, vươn tay lấy bút trên bàn.

Dư Tử Thanh bỗng nhiên nhảy dựng lên, đoạt lấy cái bút kia, trong mắt tràn ngập hoảng sợ.

Nhiếp Cửu nhíu mày: “Lại muốn đùa giỡn cái gì?”

Hai mắt Dư Tử Thanh nhìn chăm chăm Nhiếp Cửu, “Mày là ma quỷ, là ma quỷ.” Đột nhiên giơ bút máy lên, đâm vào cổ mình.

Nhiếp Cửu sững sờ, chỉ thấy Dư Tử Thanh đâm mạnh bút vào.

Trước khi chết, ánh mắt nhìn Nhiếp Cửu đầy phức tạp và thống khổ.

Màu đỏ máu tươi chảy xuống không ngừng.

Mọi việc quá bất ngờ khiến Nhiếp Cửu trở tay không kịp, máy quay ghi hết quá trình, tuy Dư Tử Thanh đã chết, nhưng tất cả mọi người có một cảm giác, cô ta không tự sát mà bị giết.

Giống như có một đôi tay vô hình khống chế mọi hành vi của cô ta.

Mọi manh mối bị cắt đứt.

Nhưng vào lúc này, Thiên triều hạ lệnh, tổ án đặc biệt không cần tiếp tục điều tra, Nhiếp Cửu đành từ bỏ.

Về người sau lưng Dư Tử Thanh, không tìm ra manh mối. Thậm chí người này có tồn tại hay không, cũng là một điều bí ẩn.

Nhưng dù thế nào, tổ án đặc biệt cũng được nghỉ ngày đầu tiên.

Tần Bạch là người ngoài biên chế, quyết định ăn mừng.

Một đám người bao gồm Trần Miễn, Tần Bạch, tập thể tổ án đặc biệt cùng bàn luận nên ăn cái gì.

Tần Bạch ôm đầu gối, hỏi: “Là tổ trưởng mời khách sao?”

Nhiếp Cửu ho khan hai tiếng, gật đầu.

Đường Hàn cười tủm tỉm: “Ăn đồ Nhật Bản tốt lắm, nhẹ một chút.”

Tần Bạch nghĩ nghĩ, phụ họa: “Cũng tốt, đồ ăn Nhật Bản dễ đóng gói.”

Nhiếp Cửu thở dài, tuy hần không thiếu tiền dùng, nhưng tiền cứ ra như nước thế này khiến hần cảm thấy thật sự có chút..... Không xong..... Bỗng nhiên cong khóe miệng, nói với Tần Bạch: “Lại đây.”

Tần Bạch cười tủm tỉm đi qua, “Thế nào, tổ trưởng.”

Nhiếp Cửu ý bảo cậu chờ, xoay người đi vào văn phòng, tới cửa đột nhiên quay đầu, “Lại đây a.”

Tần Bạch nghe hần gọi, vội vàng chạy tới.

Nhiếp Cửu chờ hần vào liền đóng cửa lại, vây Tần Bạch giữa cánh cửa và thân mình, khóe miệng hiện lên ý cười.

Đầu óc Tần Bạch kêu loạn, “Tổ trưởng, anh muốn gì?”

Nhiếp Cửu liếm liếm môi, mắt hơi nheo lại.

Tim Tần Bạch đập thành thịch, đỏ mặt, chậm rãi nhắm mắt lại, môi khẽ chu lên.

Nhiếp Cửu sững sốt, thật không ngờ Tần Bạch sẽ có phản ứng này.

Khẽ cười một tiếng, lấy tiền ra chạm vào môi cậu.

Tần Bạch cảm thấy môi hơi lạnh, chậm rãi mở mắt ra, bắt lấy tiền, “Đây là gì?”

Nhiếp Cửu khiêu mi: “Tiền lương.”

Tần Bạch thở dài, tiền lương tốt hơn hôn a, nhưng hôn cũng không tệ. Hôn cái đầu mày, lại muốn người ta hôn! Đầu heo!

Nhiếp Cửu búng trán của cậu, nói: “Xong bữa cơm này, tiền lương cũng không dư bao nhiêu, mà vẫn chưa trả thù lao cho cậu, nên cậu tự tính toán đi.”

Tần Bạch vừa nghe, mắt mở lớn, vội vàng lao ra hét lên: “Đồ ăn Nhật Bản không tốt, nhà hàng không cho chó vào, chỉ bằng tới nhà tôi ăn, tôi tự nấu.”

Mọi người vừa nghe, cũng không từ chối, liền gật đầu.

Tần Bạch thấy mọi người đáp ứng mới nhẹ nhàng thở ra, tâm nói, không chừng còn có lời.

Tần Bạch cười híp mắt: “Như vậy, giờ tôi phải đi mua thức ăn, tổ trưởng, anh đi cùng không?”

Nhiếp Cửu tựa vào khung cửa, hỏi: “Tôi đi hay xe của tôi đi?”

Tần Bạch sờ sờ đầu, giả ngu.

Vừa muốn đi thì thấy một cảnh sát đứng trước cửa, cầm trong tay một bưu kiện.

Nhiếp Cửu đến bên cạnh hỏi: “Tìm người sao?”

Người nọ gật đầu, đứng thẳng cúi chào, cung kính đưa bưu kiện cho Nhiếp Cửu: “Báo cáo trưởng quan, đây là bưu kiện của ngài.”

Nhiếp Cửu cười cười, “Đừng khẩn trương.” Bưu kiện không kí tên, chỉ có con dấu của nơi vận chuyển. Nhiếp Cửu mở ra, là búp bê thủ công cười vô cùng đáng yêu, bên cạnh có một tờ giấy. Mặt trên chỉ viết một câu.

Đây là chấm dứt, cũng là bắt đầu.

Nhiếp Cửu nhú mày, cắt tờ giấy đi.

Tần Bạch không chú ý, chỉ thấy con búp bê, cười tủm tỉm: “Rất đáng yêu.”

Nhiếp Cửu miễn cưỡng cười cười, kiểm tra một lần, thấy không có gì cổ quái mới nói, “Cầm đi, cho cậu.”

Tần Bạch cười hì hì: “Tôi cũng muốn nó.”

11. Chương 11

Tần Bạch đẩy xe đi phía trước, rất ra dáng bà chủ gia đình.

Nhiếp Cửu chậm rì rì theo phía sau, có vẻ vô tích sự.

“Tổ trưởng, chúng ta làm món gì?” Tần Bạch cầm bắp cải trắng, cố gắng tính toán.

Nhiếp Cửu nhún vai: “Không bận tâm, chọn món cậu biết làm là được.”

Tần Bạch thổi mạnh vào bắp cải, lén liếc hắt một cái, nhẩn nhó hỏi: “Nhưng tôi không biết tổ trưởng thích ăn cái gì !”

Nhiếp Cửu kinh ngạc, sờ sờ mũi, có chút mất tự nhiên nói: “Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt”

Tần Bạch nghiêng, miệng nói thầm, hình như có chút oán giận.

“Rau dưa, tôi ăn nhiều hành tây.” Nhiếp Cửu khẽ cười, “Món mặn, sườn lần trước cậu làm rất ngon.”

Tần Bạch cong môi cười cười, vui vẻ đẩy xe đến chọn hành tây.

Nhiếp Cửu đi nhanh một bước, vượt ve vành tai Tần Bạch, nghi hoặc nói: “Sao đỏ thế này?”

Tần Bạch ngẩn ngơ, vừa quay đầu lại đã thấy Nhiếp Cửu cười xấu xa, vẻ mặt lạnh lùng giờ trở nên ôn hòa, khóe miệng khẽ cong, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa dịu dàng.

Tần Bạch bĩu môi trừng mắt, lấy một củ hành tây ném vào hắt.

Nhiếp Cửu vươn tay tiếp được, cười nói: “Làm hỏng tự mình trả tiền.”

Tần Bạch, vội vàng bỏ hành tây vào lại xe đẩy.

Hai người chậm rãi đến quầy lạnh, Tần Bạch thói quen tính lấy hai hộp sữa chua, do dự một chút quay đầu hỏi Nhiếp Cửu, “Tổ trưởng, anh có thích uống vị này không?”

“Giống cậu.”

Tần Bạch lại vui vẻ, thế nên lúc trả tiền không tham ô tiền lẻ.

Nhiếp Cửu mang gói to gói nhỏ xuống bãi đỗ xe, Tần Bạch giống người vợ nhỏ ngoan ngoãn theo sau hắn. Mở cốp xe đặt túi vào, Tần Bạch đã sớm ngồi ở phó lái, vẫn không chịu cài dây an toàn như trước.

Nhiếp Cửu đi đến cửa xe, vươn tay định mở, đột nhiên dừng động tác.

Tính cảnh giác cao độ nói cho hắn biết, hắn đang bị người theo dõi.

Nhiếp Cửu đứng thẳng, chậm rãi xoay người.

Bãi đỗ xe trống trơn, chỉ thừa thớt mấy xe đậu, liếc mắt một cái có thể xem toàn cảnh.

Tần Bạch thấy Nhiếp Cửu không vào, nhin không được hết lên: “Tổ trưởng, mau vào, qua một giờ sẽ tăng phí gửi xe!”

Nhiếp Cửu lại nhìn vài lần, xác định không có người mới ngồi vào trong xe.

Mang dây an toàn, trong lòng có cảm giác là lạ.

Tần Bạch thấy sắc mặt hắn khác thường, thần thần bí bí thấp giọng hỏi: “Tổ trưởng..... Anh thấy gì sao?”

Nhiếp Cửu quay đầu, khó hiểu nhìn cậu.

Tần Bạch đáp: “Tôi nghe nói, bãi đỗ xe âm khí nặng nhất, lại ở tầng hầm, dễ bị quỷ triền thân.”

Nhiếp Cửu búng một cái trên trán cậu, đảo mắt nói: “Tôi thấy cậu mới bị quỷ triền thân.”

Tần Bạch ăn đau, xoa trán lẩm bẩm: “Tôi chỉ muốn tạo chút không khí mà!”

Nhiếp Cửu khởi động ô tô, bất đắc dĩ nói: “Cậu là bác sĩ tâm lý học hả? Kỳ thật cậu thích hợp làm thần côn hơn.”

Tần Bạch vuốt cằm, còn nghiêm túc nói: “Hình như thần côn cũng kiếm được tiền, phải cân nhắc.”

Xe chậm rãi rời khỏi bãi đỗ, phong cảnh phía sau càng lúc càng xa.

Một chiếc màu đen đỗ trong góc.

Nam nhân anh tuấn bất đắc dĩ nhún vai, đón lấy ly vang đỏ, “Xem ra, chuyện vượt qua sức tưởng tượng của tôi.”

Người ngồi bên cạnh nam nhân thần nhiên nói: “Tưởng tượng của anh không hề phong phú.”

“Thảo nào tôi chưa bao giờ thấy cậu kích động.”

“Dù nghĩ theo góc độ nào, anh cũng không tưởng tượng ra khả năng này.”

Nam nhân mỉm cười, khoe miệng gọi lên độ cong quyến rũ, ánh mắt thâm thúy khiến người khác không lý giải nổi. “A, không ngờ lại thích đàn ông.....”

Người bên cạnh khẽ nhíu mày.

Chủ nhật, thời tiết rất tốt, Tần Bạch rời giường từ sáng sớm, mở cửa sổ đón gió mùa, làm bữa sáng — một nhà sáu miệng ăn.

Tối hôm qua Nhiếp Cửu ở lại, sau khi Tần Bạch rời giường, chỉ thấy Nhiếp Cửu thoải mái giãn thân thể, quang minh chính đại chiếm lĩnh toàn bộ giường.

Tần Bạch làm xong bữa sáng liền tới gọi Nhiếp Cửu rời giường, Nhiếp Cửu ngủ say, sáu khối cơ bụng còn lộ bên ngoài.

Mặt Tần Bạch hơi đỏ lên, nhin xuống kích động muốn giở trò, hét to: “Dậy đi!”

Nhiếp Cửu chậm rãi ngồi dậy, nghiêng đầu trừng cậu: “Dậy sớm làm gì?”

“Tổ trưởng, anh thật xấu đó, không phải anh bảo sẽ giúp tôi ư? Sao bây giờ còn nhàn nhã ngủ, hơn nữa tôi còn cho anh tá túc một đêm!”

Nhiếp Cửu xoay người xuống giường: “Đúng vậy, không biết là ai sợ hôm nay tôi trốn nên bắt tôi ngủ ở đây.”

Nhiếp Cửu đột nhiên thấy một cái đầu nhỏ dưới bàn góc lên, nhỏ giọng kêu, chậm rãi phe phẩy đuôi chui ra, trèo lên chân Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu bế nó lên, đặt trên vai mình, mang theo Miêu Miêu đi rửa mặt.

Tần Bạch nhìn bóng dáng lười biếng của Nhiếp Cửu, mặt bỗng nhiên đỏ lên, nói thầm: “Cũng không chịu mặc áo.”

Lúc Tần Bạch tới phòng khách, Tần Niệm cũng vừa ra khỏi phòng. Mắt to phủ đầy sương mù, cả người mơ mơ màng màng, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ.

Tần Bạch đi lên xoa nắn mặt cậu, hỏi: “Sao không ngủ thêm chút nữa.” Vẻ mặt Tần Bạch đau lòng, vừa đẩy mạnh người vào phòng vừa nói: “Ngủ tiếp một lát, ngoan, anh sẽ làm điểm tâm cho em khi thức dậy.”

Nhiếp Cửu từ phòng tắm đi ra, thấy Tần Niệm mở to hai mắt, mơ mơ màng màng, bộ dáng thật sự thú vị, liền nói: “Mắt Tần Niệm lớn như vậy, có dễ bị thôi miên không?”

Tần Bạch cười tủm tỉm, trả lời một nẻo: “Niệm Niệm giống búp bê a? Xinh đẹp chứ?”

Nhiếp Cửu khiêu mi, từ chối cho ý kiến.

Hai người ăn xong bữa sáng, bắt đầu tổng vệ sinh, Nhiếp Cửu thật sự không biết làm từ đâu, mà không làm gì thì có vẻ không đủ thành ý, đành sắp xếp giá sách của Tần Bạch lại một lần.

Nhiếp Cửu nghĩ, tâm lý học vốn là một môn học thú vị, lấy hình ảnh thực nghiệm làm vật dẫn lại biến ảo vô cùng, thực sự kỳ diệu.

Nhiếp Cửu vừa sắp xếp vừa xem, thấy sách hay liền đặt sang một bên, mang về tổ án đặc biệt đọc.

Đang dỡ tay, bỗng nhiên nghe tiếng chuông cửa vang, tiếp theo là thanh âm Tần Bạch truyền đến: “Tổ trưởng, mở cửa hộ tôi.”

Nhiếp Cửu chậm rãi buông sách, đi mở cửa.

Đứng trước cửa là một người giao hàng, thấy Nhiếp Cửu đi ra liền hỏi: “Là nhà Tần Bạch tiên sinh phải không?”

Nhiếp Cửu gật đầu, ký nhận.

“Tổng cộng 550 mươi tệ, cảm ơn.”

Nhiếp Cửu quay đầu nhìn về phía Tần Bạch.

Chỉ thấy Tần Bạch cười nịnh nọt với hắn.

Nhiếp Cửu trợn trắng mắt, được rồi, là tôi coi tiền như rác. Nhiếp Cửu ôm thùng hàng vào nhà, đặt trên bàn, hỏi Tần Bạch: “Cậu có định trả 600 tệ cho tôi không?”

Tần Bạch chớp mắt: “Là 550 tệ.”

Nhiếp Cửu nói: “Được rồi, thu cậu 550 tệ.”

Tần Bạch buông chảo, đi đến ôm tay hắn cọ cọ, “Đừng như vậy, dù sao đâu phải lần đầu tiên anh trả tiền thay tôi!”

Nhiếp Cửu nhìn cậu: “Cho nên tôi là kẻ coi tiền như rác?”

Tần Bạch lại cọ cọ cánh tay hắn, “Anh là kẻ coi tiền như rác độc nhất vô nhị a!”

“Tôi nên cảm thấy vinh hạnh sao?”

Tần Bạch bấu môi, buông cánh tay hắn ra, “Vậy trả thứ trong thùng hàng cho anh.”

Nhiếp Cửu mấp máy môi, dùng kéo cắt băng dán, khi nhìn đến thứ trong thùng thì mặt hắc tuyến, khóe miệng co rút.

“Cái này tặng lại cậu tốt hôn.”

Tần Bạch ôm cánh tay hắn, dùng hai má cọ cọ: “Tôi biết tổ trưởng tốt nhất mà.”

“Đúng vậy, kẻ coi tiền như rác tốt nhất.” Nhưng, cảm giác độc nhất vô nhị quả không tẻ.

Tần Bạch cầm quần áo trong thùng vui vẻ đi thay cho ba chú chó nhỏ.

Giữa trưa, Tần Bạch ăn qua loa bát mì lấp bụng, sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Trong phòng bếp, Tần Bạch và Nhiếp Cửu bận rộn nấu nướng.

Tần Bạch đứng trước thớt thái thức ăn, Nhiếp Cửu đổ nước vào nồi.

“Muốn bao nhiêu nước?”

“Hơn một nửa chút xíu.” Tần Bạch trộm liếc Nhiếp Cửu một cái, chỉ thấy hắn chăm chú đo nước.

Đường cong khuôn mặt càng thêm rõ ràng, mũi cao thẳng, hai mắt sáng ngời hữu thần, khóe môi hơi hơi nhếch lên, bảo trì độ cong nhàn nhạt, như có như không.

Tần Bạch thả chậm tốc độ thái thức ăn, có chút lo lắng hỏi: “Anh thấy đồng tính luyến ái thế nào?”

Nhiếp Cửu sững sốt, đập nắp nồi, khoanh tay tựa vào bàn, cười nhìn cậu.

Tần Bạch bị hắn nhìn thực mất tự nhiên, thúc giục: “Rốt cuộc thấy thế nào.”

Nhiếp Cửu sờ sờ cằm, do do dự dự nói, “Cậu đang băm rau à?”

Tần Bạch sững sốt, hoàn hồn mới phát hiện rau bị mình thái loạn. Buông dao, ngây ngô cười, xoay người, mở vòi nước rửa dao sạch sẽ.

Lúc đưa lưng về phía Nhiếp Cửu lại bĩu môi, miệng lẩm bẩm.

Chuông cửa vang lên.

Nhiếp Cửu đi mở cửa, Tô Diệp và Đường Hàn đến cùng một lúc, Tần Bạch cũng từ phòng bếp ra đón khách.

Tô Diệp đưa thịt quay cho Tần Bạch.

Tần Bạch lập tức nhận lấy, sau đó cười tủm tỉm nói: “Sao có thể không biết xấu hổ.”

Tô Diệp nói: “Cho Miêu Miêu.”

Tần Bạch mời hắn ngồi: “Đều giống nhau.”

Đường Hàn cũng mang bánh ngọt đến, Tần Bạch thấy mà nước miếng chảy ròng.

Đường Hàn tao nhã cười, “Yên tâm, đây là tặng cậu.”

Trần Miễn là người tới cuối cùng.

Hai tay đút túi, vừa vào cửa liền nhún vai nói: “Xin lỗi, không biết mua cái gì, cho nên không mua.”

“Không sao không sao,” Tần Bạch mời hắn vào cửa, “Tiểu Niệm, Trần Miễn đến.”

Cọ cọ cọ.

Một đôi giày tiểu bạch thổ lập tức xuất hiện trong tầm mắt, Tần Niệm vội vàng mang Trần Miễn vào.

Đường Hàn và Tô Diệp ngồi ở phòng khách, Tô Diệp có chút bất đắc dĩ: “Nơi này, quả thật thích hợp ăn cơm a, vừa ngồi một cái đã chật.”

Đường Hàn lơ đãng: “Ấm áp.”

Tô Diệp nhìn hắn: “Cậu thích chen chúc sao?”

Đường Hàn nhún vai, thuận tay ôm Miêu Miêu đang liếm móng vuốt, đặt nó lên đầu gối.

Mùi thơm truyền ra từ phòng bếp, khiến mọi người đều cảm thấy đói bụng.

Tần Bạch bưng đồ ăn từ phòng bếp đi ra, “Đến đây ngồi, ăn cơm.”

Trần Miễn trong phòng Tần Niệm lao ra, nhanh chóng chọn vị trí tốt, “Hô, thơm quá, tôi đói bụng lắm.”

Tần Niệm ngồi đối diện hẳn, “Anh Trần chưa ăn sáng.”

Trần Miễn vỗ vỗ ghế bên cạnh, cười với Tần Niệm: “Ngồi bên này.”

Sáu người đã đủ, trên bàn đầy đồ ăn.

Tô Diệp đẩy kính mắt, “Không ngờ lúc này Tiểu Bạch hào phóng a, không thấy rau xanh đậu hũ.”

Tần Bạch cười cười, “Rau xanh đậu hũ cũng rất dinh dưỡng, mọi người không cần khách khí, dùng bữa!”

Tần Niệm chạy tới tủ lạnh lấy đồ uống cho mọi người, một lúc sau chỉ thấy Tần Bạch liều mạng gấp thức ăn vào bát Nhiếp Cửu, hận không thể gấp hết toàn bộ thức ăn vào.

Nhiếp Cửu chống trán, cảm thấy có chút dọa người.

Tô Diệp không khách khí, trực tiếp gấp thức ăn từ bát Nhiếp Cửu.

Đồ ăn làm không ít, tủ lạnh còn có bánh ngọt, hoa quả. Tần Bạch chủ trì, mấy món ăn cứng đều gấp cho Trần Miễn.

Trần Miễn không khách khí nhận lấy, sờ sờ đầu: “Cám ơn anh Tần.”

Tần Bạch: “Tôi nhỏ tuổi hơn cậu.....”

12. Chương 12

Nhiếp Cửu cảm thấy, mình điên rồi mới tới nơi này.

Nắng trên đầu càng ngày càng to, dòng người cũng thêm đông đúc.

Gần hai giờ, nữ ngôi sao Nhạc Hồng được vệ sĩ hộ tống ra ngoài, phóng viên lập tức ào lên, tựa như ong mật thấy hoa tươi, đương nhiên cũng giống ruồi bọ.

Nhạc Hồng mặc váy dài đen bó sát, tôn vóc dáng hoàn hảo, mái tóc đen dài tự nhiên rủ xuống, vừa tới thắt lưng, tuy đeo kính râm nhưng không làm mất đi khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Nhạc Hồng nổi tiếng đã lâu, sự nghiệp ở đỉnh cao chưa từng xuống dốc, khiến rất nhiều người phải kinh ngạc.

Cô được xưng là mỹ nhân đệ nhất làng giải trí, danh tiếng trên quốc tế cũng không nhỏ.

Nhạc Hồng vội vàng trả lời phóng viên mấy câu, sau đó được vệ sĩ hộ tống vào xe.

Tần Bạch giận dữ, rõ ràng mua tin tức độc quyền, biết Nhạc Hồng xuất hiện ở đây, sao bây giờ nhiều phóng viên cùng xuất hiện như vậy!

Phóng viên lập tức giải tán, Tần Bạch bỏ bút ghi âm vào túi, chạy sang đường bên kia.

Nhiếp Cửu ôm ngực, sắc mặt không tốt.

Tần Bạch đầu đầy mồ hôi, cười với Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng, anh tới đón tôi lúc tôi tắm nhé.”

Nhiếp Cửu hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Tần Bạch thức thời đi theo, ôm cánh tay hắn.

“Buông ra, nóng.”

“Đừng như vậy, đùa chút thôi mà!”

Nhiếp Cửu bĩu môi, mặc cậu ôm, trầm ngâm vài giây, lại nhìn Tần Bạch đang cười tủm tỉm, nhăn nhơ không được cũng cười lên.

Đến nhà hàng đã hẹn, những người khác vẫn chưa tới. Hai người dùng trà trước, đợi những người kia mới gọi món.

Tần Bạch lấy báo ra, bắt đầu xem.

Nhiếp Cửu liếc mắt một cái, nghi hoặc hỏi: “Cậu muốn chuyển nhà?”

Tần Bạch gật đầu, vừa nhìn vừa nói: “Muốn tìm nhà có phòng để sách, cứ thuê trước, có gì tính tiếp.”

Nhiếp Cửu suy nghĩ giây lát, đột nhiên nói: “Kỳ thật tôi cũng chuẩn bị chuyển nhà.”

“Thật sao?” Tần Bạch hưng phấn, “Nói kế hoạch của anh thử xem!”

Nhiếp Cửu bình tĩnh nói: “Ký túc xá quá nhỏ, hơn nữa ở mãi cũng không thích hợp, nên tôi muốn mua nhà.”

Tần Bạch cười híp mắt: “Vậy tổ trưởng chuẩn bị mua nhà thế nào? Tôi giới thiệu cho anh.”

“Kỳ thật.....”

“Vây tốt lắm, hiện tại giá đất chỉ có lên không giảm, anh mua biệt thự độc lập, chắc chắn sau này kiếm được lời.”

“Tôi nghĩ.....”

“Hơn nữa hiện tại thuê nhà không có lợi, anh nghĩ xem, trả tiền từng tháng, không bằng trả một lần.”

Nhiếp Cửu thấy cậu nói đầy hưng phấn, chỉ chống cằm im lặng nghe.

Tần Bạch bắt đầu kể hoạch: “Dù gì biệt thự độc lập cũng không quá nhỏ, vừa lúc tôi cần tìm nhà ở, không bằng tôi ở chỗ của anh. Về phần tiền thuê nhà, tôi có thể nấu cơm cho anh, coi như hòa?”

Nhiếp Cửu khiêu mi.

Tần Bạch nói: “Hơn nữa tôi quen biết nhiều người, tôi có thể giúp anh liên hệ trực tiếp mà không cần trả tiền môi giới, chỉ cần đưa tiền ăn hàng tháng là được.”

Nhiếp Cửu cười nói: “Không chỉ cho cậu ở miễn phí, còn phải đưa tiền ăn?”

Tần Bạch nịnh nọt cười cười: “Đương nhiên không phải vậy, dù tôi không đến ở, anh vẫn phải ăn cơm mà!”

Nhiếp Cửu dụ dằng nhìn cậu, gật đầu: “Được.”

Tần Bạch vội vàng cất báo đi, “Vây đã định nhé, tổ trưởng không thể đổi ý.”

Nhiếp Cửu cười cười, tâm nói, cậu còn không được.

Tô Diệp và Đường Hàn vừa mới đi tới, đại khái nghe được một nửa, Đường Hàn hỏi Nhiếp Cửu: “Anh muốn mua nhà?”

Nhiếp Cửu gật đầu, xe đẩy món ăn vừa tới, Nhiếp Cửu cầm đĩa cánh gà đặt trước mặt Tần Bạch.

Tô Diệp cầm đĩa tôm, xoay một vòng trước mặt Đường Hàn rồi thả trước mặt mình.

Đường Hàn xem nhẹ, nhìn về phía Nhiếp Cửu, tiếp tục đề tài vừa rồi. “Tôi cũng định ra khỏi ký túc xá, nơi đó thật sự quá nhỏ, không thích hợp ở lại.”

Tô Diệp bĩu môi: “Đó là bởi vì cậu có quá nhiều thứ linh tinh.”

Đường Hàn liếc Tần Bạch đang chiến đấu với cánh gà, sâu kín thở dài: “Ai, nghĩ tới nghĩ lui, mọi người ở cùng nhau vẫn tốt hơn.”

Mắt Tần Bạch sáng lên, “Tiền thuê nhà thu một nửa.”

Nhiếp Cửu buồn bực, nhà còn chưa mua mà Tần Bạch đã muốn lợi dụng kiếm tiền thuê nhà. Ho nhẹ một tiếng, cực mất tự nhiên nói: “Tôi không mua nhà cho người khác thuê.”

Đường Hàn cười trộm.

Tần Bạch vừa nghe, ngoan ngoãn gặm cánh gà.

Xe đẩy lại tới, Tần Bạch vừa ăn xong cánh gà. Vì thế, Tần Bạch cầm lấy tất cả điểm tâm, đặt lên bàn.

Tô Diệp lú lười: “Cậu ăn hết ư?”

Tần Bạch nhìn về phía Đường Hàn, vô tội nói: “Không thể ăn như vậy sao?”

Đường Hàn nho nhã cười: “Đương nhiên có thể, với những người chỉ nghĩ thức ăn dùng để lấp đầy bụng, cậu đừng để ý.”

Tần Bạch tán thành, “Đúng vậy, hôm nay Tiểu Niệm không đến, nó cũng là thành viên tổ án đặc biệt, tôi quyết định đóng gói về cho nó!”

Tô Diệp lại hỏi: “Vây của Kì Kì?”

“Hắn có KFC rồi?”

Tô Diệp: “.....”

Ở phương diện này, Tần Bạch và Đường Hàn là trời sinh phù hợp, một người tiết kiệm cộng thêm keo kiệt, một người phò trương lãng phí. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hai người không phải người một nhà, nếu không chắc chắn hỏng bét.

Tiệc trà chiều nay, Tần Bạch lại thắng lợi trở về.

Chưa đến giờ tan tầm, Tần Bạch do dự mãi vẫn quyết định theo ba người tới cảnh cục.

Có Nhiếp Cửu ngầm đồng ý, Tần Bạch tự do ra vào cảnh cục, ngay cả bảo vệ cửa cũng mua tạp chí của cậu, thuận tiện xin chữ kí diễn viên.

Tần Bạch bỏ đồ ăn vào tủ lạnh trước, cậu vô cùng cảm ơn sự tồn tại của Đường Hàn, tổ án đặc biệt có hầu hết mọi thứ cần thiết, chỉ cần thêm giường là có thể vào ở.

Tần Niệm bị Trần Miến mượn đi phân tích tâm lý tội phạm.

Kì Kì nhiệt huyết sôi trào, chủ động đi tuần tra.

Tổ án đặc biệt chỉ còn ba người, khá nhàn rỗi.

Tô Diệp lại lấy ảnh của Đường Hàn ra, thuận tiện PS mấy tấm họ chụp chung.

Đường Hàn ngồi trên sofa, uống hồng trà, nói câu cửa miệng: “Biến thái, muốn uống trà lạnh không?”

Tần Bạch nhàm chán, mượn laptop lên mạng. Máy của Tô Diệp, cậu tuyệt đối không dám động vào, không phải sợ Tô Diệp không vui mà cái Tô Diệp tự nhận là khoa học kỹ thuật gì đó, cậu đùa không nổi.

Bởi vậy Tần Bạch vọt vào văn phòng của Nhiếp Cửu, đem laptop hắn vứt xó trăm năm không dùng ra.

Tần Bạch ngồi đối diện Tô Diệp, bắt đầu lên mạng.

Thuận tiện hỏi: “Tô Diệp, nơi này có wifi chứ?”

“Cậu có muốn nối với máy tôi không?”

Tần Bạch im lặng.

“Tôi nói cho cậu, nếu cậu muốn lên mạng, cũng có thể. 40m ngoài kia có, bên cạnh tôi không có.”

Tần Bạch cười tủm tỉm, “Tôi thấy dựa vào máy anh lên mạng sẽ nhanh hơn.”

Tô Diệp ngẩng đầu liếc cậu một cái, sau đó mỉm cười cúi đầu xuống.

Tần Bạch bắt đầu lên mạng, bệnh nghề nghiệp tìm tòi tin tức giải trí.

Đi vào một trang, đột nhiên thấy một quảng cáo, “Chu Mĩ Mĩ dạy bạn cách hôn như thế nào.”

Tần Bạch khá tò mò.

Chu Mĩ Mĩ là ngôi sao nổi tiếng, đầy rẫy tin đồn riêng tư, chuyên nói lời thị phi, tóm lại khiến người chướng mắt. Danh dự trong giới rất thấp, nhiều ngôi sao ghét cô ta, nhưng giới giải trí là như vậy, người khác mắng chửi càng nhiều, cô ta càng nổi tiếng.

Tần Bạch tò mò nhấn vào, phát hiện một video.

Nhiếp Cửu ngồi bên cạnh Tần Bạch, hỏi: “Đây là cái gì?”

Tần Bạch lắc đầu: “Không biết, tôi xem xem.”

Video mở, Chu Mĩ Mĩ mặc áo hở ngực, đang hôn một người đàn ông. Tuy Chu Mĩ Mĩ khiến người ta ghét, nhưng quả thật xinh đẹp, đặc biệt môi thực gợi cảm.

“Trước chạm môi trên, rồi chạm đầu lưỡi, sau đó lưỡi quấn lấy nhau.”

Tần Bạch nghe được giọng nói, bỗng nhiên ngẩn ra, mặt đỏ bừng. Giật mình hoàn hồn, đây là video về dạy cách hôn.

Hiểu rõ, mặt càng thêm nóng lên, ánh mắt vô tình hướng Nhiếp Cửu.

Tô Diệp đối diện thấy vẻ mặt hai người khác thường, nở nụ cười xấu xa, sau đó gõ bàn phím, màn hình lập tức xuất hiện hình ảnh trên máy Tần Bạch.

Tô Diệp lại gõ vài cái, tươi cười càng lúc càng lớn.

Bên kia, Nhiếp Cửu nhìn chằm chằm môi Tần Bạch, miệng khô lưỡi khô.

Tần Bạch liếm liếm môi, chuẩn bị tắt video đi. Đột nhiên phát hiện tắt mãi không được, còn đang nghi hoặc, video tự động phát ra thanh âm kì quặc.

“Hôn hôn! Hôn hôn! Hôn hôn!” Như đang cổ vũ.

Tần Bạch sửng sốt, lập tức thấy Tô Diệp cười ha ha.

Tay Đường Hàn run lên, lấm bầm: “Quả nhiên biến thái.”

Mặt Nhiếp Cửu xanh mét, thấy Tần Bạch xấu hổ đến đỏ bừng, liền cầm lấy laptop, kéo Tần Bạch vào văn phòng của mình.

Tần Bạch ngoan ngoãn đi theo lại khiến Tô Diệp cười to.

Sau đó nói với Đường Hàn: “Cuối cùng cũng là thế giới của hai người chúng ta.”

Đường Hàn nhẫn không được, hỏi Tô Diệp: “Khi nào anh có thể bình thường một chút?”

“Vậy khi nào cậu có thể nói rõ cho tôi chuyện năm đó? Vì sao phải đi?”

Không khí bỗng nhiên áp lực.

Hôn môi trong tưởng tượng của Tần Bạch không xảy ra, chỉ thay đổi nơi lên mạng mà thôi.

Chơi một lát, Tần Bạch đem bút ghi âm ra, vừa nghe vừa viết tin về Nhạc Hồng.

Đột nhiên hỏi: “Vài ngày sau là buổi biểu diễn của Nhạc Hồng, muốn đi cùng không?”

Nhiếp Cửu cũng không ngần ngại đầu lên, hỏi: “Vé vào cửa, cậu thu bao nhiêu?”

Tần Bạch trừng mắt nhìn một cái: “Mời tôi xem diễn không được sao?”

Nhiếp Cửu bất đắc dĩ, vội vàng cười nói: “Được, đương nhiên được.”

Tần Bạch hài lòng, một lát sau cười hì hì: “Kỳ thật cũng không cần tiền, là tạp chí thưởng nhân viên, tôi lên giữ thêm cho mình mà thôi. Lần này tôi mời anh đi.”

Khuôn mặt Tần Bạch luôn rạng rỡ, dù tham tài cũng khiến người ta cảm thấy đáng yêu, Nhiếp Cửu nhìn cậu, đồng tử dần dần co rút lại, dục vọng trong mắt càng sâu.

Loại cảm giác này giống như đã tồn tại thật lâu, hiện tại tâm dương khó nhận, tế bào toàn thân điên cuồng kêu gào.

Nhiếp Cửu đứng lên, đi đến trước mặt Tần Bạch, cúi người. Lý trí nói cho hắn, hành vi như vậy rất đột ngột, thậm chí không có lễ phép. Nhưng hắn cảm thấy, Tần Bạch sẽ không cự tuyệt, có lẽ còn đáp lại.

Tần Bạch đang xem tin tức, bỗng nhiên cảm giác thân thể Nhiếp Cửu đè ép xuống, nghi hoặc ngẩng đầu.

Bốn phía thực im lặng, hơi thở ẩm muối quanh quẩn trong không khí.

Hai đôi môi chạm nhau, chỉ là lướt qua. Thậm chí mới cảm nhận được môi lẫn nhau, còn chưa kịp nhắm nháp hương vị, tiếng điện thoại chết tiệt liền vang lên.

Nhiếp Cửu rửa thềm một tiếng, lấy điện thoại ra.

Là Triệu Kỳ.

“Tổ trưởng, không tốt, có án mạng xảy ra.”

Nhiếp Cửu nghĩ, tôi rất muốn biến cậu thành nạn nhân.

13. Chương 13

“Thật có lỗi, tôi phải làm việc.”

Tần Bạch gật đầu, trong lòng có chút bất mãn.

Nhiếp Cửu do dự chốc lát, đưa lưng về phía Tần Bạch, nói: “Chờ tôi trở lại, sẽ đưa cậu về nhà.”

Tần Bạch ôm laptop, “Tôi đi theo, ở trong xe chờ anh.”

Nhiếp Cửu xoay người, mỉm cười: “Cũng được.”

Sau đó Tần Bạch phát hiện, quyết định này là đúng, bởi vì nạn nhân là một tên tuổi nhỏ trong giới giải trí. Dù tên tuổi nhỏ cũng là ngôi sao, luôn có thể chiếm một góc trên tạp chí.

Một chiếc xe thể thao đồ chơi lao nhanh trên đường, tốc độ gần tối đa.

“Người chết là Lý Từ Nhị, nữ, năm nay 18 tuổi, trong nhà chỉ còn mẹ, bạn bè không nhiều, tham gia cuộc thi sắc đẹp một tháng trước, dừng lại ở vòng 8 người.” Tô Diệp nói.

“Nghe đồn cô ta có quan hệ mờ ám với giám khảo, sau đó vì người nọ không tiếp tục làm giám khảo, Lý Từ Nhị cũng bị loại.” Tần Bạch nói.

Tần Bạch vừa dứt lời, ô tô đột nhiên lách một cái. Thân mình Tần Bạch lao đảo, sợ tới mức tim sắp nhảy ra ngoài.

Nhiếp Cửu cong khoe môi, vươn tay ra, ôm Tần Bạch vào lòng.

Tần Bạch giả vờ đẩy hai cái, sau đó ngồi yên.

Tô Diệp ngồi ở phó lái, quay đầu lại, bật cười: “Nhớ rõ bà mối là tôi a!”

Đường Hàn lại lách xe, khiến Tô Diệp đụng đầu.

Tần Bạch nhìn không được hỏi: “Vừa rồi là tăng tốc à?”

Đường Hàn chưa mở miệng, Tô Diệp đã nói thay hắn: “Hắn rất giỏi lạng lách, tuyệt đối không phải tăng tốc.”

Nhiếp Cửu nghĩ, có lẽ Đường Hàn nghỉ ngơi quá lâu, cuối cùng cũng có cơ hội thư giãn gân cốt nên hưng phấn.

Xe rẽ vào tiểu khu, phanh gấp, dừng lại.

Đường Hàn bước ra, nhìn đồng hồ nói: “Hy vọng thi thể còn mới.”

“.....”

Nhiếp Cửu bắt đầu tự kiểm điểm, lần sau mình nên tự lái xe mới được.

Tòa nhà bị cảnh sát phong tỏa, Tần Bạch lắc nhai cam đoán sẽ không quấy rầy công việc của bọn họ, Nhiếp Cửu đành mang cậu theo vào, cũng dặn, không thể đưa tin tức liên quan tới vụ án.

Bốn người vào thang máy, lên tầng 26.

Vừa ra thang máy đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc.

Nhiếp Cửu nhíu mày, Tần Bạch nghiêng đầu nhìn quay, sau đó rút cổ, cau mũi nói: “Tôi vào xe đợi.”

Nhiếp Cửu gạt đầu, nhìn về phía Đường Hàn.

Đường Hàn đưa chìa khóa xe cho Tần Bạch, khước miệng nhếch lên.

Ba người cầm lấy bao tay, liếc mắt một liềm thấy được Triệu Kỳ đứng trước cửa.

Triệu Kỳ đi tới nói: “Tổ trưởng.”

Nhiếp Cửu hỏi: “Ai phát hiện thi thể?”

Triệu Kỳ chỉ tay, “Bảo vệ ngửi được mùi máu tươi, sau đó gọi điện báo cảnh sát, vừa lúc em ở gần đó, nhận được thông báo liền tới đây. Thi thể trong phòng tắm.”

Đường Hàn cầm thùng dụng cụ đi đến phòng tắm, Nhiếp Cửu đuổi theo.

Nhiếp Cửu cẩn thận đẩy cửa ra, mùi máu tươi và mùi thối mục rữa hòa lẫn, máu đỏ sậm lan tràn khắp nền gạch men, thi thể ngâm mình trong bồn tắm lớn, mặt đã biến dạng.

Đường Hàn nheo mắt, cười nói với Triệu Kỳ: “Phiền cậu mang thi thể ra, đặt trên sàn, được không?”

Nhiếp Cửu khẽ nhíu mày, tâm nói, may mắn không để Tiểu Bạch vào.

Tô Diệp bĩu môi: “Thi thể này quá ghê tởm, chắc là đã chết rất lâu.”

Triệu Kỳ là người chịu khổ nhọc, có việc giao cho cậu lại khiến cậu yên tâm thoải mái.

Đường Hàn kiểm tra sơ qua rồi nói: “Thi thể chết hơn 48 giờ, đã xuất hiện lục ban, cánh tay có mấy vết dao, không phải tạo thành cùng lúc. Nguyên nhân tử vong phải kiểm tra cụ thể mới biết được.”

Nhiếp Cửu gạt đầu, rời khỏi phòng tắm, xem xét phòng ngủ, đồ dùng dành cho một người, tủ quần áo cũng chỉ có trang phục phụ nữ, hẳn là một người ở.

“Hỏi hàng xóm của Lý Từ Nhị vài câu, sau đó đem camera quan sát hành lang trở về cảnh cục.” Nhiếp Cửu nói với Triệu Kỳ, “Điều tra về mẹ cô ta.”

Triệu Kỳ gạt đầu, lập tức ra ngoài làm việc. Đi tới cửa, chỉ thấy Tô Diệp tựa tường hút thuốc.

“Tô Diệp, anh rất khó chịu sao?”

“Cậu không thấy thi thể ghê tởm à?” Tô Diệp hỏi lại.

Triệu Kỳ nghĩ nghĩ, gạt đầu, “Nhưng em là cảnh sát, có thể chịu được.”

Tô Diệp nghĩ, có thể chịu được không chẳng liên quan gì đến nghề cảnh sát.

Triệu Kỳ sờ sờ đầu: “Kỳ thật, nếu anh không chịu được, có thể về cảnh cục trước, pháp y sẽ mang mọi thứ về.”

Tô Diệp cười cười: “Lúc Hàn Hàn làm việc không thích ở một mình.”

Triệu Kỳ chớp mắt mấy cái, tâm nói, chúng tôi không phải là người sao? Nghi hoặc vén tóc, rời đi làm việc.

Đường Hàn đi từ trong nhà ra, chỉ thấy Tô Diệp đang hút thuốc. Liếc nhìn hắn, hỏi: “Hút thuốc? Nhàn rồi nhỉ?”

Tô Diệp dập tắt thuốc, nói: “Đêm nay thức trắng.”

Nhiếp Cửu đứng giữa phòng khách, phòng rất gọn gàng, cách trang trí và đồ dùng cho thấy nạn nhân không phải người xa xỉ, thậm chí khá giản dị.

Một chiếc di động đặt giữa bàn, Nhiếp Cửu nhấn thử, phát hiện máy đã hết pin.

Trong phòng không phát hiện gì bất thường, cơ bản xác định phòng tắm là hiện trường án đầu tiên.

Nhiếp Cửu ra khỏi phòng, hàng xóm đang tụ tập xung quanh, xì xào bàn tán.

Triệu Kỳ cầm giấy bút ghi chép.

“Ai, cô bé này xinh xắn, hát cũng dễ nghe, đứa trẻ ngoan như vậy mà.”

“Chị nói có phải quý làm không? Chị cũng thấy rõ, trước đó sắc mặt cô bé tái nhợt, nói không chừng bị quỷ bắt.”

Triệu Kỳ nghiêng đầu, hỏi: “Mọi người có thấy ai thường đến đây, hoặc ai đó có hành vi kì lạ không?”

Một người trong đám đông lắc đầu: “Không, sắc mặt cô bé kia thường tái nhợt, còn lại không có gì khác thường.”

Triệu Kỳ dựa theo trình tự hỏi một loạt vấn đề, thấy Nhiếp Cửu đi ra, liền đưa bản ghi chép, còn nói thêm: “Một năm trước mẹ cô ta bị tai nạn xe cộ nên trở thành người thực vật, bây giờ còn ở bệnh viện, tôi đã gọi điện thoại, bệnh viện nói lần cuối cùng thấy Lý Từ Nhị là 4 ngày trước, cũng chính là chủ nhật.”

Nhiếp Cửu lật xem tư liệu. Triệu Kỳ đứng bên cạnh tiếp tục báo cáo: “Y tá bệnh viện nói, Lý Từ Nhị rất hiếu thảo, thường xuyên tới thăm mẹ. Vì mẹ bị tai nạn mà Lý Từ Nhị phải bỏ học, sau đó tham gia cuộc thi sắc đẹp, chụp ảnh quảng cáo, tóm lại, công việc phức tạp, có thể kiếm tiền là làm.”

Nhiếp Cửu cất tư liệu, “Về cảnh cục, sau đó điều tra công việc của cô ta.”

Tần Bạch vừa gửi tin tức của Nhạc Hồng về tòa soạn, mấy người Nhiếp Cửu cũng vừa xuống lầu, Triệu Kỳ theo xe của nhân viên khám nghiệm hiện trường.

Còn mấy người mở cửa bước vào xe Đường Hàn, chỉ thấy Tần Bạch nhú mày nói: “Mùi máu tươi quá nồng.”

Nhiếp Cửu kéo quần áo ngủ ngủ, sau đó dịch sang bên cạnh một chút, mở cửa sổ cho gió lùa.

Tần Bạch bắt mẫn, dịch thân lại gần, nói thầm: “Tôi chỉ nói mùi máu tươi nồng, không có ý ghét bỏ anh.”

Nhiếp Cửu cong khóe miệng, tâm trạng tốt.

Lúc mọi người tới cảnh cục, trời đã tối. Tần Niệm nghe án mạng xảy ra cũng vội vàng trở về.

Đường Hàn hưng phấn đi tới phòng khám nghiệm tử thi, Tô Diệp ôm máy tính theo cùng.

Nhiếp Cửu pha một ly cà phê, sau đó ngồi trên sofa xem băng ghi hình. Triệu Kỳ sắp xếp lại bản ghi chép.

Tần Bạch thấy đến giờ cơm tối, liền đem thức ăn đóng gói lúc chiều trong tủ lạnh ra, bỏ vào lò vi sóng.

Tần Bạch chia điểm tâm làm hai phần, một phần đặt trên bàn thủy tinh trước sofa, nói với Nhiếp Cửu đang chăm chú xem băng ghi hình: “Phải chờ tôi trở về mới được ăn.”

Nhiếp Cửu gạt đầu, uống một ngụm cà phê.

Tần Bạch hỏi vị trí phòng khám nghiệm tử thi, cầm điểm tâm và đồ uống đến.

Ra khỏi thang máy tầng cao nhất, rẽ phải là văn phòng của tổ án đặc biệt, rẽ trái là phòng khám nghiệm tử thi – phòng chuyên dụng của Đường Hàn.

Phòng khám nghiệm tử thi có hai gian, gian ngoài là bàn làm việc, đặt một giường đơn. Đi qua cửa, bên trong là nơi khám nghiệm.

Tần Bạch đặt thức ăn lên bàn, sau đó định thông báo hai người một tiếng.

Mới đi đến trước cửa, chợt nghe thanh âm loảng xoảng, Tần Bạch vội vàng đẩy cửa ra, sau đó hối hận đến cực điểm.

Thi thể được phủ vải trắng, mùi thối bốc lên. Mà kia hai người.....

Tô Diệp ôm Đường Hàn vào lòng, hôn từ môi đến cổ, nghe được tiếng mở cửa, quay đầu, mỉm cười: “Phiền cậu đóng cửa lại.”

Tần Bạch gật đầu, sau đó đóng cửa.

Nghĩ thầm, trước mặt thi thể có thể hôn nhau thắm thiết, nói không chừng ăn cơm cũng không thành vấn đề.

“Tô Diệp, anh mau buông ra.”

“Hàn Hàn, hôm nay cậu đẹp quá.”

Tần Bạch nghĩ, thế giới của biến thái chỉ có biến thái hiểu. Biến thái cũng chỉ có biến thái chết tiệt thích.

Tuy Tần Bạch không cho rằng hai người kia biến thái, nhưng trong mắt Đường Hàn và Tô Diệp, đối phương chắc chắn là biến thái.

Mang theo hai chữ biến thái trong đầu, Tần Bạch về văn phòng của tổ án đặc biệt.

Tần Bạch đứng ở cửa nhìn Nhiếp Cửu đang tập trung làm việc, nở nụ cười thỏa mãn.

Nhiếp Cửu dựa vào sofa, hai chân bắt chéo, ly cà phê đặt trên đầu gối, thỉnh thoảng nhấc lên uống một ngụm. Tần Bạch phát hiện, Nhiếp Cửu có làm việc bao nhiêu cũng không mất tinh thần. Tuy ngày đêm làm việc không tốt cho thân thể, nhưng Tần Bạch không thể không thừa nhận, Nhiếp Cửu hoàn mỹ lại dịu dàng như vậy thực hấp dẫn.

Nhiếp Cửu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tần Bạch đang tựa vào khung cửa cười ngây ngô, tò mò hỏi: “Sao không vào lại đứng cười ngốc nghếch vậy?”

Tần Bạch chạy tới, ngồi bên cạnh hắn, cầm lấy cánh gà bắt đầu gặm, thuận tiện xem băng ghi hình.

Nhiếp Cửu xoa đầu cậu, tay khoát lên vai cậu.

Trong băng ghi hình là hành lang tầng của nạn nhân, thời gian ba ngày trước.

Tần Bạch vừa gặm cánh gà vừa nói: “Tổ trưởng, anh đối xử với tôi thật tốt.”

Nhiếp Cửu cười hỏi: “Là vì đợi cậu cùng ăn sao?”

Tần Bạch lắc đầu: “Là vì anh tin tôi.”

Anh tin tôi.

Vài ngày ngắn ngủi cho thấy Nhiếp Cửu vô cùng tin tưởng Tần Bạch, điều đó càng khiến Tần Bạch cảm động. Tuy đương sự đang gặm cánh gà, trên mặt không hiện lên chút cảm động.

Nhưng Nhiếp Cửu thật sự cảm giác được, địa vị của Tần Bạch ở trong lòng hắn càng ngày càng đặc biệt.

Nhiếp Cửu nghiêng đầu, môi khẽ chạm vào má Tần Bạch.

14. Chương 14

Tần Bạch sờ sờ hai má, nghiêng đầu, dùng môi bóng nhảy hôn lên mặt Nhiếp Cửu một cái.

Nhiếp Cửu có chút buồn bực.

Tần Bạch cắn xong cánh gà, thấy Nhiếp Cửu không ăn gì, liền cầm một con tôm đưa tới trước miệng hắn, “Cùng nhau ăn!”

Nhiếp Cửu cắn tôm, đột nhiên hai mắt chợt lóe, trên màn hình, một gã đàn ông đi ra từ thang máy, đồng hồ chỉ 9h50’.

Camera quay không rõ, nhưng có thể nhìn thấy gã đàn ông kia. Mũ lưỡi trai màu đen, áo gió màu đen, mặt che lại bằng một chiếc khẩu trang màu trắng.

Gã đàn ông đột nhiên ngắt đầu liếc camera một cái, sau đó cúi đầu đi thẳng đến nhà nạn nhân.

Tần Bạch chắc lưỡi: “Sợ người khác không biết hấn đến làm chuyện xấu sao?”

Nhiếp Cửu ấn nút, chuyển đến đoạn hình ảnh khác.

Gã đàn ông nhấn chuông cửa, cửa nhanh chóng mở ra, nạn nhân đứng thấp thoáng bên trong, không nhìn rõ về mặt, nhưng hai người không nói với nhau quá nhiều, gã đàn ông liền vào nhà.

Ít nhất xác định, 9h50' ba ngày trước, nạn nhân còn sống.

Tần Bạch nhíu mày: “Gã đàn ông này thật quen.”

Nhiếp Cửu nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau, nhin không được nói: “Mắt của cậu không tốt lắm.”

Tần Bạch trừng hấn: “Ánh mắt tôi nhìn anh cũng không tốt sao?”

Nhiếp Cửu sờ sờ mũi, ôm chặt cậu: “Mắt không tốt, nhưng ánh mắt là nhất.” Nói xong, hôn lên tóc Tần Bạch.

Trên màn hình không có gì xuất hiện, dù chỉ là người ra ngoài đổ rác.

Lúc thời gian chỉ 10h30', cửa lại mở ra, gã đàn ông rời khỏi nhà, trên màn hình không xuất hiện bóng dáng nạn nhân.

Gã đàn ông đi vào thang máy.

Nhiếp Cửu nói: “Hấn Tô Diệp có thể làm hình ảnh rõ ràng.”

Tần Bạch nghĩ nghĩ: “Có lẽ gã đàn ông này quen biết nạn nhân.” Bỗng nhiên nhíu mày: “Đúng rồi, diện mạo này!”

Mười ngón tay linh hoạt gõ bàn phím, màn hình nhanh chóng biến chuyển, Tần Bạch và Nhiếp Cửu chưa kịp thấy rõ, màn hình đã dừng lại, hiện lên hai ảnh chụp.

Bên trái là gã đàn ông vào nhà nạn nhân, bên phải là ảnh sau khi cởi bỏ khẩu trang.

Tô Diệp nói: “Chắc chắn camera kia quá lâu đời, dính đầy tro bụi, chỉ có thể làm rõ đến vậy. Qua so sánh, hai người này tương tự 70%.”

Nhiếp Cửu nói: “Có lẽ nên gọi Triệu Kỳ về hỏi một chút.”

Vừa dứt lời, Triệu Kỳ và Tần Niệm đã trở lại.

Triệu Kỳ đưa bản ghi chép cho Nhiếp Cửu, nói: “Đồng nghiệp của nạn nhân đều nói, nạn nhân là người chăm chỉ, vì mẹ nằm viện nên cần tiền. Nhưng nửa tháng trước, đột nhiên nạn nhân nhận thêm rất nhiều công việc, không chỉ thanh toán nợ ở bệnh viện mà còn trả trước chi phí nửa năm.”

Nhiếp Cửu hỏi: “Nạn nhân thường thân thiết với ai?”

Triệu Kỳ sờ sờ mũi nói: “Nạn nhân thật quái đản, trừ bỏ công việc thì phần lớn thời gian đều ở bệnh viện. Nghe đồn người yêu của cô ta là một ngôi sao ca nhạc, nhưng nạn nhân không thừa nhận.”

Tần Niệm mở to mắt, hỏi: “Có phải là giết nhau vì tình không?”

Nhiếp Cửu lắc đầu: “Kết quả khám nghiệm tử thi chưa có, pháp y cũng cần thời gian.”

Trời đã tối, toàn bộ thành thị được bao phủ bởi ánh đèn neon.

Nhiếp Cửu cất tư liệu, nói: “Không còn sớm, mọi người trở về nghỉ ngơi đi, mọi việc cần chờ kết quả khám nghiệm tử thi.”

Triệu Kỳ sờ sờ bụng, “Không nói thì thôi, nói mới biết bụng rất đói.”

Nhiếp Cửu cười nói: “Tôi mời ăn khuya.” Quay đầu nhìn Tô Diệp, “Cùng đi chứ?”

Tô Diệp lắc đầu, cười đáp: “Không đi, tôi ở lại với Hàn Hàn.”

Chuyện giữa Tô Diệp và Đường Hàn mọi người không tiện hỏi, nhưng ai cũng nhìn ra hai người này mập mờ. Tuy cách hai người nói chuyện rất cổ quái, nhưng chưa từng gay gắt với nhau, bởi vậy mọi người đã thành thói quen.

Đường Hàn cầm dao giải phẫu luôn hưng phấn như cầm dao cắt bít tết, quấy rầy hần lúc này chắc chắn không phải ý kiến hay.

Bởi vậy, đám người Nhiếp Cửu không đi hỏi ý kiến của hần.

Bốn người đi đến thang máy, vừa thấy Trần Miễn bước ra.

Tần Niệm chạy tới, mắt to nheo lại: “Tổ trưởng mời ăn khuya, cùng đi chứ?”

Mắt Trần Miễn sáng lên, hướng Nhiếp Cửu nói: “Nhiếp tổ trưởng, không ngại tôi chực cơm chứ?”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Không ngại.”

Nhiếp Cửu và Tần Bạch đi phía trước đấu võ mồm, nhưng phần lớn đều là Nhiếp Cửu thỏa hiệp.

Trần Miễn và Tần Niệm đi phía sau, tuy vẻ mặt Trần Miễn khá mệt mỏi, nhưng lúc nói chuyện với Tần Niệm vẫn đầy hứng khởi, còn có vài phần vui sướng. Tần Niệm bị hần chọc cười, mắt càng mở to.

Triệu Kỳ đi giữa, bỗng nhiên nghĩ đến một từ — người cô đơn.

Ăn khuya ở nhà hàng gần cảnh cục .

Mấy người vây quanh bàn nhỏ, Trần Miễn một ngày chưa ăn cơm, thật sự đói hoảng, ăn liền một lúc ba chén lớn, nhưng vẫn không quên gấp thức ăn cho Tần Niệm.

Triệu Kỳ chậm rì rì gấp thịt bò, lại bị Trần Miễn đoạt đi, bỏ vào bát Tần Niệm. Triệu Kỳ chuyển hướng chân gà, một bàn tay nhanh chóng cầm chân gà lên, đưa tới bên miệng Nhiếp Cửu, “Tổ trưởng, hôm nay anh vất vả.”

Triệu Kỳ buồn bực, buông đĩa.

“Kì kì, sao cậu không ăn?” Tần Niệm chớp chớp mắt to.

“Hả?” Triệu Kỳ ngẩng đầu, chưa kịp trả lời, bốn đôi đĩa hướng vào bát hần, nhất thời bát chát đầy thịt bò xào hành tây.

Mọi người cười nói: “Mau ăn, mau ăn.”

Triệu Kỳ cười tủm tỉm, ăn vô cùng ngon miệng.

Ăn xong, mọi người vẫn chưa đi vội, ở lại nói chuyện phiếm với nhau.

Trần Miễn đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, hôm nay tổ án đặc biệt nhận một vụ giết người sao? Rất dã man phải không?”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Kết luận ban đầu là nạn nhân bị rút máu.”

Trần Miễn nhíu mày: “Rút máu?”

Tần Bạch thần bí nói: “Anh cũng biết nạn nhân đó.”

Trần Miễn nghi hoặc, hỏi: “Ai?”

“Lý Từ Nhị!” Tần Bạch nói.

Trần Miễn chớp mắt mấy cái, vẫn không hiểu, hần không có hứng thú với giới giải trí.

Tần Niệm lay lay hần, “Chính là nhân vật liên quan tới vụ án anh điều tra!”

Nhiếp Cửu uống một ngụm trà, hỏi: “Án cậu điều tra cũng liên quan đến Lý Từ Nhị sao?”

Tần Niệm thấy hần vẫn mơ hồ, liền thay hần kể lại: “Trước đó có một người phụ nữ tới báo cảnh sát, nói thân thể con gái mình đầy vết dao cắt, nhưng con gái vẫn không chịu nói ra nguyên nhân.”

Lúc này Trần Miển hiểu rõ, “Anh nói đến cuộc thi sắc đẹp hả, à, Lý Từ Nhị kia lọt vào top 8, sau đó bị loại.”

Nhiếp Cửu hứng thú, buông chén trà hỏi: “Nói nghe một chút.”

Trần Miển gật đầu, chậm rãi nói: “Chúng tôi điều tra mới biết con gái của người báo án là thí sinh cuộc thi sắc đẹp, có vẻ cuộc thi này ẩn chứa bí mật, trên người rất nhiều cô gái đều có vết dao rạch, hơn nữa khi tẩy trang thì sắc mặt đều tái nhợt. Chúng tôi nghi ngờ cuộc thi này có liên quan tới tà giáo, hoặc là người tổ chức làm một số chuyện không thể cho ai biết. Nhưng vì vấn đề trị an, nên vẫn chỉ âm thầm điều tra.”

Tần Niệm chỉ chỉ Trần Miển, “Vụ của anh là người đầy vết dao rạch, sắc mặt không tốt.” Lại chỉ chỉ Nhiếp Cửu, “Vụ của anh là rút máu, tôi cảm thấy cái chết của Lý Từ Nhị có liên quan tới cuộc thi sắc đẹp này.”

Nhiếp Cửu xoa mặt, “Hôm nay quá muộn, đợi ngày mai có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi ra quyết định.”

Sau đó mọi người giải tán, Trần Miển và Triệu Kỳ một đường, tuy Nhiếp Cửu không tiện đường, nhưng vẫn phải đưa Tần Bạch và Tần Niệm về nhà.

Đến dưới lầu, rất tự nhiên tắt động cơ, xuống xe, đi theo lên nhà.

Tần Bạch đến cửa mới ý thức được, “Tổ trưởng, sao anh lại đi cùng?”

Nhiếp Cửu ngáp mấy cái, đôi mắt chứa đầy ý cười: “Rất mệt, không đợi được tới lúc về ký túc xá.”

Tần Bạch lẩm bẩm, mở cửa.

Cửa vừa mở, ba cái bóng phe phẩy đuôi chạy tới, miệng còn cắn dép lê, mắt to ngáp nước.

Tần Bạch đau lòng muốn chết, vội vàng ôm ba nhóc kia đến sofa rồi chuẩn bị thức ăn.

Nhiếp Cửu thấy cậu đi qua đi lại, liền kéo cậu, “Để tôi, cậu tắm rửa đi.”

Tần Bạch không khách khí, hướng Nhiếp Cửu cười cười: “Vậy tổ trưởng chăm sóc hộ con tôi nha!”

Nhiếp Cửu xấu hổ, nhìn Tần Bạch ôm áo ngủ màu vàng vui vẻ đi tắm rửa, lại cảm thấy thập phần ảm áp.

Hoàn thành mọi việc, Nhiếp Cửu mới nằm ngã trên giường Tần Bạch.

Điều hòa chỉnh nhiệt độ thấp, nhưng hai người chung một ổ chăn, bởi vậy rất ảm áp. Tần Bạch oán giận: “Bảo anh về ngủ, anh lại muốn ở đây, chặt muốn chết.”

Nhiếp Cửu ôm eo cậu, giật giật thân thể, để Tần Bạch tựa vào ngực mình: “Như vậy không chặt nữa?”

Mặt Tần Bạch hơi đỏ, “Nhưng không mềm mại.”

Nhiếp Cửu ôn nhu cười, nhẹ giọng hỏi: “Có muốn.... hôn?”

Giờ thì mặt Tần Bạch đỏ ửng lên như cà chua, bĩu môi, nhắm mắt lại.

Nhiếp Cửu liếm liếm môi, xoay người ép cậu dưới thân, hôn lên.

Tiếng hôn môi trong đêm yên tĩnh đặc biệt rõ ràng, một thanh âm sát phong cảnh đột nhiên vang lên: “Chạm môi trên rồi chạm vào lưỡi, tổ trưởng, anh có thể làm đúng cách không!”

“Câm miệng!”

Ép buộc đến quá nửa đêm Nhiếp Cửu mới ngủ, trước lúc ngủ còn mơ mơ màng màng nghĩ, yêu so với huấn luyện còn mệt hơn, nhưng cảm giác này khiến người ta phát nghiện.

Tần Bạch cuộn người trong chăn không ngủ được, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm Nhiếp Cửu, cắn môi dưới, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi Nhiếp Cửu.

Đầu ngón tay đột nhiên bị cầm, Nhiếp Cửu vẫn nhắm mắt, khóe miệng khê cong: “Sao còn chưa ngủ?”

Đôi mắt to phủ một tầng sương, Tần Bạch cười khê, “Tổ trưởng, anh rất xấu, lại giả bộ ngủ.”

Nhiếp Cửu mỉm cười, cắn đầu ngón tay Tần Bạch. Ôm tần bạch vào lòng, không thuận theo không buông tha nói: “Còn muốn hôn một cái rồi ngủ tiếp!”

Nhiếp Cửu vẫn nhắm hai mắt, môi từ từ chạm lên.

15. Chương 15

Nhiếp Cửu ngủ thập phần thoải mái, nhưng Tần Bạch vừa tỉnh lại liền cảm thấy xương sống thất lưng đều đau, xương cốt toàn thân tê rần. Càng không ngừng oán giận thân thể Nhiếp Cửu quá cứng rắn.

Nhiếp Cửu đang cầm khăn lau mặt, thấy cậu tiến tiến xuất xuất, miệng không ngừng oán giận, liền vươn tay ôm cậu vào lòng, trấn an: “Ngoan, xong vụ án này tôi đưa cậu đi xem nhà.”

Tần Bạch trừng mắt liếc hắt một cái, giật khăn, vừa lau mặt cho hắt vừa nói: “Đừng dùng giọng điệu dỗ dành tiểu nữ sinh nói chuyện với tôi!”

Nhiếp Cửu sờ mũi, ý cười trong mắt càng dày.

Ăn xong bữa sáng, Nhiếp Cửu đưa Tần Bạch đi làm trước, sau đó chở Tần Niệm tới cảnh cục.

Đến cửa cảnh cục, chỉ thấy Tô Diệp một tay cầm bữa sáng, một tay bưng cà phê. Nhiếp Cửu nghi hoặc: “Bữa sáng?”

“Ừm, bữa sáng tình nhân.” Tô Diệp theo vào thang máy, cười nói, “Đặc biệt chọn những món Đường Hàn không thích.”

Nhiếp Cửu bắt đắc dĩ. “Đường Hàn vẫn chưa trở về nghỉ ngơi?”

Tô Diệp thở dài: “Khi hắt khám nghiệm tử thi rất hưng phấn, phỏng chừng không giải phẫu thi thể sẽ không ngừng.”

Mấy người đi tới tầng cao nhất. Đường Hàn đã ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi đang ngồi trên sofa uống hồng trà, mái tóc đen dài thoắt có chút hỗn độn, khí sắc lại rất tốt.

Thấy mấy người tiến vào, liền chỉ chỉ văn kiện trên bàn: “Kết quả khoa giám định đưa tới, còn đây là báo cáo khám nghiệm tử thi.”

Tô Diệp đem bữa sáng qua, chỉ thấy Đường Hàn nhú mày: “Hamburger? Sao ăn nổi.”

Tô Diệp mở phần bữa sáng còn lại, nhún vai nói: “Cậu có thể xuống dưới mua lại.” Tô Diệp cắn một miếng, phát hiện hương vị không tệ.

Đường Hàn xua tay, “Bị đói cũng chẳng sao.”

Tô Diệp nhú mày.

Nhiếp Cửu rót một ly cà phê, ngồi trên sofa. Ba vật nhỏ chạy quanh, Miêu Miêu ghé vào ngực Nhiếp Cửu, cố gắng trèo lên vai hắt.

Nhiếp Cửu cầm lấy cổ nó, một tay gỡ móng vuốt.

Miêu Miêu ai ô, lại duỗi chân hướng lên trên. Khi Nhiếp Cửu đặt nó lên vai, Miêu Miêu mới an tâm.

Phì Phì nằm bên chân Nhiếp Cửu ngủ ngon. Đô Đô cắn ống quần Tần Niệm, cuộn tròn trên đùi cậu.

Triệu Kỳ vừa vào liền phát hiện tất cả mọi người đã đến đông đủ, tuy chưa tới giờ làm, nhưng là người đến cuối cùng, thật thà như Triệu Kỳ vẫn ngưỡng ngưỡng đỏ mặt, may mắn da đen che đi.

Đường Hàn nâng Phì Phì đang ngủ say, nhẹ nhàng đánh xuống cái mõng nó, sau đó ôm vào lòng, “Nồng độ protein trong máu người chết rất thấp, trên người có mấy lỗ châm rất nhỏ, hắt là bán máu phi pháp. Có nhiều vết dao rạch cũ ở những vị trí khác nhau, nhưng đều không sâu. Nguyên nhân tử vong.....”

Đường Hàn thoắt nhú mày, tiếp tục nói: “Nạn nhân chết trong quá trình rút máu, thao tác bất cẩn thận khiến máu chảy không ngừng, có dấu hiệu bắn ra. Mất máu quá nhiều là nguyên nhân cuối cùng dẫn đến cái chết. Đã tử vong từ 70 đến 72 giờ. Cũng chính là 9h15 tới 11h tối hôm đó.”

Nhiếp Cửu khép lại báo cáo của khoa giám định, nói: “Khoa giám định phát hiện một mẫu da không phải của nạn nhân ở hiện trường. Mà theo camrera, từ 9h15 đến khi phát hiện thi thể, chỉ có một gã đàn ông tới nhà nạn nhân. Hơn nữa..... Rất có khả năng gã đàn ông đó mang đi một túi máu.”

Tần Niệm nói tiếp: “Nghỉ phạm là nhạc sĩ kiêm ca sĩ Mạc Phi, hiện giờ tổ trọng án đang điều tra một vụ án có nhiều điểm tương tự vụ án của chúng ta.”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Trước tiên đến gặp nghi phạm, sau đó liên hệ Trần Miến.”

Đang nói, Trần Miến mới từ bên ngoài tiến vào, ánh mắt đảo một vòng trên người Tần Niệm, sau đó nhìn về phía Nhiếp Cửu: “Mạc Phi đã chết.”

Mọi người cả kinh, manh mối lại chặt đứt.....

Trần Miến đưa tư liệu, “4h sáng hôm nay, Mạc Phi rơi từ tầng cao nhất của truyền hình xuống, có thể là tự sát hoặc bị giết.”

Trần Miến ần ần mi tâm, vẻ mặt mỗi mệ. Tần Niệm thương cảm nhìn hần, “Cả đêm anh không ngủ sao?”

Trần Miến ra vẻ đáng thương nói: “Đúng vậy, Tiểu Niệm, anh rất mệt.”

Tần Niệm vội vàng kéo hần ngồi xuống sofa, “Vây anh ngủ trước một lát.”

Trần Miến cũng rất muốn ngủ, đáng tiếc còn rất nhiều việc phải làm. Xoa đầu Tần Niệm nói: “Không, đợi xong việc rồi ngủ.”

Đường Hàn vui sướng: “Lại có thi thể mới.”

Mọi người: “.....”

Cuối cùng Trần Miến vẫn bị ép buộc ở lại tổ án đặc biệt nghỉ ngơi, ba người Nhiếp Cửu, Tần Niệm và Triệu Kỳ tới đài truyền hình.

Xe chạy đến cửa đài truyền hình, Nhiếp Cửu liếc mắt một cái liền thấy Tần Bạch đang nằm vùng, không khỏi khổ não vỗ trán.

“Tiểu Bạch.” Nhiếp Cửu hô một tiếng, Tần Bạch lập tức quay đầu.

Tần Bạch vội vàng nhét microphone và bút ghi âm vào tay Tôn Mộc, vui mừng chạy tới chỗ Nhiếp Cửu.

Tôn Mộc vẻ mặt cầu xin, “Tôi phụ trách chụp ảnh.....”

Tần Bạch mỉm cười, đặc biệt ngọt ngào, “Tổ trưởng sẽ dẫn tôi vào chứ?”

Nhiếp Cửu bĩu môi: “Nghe nói số lượng phát hành của Bí Mật Giới Giải Trí gần đây tăng rất nhanh.”

Tần Bạch ôm cánh tay hần, “Cái đó phải cảm ơn tổ trưởng!”

Mặt Nhiếp Cửu cứng nhắc, nhéo mũi cậu, sau đó dẫn người vào.

Đầu Tần Niệm lại bắt đầu mơ hồ, nói thầm: “Anh hai thật giống tiểu nữ sinh.”

Tần Bạch quay đầu trừng mắt: “Tối nay không có canh uống.”

Tần Niệm cười ngây ngô, mắt to tròn híp lại. Tần Bạch cũng cười: “Không canh uống, làm vịt quay cũng được.”

Tần Niệm chạy qua, ôm cổ Tần Bạch, hôn lên mặt cậu một cái.

Mấy người được nhân viên dẫn tới phòng làm việc của trưởng đài, chưa kịp gõ cửa, chợt nghe tiếng rống giận bên trong.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại tự sát? Chẳng lẽ phải bỏ trống đêm chung kết hôm nay sao?” Tiếng quát rung trời.

Một thanh âm yếu ớt khác vang lên: “Có thể tìm người khác thay thế giám khảo.....”

“Tìm người? Ngu xuẩn.”

Nhiếp Cửu vươn tay, gõ cửa.

Bên trong đột nhiên im lặng. Cửa bị mở ra, có hai người, một người đang cầm xì gà, ngồi trên ghế, vẻ mặt tức giận, chắc hẳn là trưởng đài truyền hình.

Người nọ nhìn Nhiếp Cửu, tức giận nói: “Đến làm gì?”

Nhiếp Cửu đưa chứng nhận cảnh sát, Trương Phú cũng chính là gã đàn ông cầm điếu xì gà, mắt tự nhiên giật giật thân thể, sắc mặt cổ quái: “A sir, có chuyện gì vậy.”

Nhiếp Cửu nói: “Về chuyện nghệ sĩ chết, chúng tôi phải điều tra một chút, cần anh phối hợp.”

Trương Phú phát phát tay với một người khác trong phòng: “Đào Việt, cậu ra ngoài.” Lại ném xì gà vào thùng rác, sau đó mới chậm rãi nói: “Có gì muốn hỏi.”

Nhiếp Cửu kéo ghế ngồi xuống, mười ngón giao nhau đặt trên bàn, hỏi: “Mạc Phi nhảy lầu tự sát sáng nay, gần đây hẳn có gì khác thường không?”

Trương Phú hừ một tiếng, khinh thường nói: “Hắn luôn điên điên khùng khùng, có cái gì không khác thường?”

Nhiếp Cửu từ chối cho ý kiến.

Lại hỏi: “Nạn nhân có thù oán với ai ở đài truyền hình không?”

“Chẳng lẽ ngài hoài nghi hắn bị giết?” Trương Phú kinh ngạc, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Nhiếp Cửu nhíu mày, “Hoặc là nói quan hệ giữa hắn và mọi người thế nào?”

Trương Phú vuốt cằm, chậm rãi nói: “Quan hệ của hắn với mọi người, không tốt cũng chẳng xấu.”

“Có nghe đồn hắn và thí sinh của cuộc thi sắc đẹp Lý Từ Nhị là tình nhân.” Nhiếp Cửu hỏi, “Sự thực?”

Trương Phú bĩu môi: “Ai sẽ coi trong loại phụ nữ xấu xí như vậy? Tôi nghĩ dù mắt có kém thế nào cũng không thêm để ý?”

Nhiếp Cửu ngửa người tựa vào ghế, mày nhíu càng chặt, thật lâu sau mới nói: “Cảm ơn đã phối hợp, có chuyện gì cảnh sát sẽ liên hệ với anh.”

Trương Phú tiễn mấy người ra cửa, Nhiếp Cửu đột nhiên phát hiện, không thấy Tần Bạch.

Trong lòng ảo não vô cùng, có đôi khi tự chủ cũng không nhất định thắng lòng hiếu kỳ.

May mắn Tần Bạch đúng mực, không bao lâu đã trở lại, trên mặt đầy vui vẻ.

Triệu Kỳ cười hỏi: “Lấy được không ít thông tin nhỉ.”

Nhiếp Cửu nhíu mày.

Tần Bạch vội vàng tỏ vẻ thương cảm nói: “Đi WC còn lạc đường, ai!”

Nhiếp Cửu không cho là đúng.

Tần Bạch cắn môi, “Tổ trưởng! Tôi lạc đường thật!”

Nhiếp Cửu nhin không được, cười nói: “Có gặp mục phù thủy nào không?”

Tần Bạch phẫn nộ thè lưỡi, hỏi: “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Sân thượng.”

Thang máy không thể trực tiếp lên sân thượng.

Từ tầng ba mươi, cầu thang xoay tròn xuất hiện trước mặt, không bụi bẩn, tay vịn cũng rất sạch sẽ.

Đi hết cầu thang, xuất hiện một cửa sắt.

Cửa bị mở ra, ánh sáng chói mắt ập đến, đối lập với hành lang tối đen. Một trận gió quất vào mặt, tầm nhìn rộng mở. Nhiếp Cửu có thể lý giải vì sao cầu thang sạch sẽ như vậy, chắc chắn có người lên thông khí thường xuyên, nên đài truyền hình mới bố trí quét tước.

Đột nhiên gian, tiếng bước chân vang lên.

Mọi người ý thức được – trên sân thượng có người!

Giày cao gót chạm vào đất phát ra tiếng vang chói tai, từ góc sân thượng có một người phụ nữ đi tới.

Váy đỏ tung bay trong gió, mái tóc dài màu nâu nhẹ nhàng phe phẩy, thân mình nổi bật động lòng người, toàn thân cao thấp tản ra hơi thở mê hoặc.

Hương hoa lan thoang thoảng.

Người phụ nữ ngẩng đầu, khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt hổ phách ướt át, khiêu khích lòng người.

Đây là một người phụ nữ rất đẹp.

Mang hơi thở tràn ngập chết chóc.

Mày Nhiếp Cửu khẽ nhú, ánh mắt chợt lóe.

Tần Bạch bình tĩnh nhìn Nhạc Hồng, bỗng nhiên —

Tần Bạch nâng mặt Nhiếp Cửu, kiễng chân hôn lên, nụ hôn sâu hấp dẫn lực chú ý của Nhiếp Cửu.

Nụ hôn mang theo hơi thở đáng sợ hơn tử vong, khiến người ta không tự giác trầm luân, vĩnh viễn không siêu sinh.

Nhiếp Cửu cảm giác được, trên người Tần Bạch đang tản mát dụ hoặc, cắn nuốt lý trí của mình.

Đôi môi chạm nhau, triền miên.

Đầu lưỡi truyền đến đau đớn rất nhỏ, trong nháy mắt gọi lý trí Nhiếp Cửu trở về.

Môi chậm rãi tách ra, kéo theo một sợi chỉ bạc, Tần Bạch trừng mắt nhìn hắn, thanh âm mang theo oán giận: “Không cho anh nhìn người khác đến sững sờ!”

Nhiếp Cửu khiêu mi, mỉm cười nói: “Vì ghen, nên ngay cả thấy Nhạc Hồng cũng không lấy bút ghi âm bút ra?”

Tần Bạch cười híp mắt: “Tổ trưởng quan trọng hơn!”

Triệu Kỳ và Tần Niệm đại ra, hôm nay, thấy Nhạc Hồng đã sững sờ, thấy hai người hôn nhau lại sững sờ lần nữa.

Nhiếp Cửu quay đầu nói với Nhạc Hồng: “Nơi này không thể tiến vào, sân thượng đã bị niêm phong.”

Nhạc Hồng cười dịu dàng, môi đỏ mọng chậm rãi chuyển động, “Chỉ muốn lên lầu thông khí, nếu gây trở ngại cho các vị, thật có lỗi.”

Nhiếp Cửu khẽ nhú mày, cảm thấy cổ quái.

16. Chương 16

Được Nhiếp Cửu ngầm đồng ý, Nhạc Hồng rời khỏi hiện trường. Tần Bạch lập tức phát huy tinh thần nghề nghiệp, quần quít lấy Nhạc Hồng xuống lầu.

Bên giám định đã dựng lại hiện trường vụ án, dùng vải trắng đánh dấu xung quanh. Nhiếp Cửu đi đến mép, cúi người nhìn xuống dưới.

Tần Niệm đứng sau hắn một bước, cảm thấy chân có chút nhuyễn.

Triệu Kỳ đọc tư liệu, “Không tìm thấy điện thoại di động tại hiện trường, nhưng cục điện tín cục điều tra, ba giờ hôm qua Mạc Phi có gọi một cuộc điện thoại, người nhận là Trương Phú.”

Tần Niệm ngồi xuống, nhúu mày: “Vừa rồi Trương Phú nói dối.”

Nhiếp Cửu xoay người: “Nói nghe một chút.”

Tần Niệm gật đầu, nhớ lại: “Hôm nay hỏi vấn đề Mạc Phi tự sát, biểu hiện của Trương Phú thực kinh ngạc. Mà loại kinh ngạc này rất mất tự nhiên, giống giả vờ. Hơn nữa em từng đọc qua, khi người nói dối, tuyến dịch limpha sẽ khó chịu, dẫn đến hành vi sờ cằm.”

Triệu Kỳ vội vàng gật đầu: “Đúng, tôi thấy hắn luôn sờ cằm, tôi còn tưởng rằng hắn muốn sờ cho nhẵn.....”
“.....”

Nhiếp Cửu nói: “Chắc chắn không phải tự sát.”

Sân thượng rất lớn, hình vuông, cửa nằm chính giữa tường.

Nhiếp Cửu đi tới cửa, nói với Triệu Kỳ: “Lại đây.”

Triệu Kỳ vội vàng chạy qua.

“Cậu thử nghĩ xem, cậu mệt mỏi, muốn hít thở không khí. Hoặc tâm trạng không tốt, rất tuyệt vọng.”

“A?”

“Làm đi.”

Triệu Kỳ sờ sờ đầu, nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi đi lên trước, nắm lan can hít sâu một hơi, cảm giác gió mát tấp vào mặt, trong lòng đột nhiên hiểu rõ.

Nhiếp Cửu gật đầu, “Có thể trở về, các cậu xuống gọi Tần Bạch lên.”

Mắt Tần Niệm sáng lên, “Em hiểu, em đi gọi anh ấy.”

Một lát sau, ba người đã có mặt ở sân thượng, Nhiếp Cửu tựa vào lan can bên trái, nhắm mắt thả lỏng tinh thần, tóc bị gió thổi bay, ngũ quan thâm thúy càng thêm nhu hòa.

Tần Bạch cười tủm tỉm: “Tổ trưởng thật đẹp trai.” Vội vàng chạy qua.

Nhiếp Cửu nghe được tiếng bước chân, mở mắt ra, vươn tay, ôm người vào trong lòng.

Nhiếp Cửu nói: “Thí nghiệm chấm dứt.”

Triệu Kỳ sờ đầu, khó hiểu.

Tần Niệm bắt đầu giải thích, “Mạc Phi ngã xuống từ vị trí chúng ta đang đứng. Thông thường, người lên sân thượng sẽ đi thẳng về phía trước hoặc rẽ phải sang phía bên kia. Mà nếu hắn biết có người đang đợi mình, ngay từ bước đầu tiên hắn mới có thể rẽ sang trái, như anh hai chạy tới chỗ tổ trưởng.”

Triệu Kỳ có chút hồ đồ, “Nói vậy cũng đúng, thông thường sẽ đi thẳng về phía trước. Nhưng, có thể nạn nhân rẽ sang bên trái?”

Tần Niệm gật đầu, chậm rãi nói: “Cái này đề cập đến hai nguyên lý.”

“Khi một người muốn tự sát, trong đầu hắn chỉ xuất hiện điều khiến hắn thống khổ, không buông bỏ được. Hắn rất khó suy nghĩ, lúc này rẽ trái hay rẽ phải trở thành một vấn đề cần lựa chọn nằm ngoài phán đoán, bản năng sẽ làm ra lựa chọn. Một người tự sát, tầng ý thức bên ngoài dần dần mỏng, tiềm thức khống chế hành vi. Dưới tình huống như vậy, bộ não tuyệt đối không thể điều khiển. Nếu vẫn còn có thể chọn lựa, thuyết minh tiềm thức đang tiến hành thả lỏng, dưới loại tình huống này, khả năng tự sát thành công sẽ vô cùng thấp.”

Triệu Kỳ cái hiểu cái không, “Đây là một nguyên lý?”

“Ừm.....”

“Còn một cái nữa?”

Tần Niệm mơ hồ: “Còn một cái? Tôi đã nói rồi mà”

Tần Bạch bật cười, ôm vai Tần Niệm, “Em trai của tôi rất thông minh! Tổ trưởng, anh phải thăng chức cho nó đầu tiên nhé!”

Nhiếp Cửu cười cười, tiếp tục nói: “Tóm lại, dù theo phương diện nào, khả năng bị giết cũng rất lớn.”

Tần Niệm nói: “Cuộc điện thoại kia là mấu chốt.”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Đúng vậy.”

Mấy người quyết định trở về.

Cầu thang uốn lượn xuống, hai bên không có cửa sổ, ngọn đèn mờ nhạt nhẹ nhàng chớp động, tản ra màu sắc kì lạ.

Nhiếp Cửu bước vào chỗ tối, bỗng nhiên cảm thấy khác thường.

Nhanh như chớp, Nhiếp Cửu ra tay.

Thân người lóe lên trong bóng tối, nắm tay xẹt qua cổ hắn, đau đớn bắt đầu lan tràn.

Ba người còn lại đều hoảng sợ, theo bản năng lui ra sau một bước.

Diện mạo người nọ không rõ lắm, chỉ có một đôi mắt sáng rực lóe quang mang kì dị, trên mặt mang khẩu trang.

Đánh nhau là nghề của Nhiếp Cửu, vừa nhanh vừa độc, lại thu phóng tự nhiên, có thể khống chế tình thế.

Trong bóng đêm, hiển nhiên người nọ không phải đối thủ của Nhiếp Cửu, vài lần giao đấu đã bị thương mấy chỗ.

“A!” Bỗng nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Tần Bạch! Nhiếp Cửu cả kinh, thất thần, đối phương nhân cơ hội bổ vào đầu Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu lách mình, tránh đi.

Chỉ trong nháy mắt, người nọ xoay người, nhanh chóng biến mất cuối hành lang.

“Anh hai, anh không sao chứ?”

Nhiếp Cửu không đuổi theo, quay lại xem xét Tần Bạch.

Chỉ thấy Tần Bạch ngã ngồi trên cầu thang, tay xoa gáy, nhăn mặt vì đau.

Nhiếp Cửu vội vàng ôm lấy cậu, dồn dập hỏi: “Sao lại thế này?”

“Bị trượt bậc thang.....” Tần Bạch tội nghiệp nói, “Sưng rất lớn.”

Nhiếp Cửu đỡ khóc đỡ cười, lại có chút đau lòng.

Ném khẩu trang vào thùng rác, người nọ đến gần thang máy, bấm điện thoại.

“A, không ngờ hắn lợi hại như vậy, vốn định cho hắn một bài học.”

Thanh âm mơ hồ từ đầu kia truyền vào tai gã.

Tươi cười dần dần mất đi, chỉ còn lại phần nộ.

Tay nắm chặt thành quyền, đáy mắt ẩn hiện tàn nhẫn, thanh âm trầm thấp vang lên: “Ta sẽ không cho người như ngươi.”

Nhiếp Cửu tới phòng Trương Phú lần nữa, Trương Phú không ở đó.

Đào Việt vừa tới, chủ động tiến lên hỏi: “Cảnh quan, ngài tìm trưởng đài?”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Hắn đâu?”

Đào Việt nói: “Tối nay là chung kết cuộc thi sắc đẹp, hiện tại đang diễn tập, trưởng đài đến đó, chị Nhạc Hồng cũng ở đó.” Nói đến Nhạc Hồng, vẻ mặt Đào Việt hiện lên si mê.

Nhiếp Cửu nói lời cảm ơn, xoay người nói với Tần Bạch và Tần Niệm: “Các cậu về trước đi.”

Tần Bạch biết hắn lo lắng vết thương trên đầu mình, nhưng chung kết cuộc thi sắc đẹp a! Tần Bạch nghiêm túc nói: “Tổ trưởng, tôi có tinh thần nghề nghiệp, vết thương nhỏ không ảnh hưởng tới công việc của tôi.”

Nhiếp Cửu bắt đầu đi.

Tần Bạch tiếp tục: “Chúng ta mau đi thôi, công việc quan trọng, hết thầy vì phá án!”

Triệu Kỳ kính nể nhìn Tần Bạch, nói với Tần Niệm: “Anh hai của cậu thật sự không tệ nha!”

Tần Niệm vui rạo rức: “Đó là đương nhiên.”

Bỗng nhiên Nhiếp Cửu có loại cảm giác mang theo Đô Đô, Miêu Miêu và Phì Phì.

Ba vật nhỏ.

Hội trường nằm ở tầng 15, thí sinh và ban giám khảo đều đã đến đông đủ.

Triệu Kỳ vừa đi vừa nói: “Cuộc thi sắc đẹp còn lại 4 thí sinh, Điền Ny, Phó Chân, Phương Phương và Tiền Thanh, giám khảo là Nhạc Hồng và Thạch Hạo.”

“Hai người?” Nhiếp Cửu hỏi.

“Đúng, lấy số phiếu khán giả ủng hộ và số phiếu của giám khảo để chọn ra quán quân.”

Nhiếp Cửu gật đầu.

Mấy người cùng nhau vào hội trường, các thí sinh đang hóa trang, Nhạc Hồng ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm, tư thái xinh đẹp, vây quanh đều là đàn ông.

Mắt Triệu Kỳ sáng lên: “Nhạc Hồng thật xinh đẹp, phong cách cũng tốt.”

Nhiếp Cửu theo tầm mắt hắn nhìn lại, Nhạc Hồng đang ở cười khê, giống một đóa hồng đen, tản ra hơi thở thần bí mê người.

“Tổ trưởng thấy thế nào!” Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Nhiếp Cửu quay đầu nhìn Tần Bạch, “Không đau sao?”

“Đây là tai nạn lao động! Đương nhiên đau!” Tần Bạch trừng mắt, “Tôi hỏi, anh thấy Nhạc Hồng thế nào?”

Nhiếp Cửu nhìn về phía Nhạc Hồng, tầm mắt Nhạc Hồng bỗng nhiên chuyển lại đây, đối diện với ánh mắt Nhiếp Cửu. Nhạc Hồng vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm môi, như đang câu dẫn.

Nhiếp Cửu nói: “Tôi thích hương vị trên người cậu hơn.”

Tần Bạch mỉm cười: “Buổi tối tới nhà tôi ăn canh nga.”

Tần Niệm chớp mắt mấy cái: “Không phải ăn vịt nướng ư?”

Tần Bạch nháy mắt ra hiệu với cậu, “Đừng bóc mẽ anh hai của em chứ!”

Nhiếp Cửu sớm tìm được Trương Phú, đi qua hỏi.

Trương Phú buồn rầu vỗ trán: “Sao các cậu lại tới nữa?”

Nhiếp Cửu cũng không đáp lại, nói thẳng: “4h sáng nay ông ở đâu?”

Trương Phú nhú mày: “Cậu hoài nghi tôi?”

“Công việc.”

“Những lời này thật sự dùng tốt.” Trương Phú nói, “Tôi và bạn đi ngâm nước nóng, phố Lam Thanh ở gần đây, cậu có thể hỏi, mọi người ở đó đều biết tôi.”

“Ba giờ sáng Mạc Phi có gọi điện thoại cho ông, hắn nói gì?”

Trương Phú nghĩ nghĩ, buồn rầu nói: “Sir, quán bar ồn ào, lại là ba giờ sáng, tôi rống vài câu với hần rồi treo máy, dù hần muốn nói di ngôn, tôi cũng thực có lỗi phải nói với ngài, tôi không nghe rõ.”

“Trưởng đài, đã trang điểm xong, có thể bắt đầu diễn tập chưa?”

Trương Phú hướng phía sau quát: “Phiền cái gì? Không thấy tôi đang bận sao?” Quay đầu lại nói với Nhiếp Cửu: “Ngài xem, tôi bận rộn nhiều việc.”

Nhiếp Cửu khiêu mi, “VẬY ông không ngại để chúng tôi ở lại đây xem diễn tập chứ?”

Tần Bạch vươn người lên, nói: “Chúng kết chính thức cũng phải xem!”

Trương Phú xoa mặt, “Đồng sự của các ngài đã tới rồi mà? Kháo, chả nhẽ các ngài muốn dọn cảnh cục sang đây?”

Nhiếp Cửu nhú mày, vừa thấy Trần Miễn đi từ hậu trường ra.

“Nhiếp tổ trưởng, các anh cũng đến đây?” Trần Miễn cười chạy tới, tinh thần tựa hồ khá tốt.

“Niệm Niệm, em đã ở đây a.” Trần Miễn đi đến trước mặt Tần Niệm, ôn nhu cười nhìn cậu.

Tần Niệm chớp mắt mấy cái: “Anh tỉnh rồi sao? Còn mệt hay không?”

“Không mệt, không mệt.” Trần Miễn nói xong lại nhìn về phía Nhiếp Cửu, “Thí sinh ở phía sau, đi theo tôi.”

17. Chương 17

Dọc đường tới phòng trang điểm rất ồn ào, rất nhiều nhân viên qua hành lang.

Trần Miễn vừa đi vừa nói: “Trước đó phát hiện trên người các thí sinh đều có vết dao rạch khác nhau, hơn nữa phần lớn họ có đặc điểm giống nhau là thiếu tiền hoặc gia đình nghèo khó.”

“Còn trẻ trung xinh đẹp.” Triệu Kỳ thốt ra.

Trần Miễn không phủ nhận: “Tôi nghĩ có thể vào trận chung kết, trẻ trung xinh đẹp là chuyện đương nhiên. Hơn nữa, tôi từng trò chuyện với họ, họ rất kín miệng, tôi nghi ngờ đây là bán máu phi pháp, nhưng không thể giải thích được các vết dao rạch. Hiện giờ Lý Từ Nhị đã chết, biểu hiện của họ rất khủng hoảng, tôi cảm thấy lúc này có thể tra hỏi.”

Nhiếp Cửu ần mi tâm: “Tôi nghĩ nên gặp họ một chút.”

Không khí trong phòng trang điểm thực áp lực, trái ngược với sự huyền ảo bên ngoài.

Bốn thí sinh ngồi vào vị trí của mình, trang điểm rất đậm, che đi sắc mặt vốn có.

Nghe tiếng bước chân, cô gái ngồi gần cửa chậm rãi ngẩng đầu, thấy Trần Miễn liền yếu ớt chào một câu, “Trần cảnh quan.” Lại liếc nhìn những người khác, khi hướng về phía Nhiếp Cửu thì thoáng co rúm.

Trần Miễn giới thiệu: “Cô gái này là Điền Ny, tuổi nhỏ nhất, chỉ mới 16.” Hơi hơi xoay người nói với Điền Ny: “Đây là Nhiếp cảnh quan, đừng sợ.”

Nhiếp Cửu khẽ nhú mày, “Có thể nói chuyện với tôi một chút chứ?”

Điền Ny cúi đầu, do dự thật lâu, mới chậm rãi gật đầu: “Có thể.”

Ba thí sinh khác trừng mắt nhìn Điền Ny, ánh mắt có chút thâm độc.

Điền Ny run sợ đi theo mấy người tới phòng kế bên.

Phòng kế bên là một phòng nghỉ, hiện giờ mọi người đang bận rộn chuẩn bị, nên không có ai.

Tần Bạch cũng theo đi vào, Triệu Kỳ rót một chén nước, đưa cho Điền Ny.

Điền Ny ngồi trên ghế, tay nắm chặt chén vẫn đang run nhè nhẹ.

Nhiếp Cửu cân nhắc nói: “Năm nay cô 16 tuổi? Còn đến trường không?”

Điền Ny lắc đầu: “Không.....”

“Vì sao?”

Đầu Điền Ny cúi thấp, ánh mắt đục ngầu không rõ, thật lâu sau bỗng nhiên nức nở nói: “Mẹ tôi gây ra tai nạn, ba tôi bài bạc, ông thiếu rất nhiều tiền, ông còn muốn.....”

Nhiếp Cửu nhíu mày.

Tần Bạch đột nhiên ngắt lời, “Ny Ny, đừng căng thẳng, thả lỏng.”

Tựa hồ nghe được xưng hô vô cùng thân thiết, Điền Ny chậm rãi thả lỏng, hô hấp cũng đều đều.

Nhiếp Cửu hiểu rõ, để Tần Bạch thay vị trí của mình.

Tần Bạch vươn tay, ngón tay xẹt qua hốc mắt Điền Ny, lau đi nước mắt vừa rơi xuống. “Hôm nay em rất đẹp.”

Mọi người: “.....” Rõ ràng trang điểm tới mức không nhận ra, Tần Bạch còn có thể trộn mắt nói dối, tất cả đều phải thán phục.

Quả nhiên Điền Ny nở nụ cười ngượng ngùng, “Cám ơn.”

“Có phải thi tài rất mệt không?” Tần Bạch hỏi, “Hình như tinh thần không tốt lắm.”

Điền Ny lắc đầu, “Không sao.” Mệt mỏi trên mặt biến mất không còn sót gì.

Tần Bạch cười hỏi: “Anh nghe nói hôm nay em sẽ hát?”

Điền Ny nở nụ cười, “Ừm.” Tươi cười càng ngượng ngùng.

Bỗng nhiên Tần Bạch có chút khổ sở, mắt nhắm sầm sầm, “Trước kia anh cũng thích ca hát, hơn nữa hát không tệ lắm. Nhưng.....” Nói tới đây, Tần Bạch cười khổ.

Điền Ny có chút tò mò, “Nhưng sao vậy?”

Tần Bạch buồn lòng: “Mẹ anh phản đối, em cũng biết người lớn luôn cho rằng thế giới giải trí phức tạp, không muốn con của mình nhảy vào.”

Điền Ny hạ mi mắt, cắn cắn môi, “Đúng vậy.” tựa hồ không có ý hỏi tiếp.

Tần Bạch thở dài: “Lúc ấy anh không hiểu, cho rằng mẹ mình thật ích kỷ. Nhưng ngày đó.....” Tần Bạch nghẹn ngào, hốc mắt ngập nước.

Nhiếp Cửu nhíu mày, không khí trong phòng bỗng nhiên đầy áp lực.

Tần Niệm chớp chớp mắt.

Tần Bạch miễn cưỡng nén nước mắt, nghẹn ngào, “Ngày đó trong nhà xảy ra hỏa hoạn, mẹ vì cứu anh mà..... Từ ngày đó, anh liên tục, phải tự bảo vệ mình, không để mình bị thương tổn dù chỉ một chút. Dù sao không có người mẹ nào muốn con mình chịu thương tổn.”

Điền Ny hấp mũi, nước mắt chảy xuống. Lúc này Tần Bạch không giúp cô lau đi, mà ngược lại hai tay che mặt, bả vai run nhẹ.

Nhiếp Cửu tiến lên ôm lấy cậu, cầm đặt trên đỉnh đầu cậu, vỗ về sau lưng.

Trần Miên đỡ lấy bả vai Điền Ny, nói: “Diễn tập sắp bắt đầu, chúng ta ra ngoài thôi, tôi nghĩ Tần Bạch rất khó qua, cậu ấy cần bình tĩnh một chút, em cũng cần trang điểm lại.”

Điền Ny gật gật đầu, lúc đi tới cửa thì quay đầu nhìn Tần Bạch một cái, vươn tay lau nước mắt, sắc mặt thê lương.

Điền Ny vừa đi, Tần Niệm nhìn không được hỏi: “Anh hai, nhà của chúng ta xảy ra hỏa hoạn khi nào?”

Tần Bạch ngẩng đầu, khóe mắt còn vương vài giọt nước, trên mặt là tươi cười, “Đều do em, trước đây nghịch pháo làm khăn trải bàn cháy, vì vậy mà mẹ mới bị phỏng tay!”

Mây Nhiếp Cửu nhú chặt, tạo thành một chữ “Xuyên”, “Lý do cậu ca hát?”

Tần Bạch lấy giọng, “Nhà của tôi nằm trên vùng đất vàng mà.....”

Đây chính là nói dối không biết xấu hổ.

Nhiếp Cửu hung hăng ngăn chặn đôi môi đang liên thoảng kia, không để ý tới người khác mà hôn lên. Tay ôm chặt eo Tần Bạch, kéo cậu vào trong lòng, hung hăng cắn mút.

Triệu Kỳ và Tần Niệm mặt đỏ tai hồng, theo bản năng xoay người, lại nhin không được mà len lén nhìn.

Tần Bạch thích thú.

Nhiếp Cửu phát tiết đủ, nhìn Tần Bạch, ánh mắt có chút tức giận.

Tần Bạch hướng Nhiếp Cửu cười lấy lòng.

Triệu Kỳ bỗng nhiên vỗ đầu, “Anh Tần, hình như anh chưa nói gì.”

Tần Bạch vui vẻ, “Yên tâm, trong vòng một ngày, Điền Ny sẽ chủ động nói hết.”

Triệu Kỳ nghi hoặc, “Vì sao?”

Tần Bạch thanh thanh cổ họng, cẩn thận nói: “Điền Ny đã chịu đối xử không công bằng, sợ dĩ cô ấy nhẫn nại là vì tiền tài quyền thế hoặc bị người ép buộc. Anh chỉ thông suốt tư tưởng cho cô ấy, khiến cô ấy bất an, khiến cô ấy cảm thấy thẳng thắn mới là cách cứu vãn duy nhất.” Tần Bạch dừng một chút rồi tiếp tục, “Hơn nữa, Lý Từ Nhị đã chết, nỗi sợ hãi trong lòng càng lớn, lúc này dựa vào cảnh sát là tốt nhất.”

Triệu Kỳ đầu đầu: “Lỡ như cô ta không nghĩ vậy, tiếp tục chịu đựng thì sao?”

Tần Bạch liếc hẩn một cái, “Sẽ không, anh thấy cô ấy rất do dự, rất dao động. Huống hồ, một tác phẩm tâm lý học nổi tiếng đã khái quát bản chất lòng người bằng một câu.”

Tần Niệm cũng nghi hoặc: “Câu gì?”

“Nhân chi sơ, tính bản thiện.” Tần Bạch cười tủm tỉm, “Xuất từ Tam Tự kinh.”

Triệu Kỳ, Tần Niệm: “.....”

Tần Bạch lại nói: “Bản chất mỗi người đều giống nhau, kể cả tội phạm. Sợ dĩ bọn họ phạm tội, là vì trong lòng có khúc mắc, không ai giúp bọn họ cởi bỏ, khiến tâm lý vẩn vơ, dần dần sinh ra tư tưởng lệch lạc.”

Triệu Kỳ hiểu ra khá nhiều.

Tần Bạch bỗng nhiên nhú mày: “Tổ trưởng, sao anh không nói gì?”

Nhiếp Cửu dựa vào bàn, ôm ngực cười nói: “Tôi đang nghĩ, cần trả bao nhiêu tiền để cậu tới chỗ tôi làm việc.”

“Là anh trả tiền lương cho tôi ư?” Tần Bạch mặt mày loàn loàn.

Nhiếp Cửu khiêu mi: “Đương nhiên.”

“Tôi không đi.” Tần Bạch ôm thắt lưng Nhiếp Cửu, nói, “Như vậy cảnh cục liên kiếm lợi lớn, nhà chúng ta hai người mà chỉ phát một phần tiền lương!”

Tô Diệp cầm tư liệu, đẩy cửa phòng khám nghiệm tử thi.

Đường Hàn khẽ nhú mày: “Sao không gõ cửa?”

Tô Diệp nhún vai: “Nếu cậu không quá tập trung, lần sau tôi sẽ nhớ kỹ.”

Đường Hàn buông cái nhíp trong tay, hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Diệp đặt tư liệu trên bàn, đi đến phía sau giúp hẩn chỉnh tóc, chuyển vấn đề: “Vì sao tóc dài như vậy, hình như đã lâu không cắt.”

Đường Hàn thản nhiên nói: “Tôi ghét người khác chạm vào tóc tôi, dù là thợ cắt tóc.”

Tay Tô Diệp cầm tóc hắt khẽ run lên, lập tức buông tay, cười nói: “Khoa giám định phát hiện trên áo nạn nhân có vết máu, dữ liệu DNA không ghi lại, rất có thể là của hung thủ.”

Đường Hàn nói: “Từ trình độ thả lỏng của cơ thể, người chết không giãy dụa, bên trong móng tay không lưu lại da hay vết máu. Bình thường lan can sân thượng cao tầm 1.5m, chắc hẳn người chết tự mình nhảy xuống.”

Tô Diệp nói: “Nhiếp Cửu vừa gọi điện đến, người chết bị giết, ít nhất hung thủ ở hiện trường.”

Đường Hàn khẽ nhú mày, “Còn có một tình huống, chẳng lẽ là cam tâm tình nguyện chết, chắc chắn hẳn và hung thủ không xung đột.”

Tô Diệp nhìn khuôn mặt đầy tử khí của Mạc Phi, lắc đầu nói: “Rất có thể hẳn là hung thủ giết Lý Từ Nhị, nhưng cũng có thể, hẳn chết để che dấu hung thủ đứng phía sau.”

Đường Hàn tiếp tục: “Nghe đồn người tình của hắn là..... Lý Từ Nhị? Hắn giết người mình yêu? Điều này không hợp lý.”

Tô Diệp kéo ghế ngồi xuống, đề tài lại trở về chuyện thật lâu trước kia, “Cậu..... Vì sao phải rời đi?”

Đường Hàn hít sâu một hơi, ném dụng cụ xuống bàn, sau đó cởi bao tay, nghiêng đầu nhìn hắn, bất đắc dĩ nói: “Vì sao anh luôn muốn hỏi chuyện đã qua?”

“Vậy vì sao cậu không chịu nói cho tôi biết?” Tô Diệp mím môi, mơ hồ có chút tức giận.

Đường Hàn ấn mi tâm, nhẹ nhàng cắn môi dưới, mái tóc đổ xuống ngực.

Tô Diệp nặng nề thở dài, mỉm cười nói: “Chi bằng đi ăn cơm? Tôi nghe nói có một cửa hàng cơm tây rất ngon.”

Đường Hàn chậm rãi đi tới cửa: “Với khẩu vị của anh, tôi liên loại cửa hàng kia khỏi danh sách.”

Cuối cùng Đường Hàn vẫn cùng Tô Diệp tới nhà hàng kia, tuy rằng ban ngày ăn cơm Tây thực mất không khí. Nhưng điểm tâm ngọt ngon miệng thay thế được hết thảy.

Đường Hàn hài lòng, hai mắt đều mị lên, giống nhất mèo con thỏa mãn.

Tô Diệp luôn mỉm cười, hiếm khi không tranh chấp với Đường Hàn, thậm chí có chút dịu dàng.

Đường Hàn ăn xong miếng bánh ngọt cuối cùng, chậm rãi buông thìa, liếm liếm môi. Thẳng đến khi hương vị tan đi, Đường Hàn mới mở mắt ra.

Đối diện với ánh mắt ôn nhu của Tô Diệp.

Đường Hàn nghiêng đầu, hai má đỏ lên.

Ra khỏi nhà hàng, hai người chậm rãi tản bộ về, Đường Hàn xoa xoa bụng, mặt đầy ý cười, “Không ngờ khẩu vị của anh cũng không tệ.”

Tô Diệp nhún vai, “Đều vì cậu, cậu có biết thứ tôi thích ăn là lẩu không.”

Đường Hàn hơi hơi kinh ngạc, “Tại sao?”

Tô Diệp quay đầu nhìn hắn một cái, cười nói: “Cái gì?”

“Tại sao vì tôi.....”

Tô Diệp cười nói: “Vậy phải xem cái gì quan trọng, nếu là vì cậu, mọi thứ đều không đáng quan tâm.”

Đường Hàn sững sốt, thân thể bỗng nhiên buộc chặt, bước chân thả chậm, ngữ khí run run: “Vì sao ngày hôm đó anh hôn tôi?”

Tô Diệp dừng bước, Đường Hàn quay đầu nhìn hắn, Tô Diệp nói: “Vì cậu muốn như vậy.”

Đường Hàn mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Buổi tối đi ăn lẩu.”

Tô Diệp khiêu mi, trong lòng dâng lên vui sướng, “Được.”

Đường Hàn thoải mái cười: “Gọi nhóm người Tần Bạch cùng ăn.”

Tô Diệp: “.....”

18. Chương 18

Vụ án thảo luận bên cạnh nồi lẩu là chuyện thực tốt đẹp.

Càng tốt đẹp hơn là Tô Diệp mời khách.

Cả Trần Miễn, sáu người vây quanh bàn, ăn uống vui vẻ. Phì Phì cào cào chân ghế, mắt đen lúng liếng chuyển động, mũi khịt khịt liên tục.

Tần Bạch gấp mấy miếng thịt, chiếc đũa chuyển xuống bàn, nhẹ buông tay, Phì Phì nghiêng đầu chạy vọt ra.

Đường Hàn khái quát khám nghiệm tử thi một lần, Nhiếp Cửu nói: “Vụ án này có hai điểm đáng ngờ, đầu tiên, không thấy di động, thứ hai, toàn bộ vụ án có liên quan tới máu.”

Tô Diệp gấp một miếng nắm hương, vừa ăn vừa nói: “Chúng ta có thể suy đoán thể này, hung thủ chỉ muốn máu Lý Từ Nhị, nhưng lỡ tay giết cô ta. Mà Mạc Phi chết, là vì hắn đã uy hiếp đến hung thủ.”

Tần Niệm nghiêng đầu: “Vậy máu ở đâu?”

Tay đang gấp tiết vịt của Triệu Kỳ run lên, cuối cùng nhìn nó chìm xuống đáy nồi.

Tô Diệp nhún vai: “Bọn họ không đến mức bán máu, có lẽ dùng máu làm sản phẩm gì đó? Ai biết được.”

Trần Miễn vừa nhúng thịt dê vừa nói: “A Tùy đang âm thầm bảo vệ Điền Ny, nếu hung thủ xuất hiện, gã liền bại lộ, nếu không xuất hiện, dựa theo Tần Bạch, Điền Ny sẽ đến làm chứng.” Thịt dê biến màu, lập tức từ nổi chuyển qua bát Tần Niệm.

Tần Bạch chống cằm, chiếc đũa đảo đi đảo lại trong bát, “Rốt cuộc máu ở đâu?”

Tần Niệm ăn no nắc một cái, có chút ngượng ngừng ngây ngô cười, “Hắc hắc, ăn rất no rồi, em đi toilet.”

Trần Miễn cười cười, nhìn cậu rời đi.

Tần Niệm một đường lao đảo tìm được toilet, vào một gian.

Giải quyết xong, đang chuẩn bị đẩy cửa ra, lại phát hiện cửa bị kẹt. Tần Niệm kỳ quái nhíu mày, lui ra sau một chút, dùng sức tông lên.

Cửa bỗng nhiên bị mở ra. Thân thể Tần Niệm theo quán tính ngã về phía trước, rơi vào một cái ôm ấp.

Nam nhân mở hai tay, chờ cậu vừa nhào vào lòng liền siết lại, cười xấu xa: “Vật nhỏ, đã lâu không gặp, đúng là nhiệt tình a.”

Tần Niệm khó hiểu ngẩng đầu, mắt to chớp chớp, lập tức nhận ra người trước mắt, “Sao lại là anh.”

Trầm Việt Nhiên tà khí cong khóe môi, “Ừm, chính là tôi, có muốn cùng tôi hẹn hò?”

Tần Niệm đẩy một chút, lại bị ôm chặt hơn. “Anh buông ra trước.”

Trầm Việt Nhiên chặc lưỡi nói: “Vật nhỏ đáng yêu như vậy, sao tôi nỡ buông ra.”

Tần Niệm có chút ủy khuất nhìn hắn, chớp mắt vô tội.

Trầm Việt Nhiên hơi sững sờ, lúc hoàn hồn thì đã hôn lên môi Tần Niệm, chỉ chạm nhẹ liền rời đi, tay vẫn ôm chặt cậu.

Tần Niệm cũng ngây ngẩn cả người, mặt đột nhiên nóng lên, e lệ nói: “Buông.”

Trầm Việt Nhiên giơ hai tay lên, “Được được.” Sao đó cười hỏi: “Có muốn hẹn hò với tôi?”

“Mới, mới không cần!” Tần Niệm thở phì phì trừng hắn, rồi đá hắn một cái mới xoay người rời khỏi.

Trầm Việt Nhiên cời mắg – sét trên áo sơ mi đen, cười nói: “Một chút khí lực cũng không có.”

Tần Niệm lè mề trở lại ghế, ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ, thân thể cứng ngắc, ánh mắt dại ra.

Trần Miển vươn tay sờ sờ hai má cậu, nghi hoặc nói: “Sao mặt nóng như vậy?”

Tần Niệm giật giật miệng, ủy khuất dựa vào cánh tay Tần Bạch, “Anh.....”

Một tiếng gọi này thật sự rất ai oán, Tần Bạch run lên, vội vàng vươn tay chạm vào trán cậu, “Sao vậy? Cảm ư?”

Tần Niệm khịt mũi, liều mạng cọ cọ trên người Tần Bạch, hai má nóng bỏng.

Bộ dáng làm nũng thật đáng yêu, Trần Miển nhìn mà tâm ngứa.

Tần Bạch không hiểu ra sao, vội vàng gấp thức ăn cho cậu, lại xoa xoa mặt.

Bữa tiệc này, lẩu ăn đến cuối cùng xương và nước lèo đều hết, mọi người đổ đầy mồ hôi, ngay cả Đường Hàn cũng không hình tượng hít mắt le lưỡi, mặt đỏ bừng.

Tô Diệp thanh toán tiền xong, một đám người lục tục đi ra ngoài, Tần Niệm thật cẩn thận nắm tay Tần Bạch, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thăng đến đi khi ra cửa, gió lạnh ập đến, đầu mới thanh tỉnh.

Nhiếp Cửu nhận trọng trách lái xe, đưa năm an hem Tần gia về nhà. Theo thói quen tắm rửa ngủ.

Tần Niệm vọt vào tắm rửa, chỉnh nhiệt độ điều hòa xuống thấp, sau đó chui vào chăn cuộn tròn.

Hai má chậm rãi đỏ ửng, trong đầu xuất hiện nụ cười tà mị, môi cũng tựa hồ nóng lên.

Tiếng chuông mèo máy đột nhiên vang lên.

Là một dãy số xa lạ.

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, ấn nút nghe.

“Chào ngài, tôi là Tần Niệm.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười, mang theo vài phần trêu tức.

“Chào ngài, tôi là Tần Niệm.” Tần Niệm chậm rãi lặp lại, bắt đầu hoài nghi đây là trò đùa dai của ai đó.

“A, muốn dùng ‘Ngài’ sao?” Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên, “Tôi là Trầm Việt Nhiên.”

Tay Tần Niệm run rẩy, cơ hồ không cầm được di động, mặt lại nóng bỏng.

“Sao anh biết số điện thoại của tôi.” Giọng nói pha chút nghi ngờ, nhưng càng nhiều là oán giận.

Thanh âm Trầm Việt Nhiên đột nhiên trở nên sâu thẳm, mang theo một tia mỉa mai, “Theo tôi hẹn hò, sẽ rất thú vị.”

Tần Niệm bỗng nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, mơ mơ màng màng nói: “Anh hai sẽ mất hứng.”

“Muốn hẹn hò thế nào?” Trầm Việt Nhiên cười hỏi, “Tôi có một thư viện riêng, bên trong có rất nhiều cuốn sách không xuất bản nữa, muốn tới nhìn không? Sau đó, chúng ta có thể cùng nhau dùng bữa tối.”

“Ngày mai tôi không rảnh.” Tần Niệm cương điệu nói, “Cảnh sát không có cuối tuần!”

“Vậy em muốn đi công viên hay viện hải dương không? Tôi có nuôi một con cá heo, tên là..... A..... Lần sau nói cho em.”

Tần Niệm nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc hỏi: “Tôi có thể sờ nó ư?”

“Không chỉ nó, tôi cũng có thể cho em sờ.”

Mặt Tần Niệm bỗng nhiên nóng lên, hai người nói chuyện thật lâu, thăng đến bên tai nóng lên cũng không buông điện thoại.

Mơ hồ, Tần Niệm dần dần tiến vào mộng đẹp, tay nắm di động chậm rãi buông ra.

Thanh âm Trầm Việt Nhiên từ di động truyền đến, “Cuối cùng, thay anh gửi lời hỏi thăm Tần Bạch, ngủ ngon, Tiểu Niệm.”

Ngày hôm sau, Tần Niệm mang theo đôi mắt gấu trúc ra khỏi phòng, chỉ thấy Tần Bạch và Nhiếp Cửu đang cãi nhau.

Chuẩn xác mà nói, là Tần Bạch đang oán giận.

“Tổ trưởng! Đêm nay anh về kí túc ngủ đi, thật sự rất chật, thân thể anh quá cứng rắn, xương cốt tôi đều đau!” Tần Bạch trừng mắt, thở phì phì chỉ vào Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu hậm hực sờ sờ cái mũi, đặt hoa quả và sandwich lên bàn, cười nói: “Không có gối ôm cậu thư thái hơn sao, mau ăn, rồi tôi đưa cậu đi làm.”

Tần Bạch nói thầm, “Phải a.” Tần Bạch vừa chuẩn bị bỏ vào trong miệng, thấy Tần Niệm đi ra, lập tức rút sữa ra, “Tiểu niệm, mau tới ăn bữa sáng.”

“Anh hai, buổi sáng tốt lành.” Tần Niệm hí mắt, gian nan nhìn Tần Bạch.

Tần Bạch nghi hoặc nhìn cậu, “Xem hoạt hình tới khuya sao?”

Tần Niệm ngây ngô cười, bỗng nhiên nghĩ đến Trầm Việt Nhiên, cảm thấy cả người quá dị.

Tần Bạch thấy cậu ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn bữa sáng, liền cầm lấy bánh từ tay Nhiếp Cửu, há mồm nhét vào miệng.

Ăn xong, Nhiếp Cửu đưa Tần Bạch tới tòa soạn. Tần Bạch bước xuống pho lại, đi vài bước liền quay lại gõ gõ cửa sổ xe, Nhiếp Cửu phối hợp đem cửa sổ hạ xuống.

Tần Bạch vói tay vào cửa sổ, cài cúc áo sơ mi cẩn thận cho Nhiếp Cửu, lẩm bẩm: “Lộ nhiều, trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Nhiếp Cửu cong khóe môi, “Cậu cảm thấy cài thêm một cúc áo, khuôn mặt của tôi không thể trêu hoa ghẹo nguyệt sao?”

Tần Bạch sững sốt, tâm nói, tổ trưởng vẫn còn tự tin.

Khóe môi Nhiếp Cửu cong cong, ngũ quan anh tuần thâm thúy, mũi cao thẳng, ánh mắt sắc bén hiện giờ tràn đầy ý cười, nam tính mười phần lại không mất ôn nhu.

Mặt Tần Bạch ửng đỏ: “Tóm lại, anh không thể quá rêu rao.”

Nhiếp Cửu bắt đắc dĩ cười cười, vươn tay sờ sờ bờ môi của cậu, “Ngoan, lên đi, cẩn thận muộn.”

Tần Bạch dùng môi cọ cọ đầu ngón tay hắn, “Vụ án có tiến triển phải cho tôi biết trước nga!”

“Được, cậu là độc nhất vô nhị.” Nhiếp Cửu thu hồi tay, khởi động ô tô.

Tần Bạch nhìn Nhiếp Cửu, bắt đầu suy xét, kỳ thật tới cảnh cục làm việc cũng không tệ.

19. Chương 19

Bức màn cửa sổ nặng trĩu dài sát đất, ánh mặt trời chói mắt bị ngăn cách bên ngoài.

Bên trong, nhiệt độ điều hòa rất thấp, một người đàn ông máu lai ngồi trên sofa đỏ, ước chừng hơn 40 tuổi, tây trang giày da, đầy uy nghiêm.

Đường Hàn ngồi đối diện ông, áo sơ mi tơ tằm tôn lên khí chất cao quý, mái tóc đen dài cột sau đầu, ngũ quan tuần mỹ giờ có chút hậm hực.

“Nghe nói, con vẫn cùng Tô Diệp bên nhau.”

Đường Hàn thỏa đáng nói: “Thưa cha, chúng con chỉ làm việc một chỗ.”

Người đàn ông buông ly cà phê, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, “Ta hy vọng con chú ý chừng mực.”

Đường Hàn mím môi, vài giây sau lạnh lạnh nói: “Chỉ là công việc.”

Người đàn ông hít vào một hơi, tựa hồ không muốn tiếp tục này đề tài. Hai chân đặt song song, thanh âm đột nhiên bằng phẳng, “Con đã thật lâu không về nhà.”

“Cha.....”

Người đàn ông đứng dậy, lộ ra tươi cười. “Ta cũng không để ý con mang bạn bè về, nhưng nhớ kỹ, con nên có chừng mực.”

Đường Hàn không hiểu, chừng mực mà ông nói là trong giới hạn nào.

Đường Hàn cũng không hiểu hai từ chừng mực mà người đàn ông nhấn mạnh, có ý gì.

“Ta phải đi, còn việc chờ ta làm.”

“Thưa cha, con tiễn cha.”

Người đàn ông gật đầu, hai người cùng nhau đi đến cửa.

Tô Diệp và Triệu Kỳ bị vệ sĩ ngăn bên ngoài, Triệu Kỳ quay đầu nhìn xung quanh, Tô Diệp lại không ôn hòa như vậy, hai tay sấp túi đá mạnh trên tường, lưu lại dấu giày rõ ràng. Mày gắt gao nhả lại, vẻ mặt khinh thường nhìn người đàn ông trung niên bước ra, thấu kính lóa tinh quang.

Người đàn ông liếc nhìn hắn, trong mắt hiện lên ý cười không rõ.

Tô Diệp cười lạnh một tiếng, “Cái giá ghê gớm thật.”

Đường Hàn nhíu mày, đè thấp thanh âm, nhưng kiên định hữu lực như trước: “Tô Diệp!”

Người đàn ông chuyển hướng Tô Diệp, nhìn hắn, cười nói: “Cậu nên cảm thấy may mắn.”

“Cảm thấy may mắn vì ông không bảo vệ sĩ đánh tôi sao?” Tô Diệp thờ ơ nhún vai, khóe miệng gợi lên.

Người đàn ông cười khê, “Không, cậu nên cảm thấy may mắn, vì Đường Hàn rời khỏi cậu không phải do tự nguyện.”

Tô Diệp bất động tại chỗ, trơ mắt nhìn người đàn ông rời đi.

Triệu Kỳ nhúc nhích, “Ông ta có ý gì?”

Tô Diệp nhìn Đường Hàn, trong ánh mắt đầy ý cười.

Đường Hàn nín thở, “Vừa rồi anh rất không lễ phép.”

“Tôi xin lỗi.”

“Hôm nay anh rất khác thường.”

Tô Diệp mỉm cười.

Triệu Kỳ theo hai người cùng vào, nghi hoặc hỏi: “Đường Hàn, cha anh là máu lai ư?”

Đường Hàn cười nhìn hắn: “Cậu thấy tôi giống không?”

Triệu Kỳ lắc đầu.

Tô Diệp vừa nghịch máy tính vừa nói: “Kỳ thật Hàn Hàn là nhiều dòng máu lẫn lộn.”

Đường Hàn quay đầu nhìn hắn: “Ý của anh, tôi là tạp chủng?”

Tô Diệp lại mỉm cười, “Đương nhiên không phải.”

Đường Hàn thu dọn cà phê, “Cha tôi là máu lai Trung Anh, mẹ là người Nhật, cho nên, tôi có 2 phần Châu Á. Nhìn qua cũng không giống con lai.”

Gần 9h, Nhiếp Cửu và Tần Niệm cũng đến.

Tô Diệp nhìn đồng hồ, dù tâm trạng rất tốt, cũng nhin không được mà trêu ghẹo: “Chỉ kém một phút.”

Nhiếp Cửu cười đáp: “Không muộn.”

“Nếu anh không làm bạn trai tốt nhất, mỗi ngày hộ tống người yêu đi làm, có lẽ sẽ tới sớm nửa giờ.”

Nhiếp Cửu cười mà không nói.

Tần Niệm ngồi trên sofa ngẩn người, trong lòng bàn tay là di động màu hồng nhạt, mắt to mơ mơ màng màng.

Đường Hàn vươn tay chọc chọc hai má cậu, cảm giác mồm mĩm, cười nói: “Hôm nay tinh thần có vẻ không tốt. Ngày hôm qua xem phim hoạt hình khuya sao?”

Tần Niệm sờ sờ đầu, những lời này nghe ở đầu rồi nhỉ.

“Xin hỏi, cảnh quan Tần Bạch ở đây ư?”

Thanh âm yếu ớt truyền đến.

Mọi người theo bản năng nhìn ra cửa, Điền Ny đang đứng đó, trên mặt có chút sợ hãi.

Tô Diệp cười, lên tiếng, “A, Tần Bạch đi theo chúng ta lâu, cư nhiên cũng có danh hiệu cảnh quan.”

Nhiếp Cửu đi đến trước mặt Điền Ny, nói: “Cô hiểu lầm, Tiểu Bạch không phải cảnh sát.”

Điền Ny sửng sốt: “Vậy anh ấy là?”

Nhiếp Cửu suy nghĩ thật lâu, nghề nghiệp của cậu không thích hợp nói cho Điền Ny, vì thế thuận miệng: “Là người yêu của tôi.”

Điền Ny kinh sợ, toàn bộ tổ án đặc biệt ngây ngẩn cả người, tâm nói, tổ trưởng rất trắng trợn a!

Tô Diệp huyết sáo, “Tổ trưởng không phải người bình thường.”

Tựa hồ Điền Ny bị cảnh tượng trước mắt ảnh hưởng, thân thể dần dần buông lỏng, “Tôi hiểu, tôi đến là có điều muốn kể cho các anh. Tần Bạch nói đúng, tôi muốn thử bảo vệ chính mình, không để người xấu tiếp tục làm xằng làm bậy.”

Điền Ny dừng một chút, lại nói: “Nhưng tôi có một yêu cầu.”

Nhiếp Cửu đáp: “Cứ nói.”

Điền Ny xoắn chặt ngón tay, chậm rãi lên tiếng: “Tôi hy vọng lúc lấy khẩu cung, Tần Bạch có thể ở đây, như vậy, tôi sẽ thả lỏng một chút.”

Nhiếp Cửu gật đầu, cười nói: “Đương nhiên có thể.”

Tô Diệp tiếp lời: “Hắn ước gì được làm tài xế thêm vài lần.”

Nhiếp Cửu gọi điện thoại cho Tần Bạch, thanh âm đầu kia thập phần hưng phấn. Nhiếp Cửu tắt điện thoại thì đã tới trước cửa.

Điền Ny ngồi trên sofa, có vẻ lo lắng.

Đường Hàn mỉm cười đặt bánh ngọt và trà sữa trước mặt cô, “Dùng tự nhiên, thả lỏng, không có vấn đề gì.”

Điền Ny thoáng mỉm cười, gật đầu nói cảm ơn

Tần Niệm ngồi đối diện cô, tươi cười, “Anh hai sẽ nhanh đến.”

Điền Ny gật đầu, “Anh hai cậu là người tốt, tôi cảm thấy may mắn, dù mẹ tôi gặp tai nạn giao thông, nhưng bà vẫn còn sống.”

Tần Niệm có chút vô tội sờ sờ cổ, không biết đáp lại thế nào.

Tiếng chuông mèo máy đột nhiên vang lên, Tần Niệm mạnh mẽ nhảy khỏi sofa, vội vàng tìm di động.

Điền Ny không nhanh không chậm lấy di động ra, thật có lỗi cười nói: “Ngượng ngùng, có phải nhạc chuông của tôi quá ngây thơ nên dọa tới cậu?”

Mặt Tần Niệm đỏ lên, lắc lắc đầu, “Không, không dọa.”

Tần Niệm ủ rũ ngồi xuống sofa, thật cẩn thận vuốt ve di động.

Điền Ny tắt điện thoại, tươi cười trên mặt trở nên thoải mái, “Là bệnh viện điện thoại, tình trạng của mẹ tôi chuyển biến tốt, may mắn hôm nay rảnh rỗi, lát nữa tôi sẽ tới thăm bà.”

Tần Niệm gật đầu nói: “Chắc chắn mẹ cô có thể khỏe lên, rất nhanh sẽ được về nhà.”

Điền Ny mỉm cười, “Cám ơn.”

Tần Bạch nhanh chóng đi vào tổ án đặc biệt, tựa như về nhà.

Điền Ny đứng lên, “Anh đã đến rồi.”

Tần Bạch đi qua, cầm tay cô, mỉm cười nói: “Tổ trưởng là người rất lợi hại, hẳn sẽ giúp em, anh cũng vậy.”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Đúng thế.”

Điền Ny ngồi trở lại sofa, mọi người không muốn cô áp lực nên không vây quanh, đều ngồi tại chỗ. Chỉ chờ Nhiếp Cửu và Tần Bạch ngồi đối diện với cô.

Điền Ny hít vào một hơi, ức chế thân thể rung động, nhẹ giọng nói: Bọn họ muốn máu, rất nhiều rất nhiều máu, toàn bộ đều là máu của các cô gái trẻ.” Điền Ny che lỗ tai, gần như điên loạn lặp lại, “Thiệt nhiều máu, thiệt nhiều máu.”

Không khí đột nhiên trầm xuống, Điền Ny lặp đi lặp lại từ “Máu”, khiến mọi người không khỏi run lên.

Đường Hàn ôm cô, vỗ lưng trấn an.

Thật lâu sau, Điền Ny mới chậm rãi điều chỉnh cảm xúc.

Điền Ny vén ống áo, lộ ra cánh tay trắng nõn, trên cánh tay đều là vết dao, có cái đã kết vảy, có cái là vết thương mới.

Điền Ny nức nở nói: “Nhạc Hồng, là Nhạc Hồng.”

Tần Bạch nhíu mày, “Minh tinh quốc tế Nhạc Hồng?”

Điền Ny gật đầu: “Chính là cô ta. Tuy cuộc thi sắc đẹp này do đài truyền hình tổ chức, nhưng người đứng sau chính là Nhạc Hồng. Mục đích của bọn họ là tập trung những cô gái trẻ xinh đẹp, giữ lại những thí sinh cần tiền giống như tôi. Ngay từ đầu Nhạc Hồng cũng không ra mặt, phần lớn đều do trưởng đài Trương Phú hoặc Mạc Phi. Bọn họ cho chúng tôi tiền, hơn nữa cho chúng tôi lọt vào vòng trong, nhưng điều kiện là muốn rút máu của chúng tôi.”

“Rút máu?” Nhiếp Cửu khó hiểu hỏi, “Bọn họ muốn nhiều máu như vậy làm gì?”

Điền Ny lắc đầu: “Lúc trước tôi cũng không biết, chỉ biết bọn họ cần máu của các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, một tháng một túi, rồi đến ba ngày một túi. Sau nữa..... Sau nữa.....”

Điền Ny bụm mặt, thống khổ thấp giọng nức nở. Bộ dáng suy sụp, thần sắc có chút dữ tợn.

Đường Hàn ôm bả vai cô, an ủi: “Không cần sợ, không sợ.”

Tần Niệm rút khăn giấy nhét vào tay cô.

Điền Ny khống chế được cảm xúc, ngồi thẳng thân thể, “Sau nữa, Trương Phú tới tìm tôi, nói máu không đủ mới mẻ, muốn dẫn tôi đi gặp một người. Tôi sợ hãi nhưng vẫn theo hắn, không ngờ người kia chính là Nhạc Hồng.” Điền Ny hít sâu một hơi, tiếp tục nói, “Nhạc Hồng nhìn thấy tôi, chưa nói một câu liền rút dao rạch lên tay tôi, lúc ấy tôi rất sợ, nhưng cô ta đột nhiên nhào tới, như nỗi điên hút máu của tôi.”

Tất cả mọi người nhíu mày, Tần Niệm và Triệu Kỳ đều có chút buồn nôn.

Điền Ny tiếp tục: “Nhạc Hồng rất chấp nhất với máu, mỗi ngày Trương Phú đều mang tới một người, Trương Phú không đến thì Mạc Phi đến. Nhạc Hồng điên, bọn họ đều điên, cô ta hút máu. Tôi thật sự rất sợ.....” Điền Ny nói xong lời cuối cùng, khóc không thành tiếng, giọng mũi khàn khàn.

Đường Hàn ôm cô vào lòng, đợi cô ngừng khóc mới hỏi: “Vậy Nhạc Hồng thường gặp các cô ở đâu?”

Điền Ny lắc đầu, đôi mắt đỏ bừng, khóe mắt còn vương lệ trong suốt, “Tôi không biết, mỗi lần bọn họ đều mang tôi tới một phòng khác nhau, phòng thực hoa lệ, nhưng gia cụ rất đơn giản, chỉ có sofa kiểu Châu Âu, đèn mờ nhạt, đôi khi tôi tỉnh lại, đã thấy Nhạc Hồng nằm ở trên người tôi.....” Điền Ny liều mạng lắc đầu, rốt cuộc không nói được nữa.

Nhiếp Cửu tựa người vào thành sofa, một loạt chuyện dần dần rõ ràng. Bí ẩn có thể cởi bỏ.

Là Mạc Phi và Trương Phú thay Nhạc Hồng làm việc, giúp cô ta tìm kiểu máu của các cô gái trẻ. Mà lúc rút máu Lý Từ Nhị, thao tác không cẩn thận khiến Lý Từ Nhị chết. Sau đó Nhạc Hồng và Trương Phú sợ bại lộ, liền dẫn hắc tới ban công, có lẽ Mạc Phi thích Nhạc Hồng nên tình nguyện nhảy xuống, bởi vậy hiện trường không có dấu vết giãy dụa.

Điền Ny dùng khăn tay xoa xoa nước mắt, “Tôi chỉ biết đến vậy.”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Cảm ơn sự phối hợp của cô, nhưng có lẽ hiện giờ cô sẽ gặp nguy hiểm, cho nên A Tùy sẽ đi cùng cô, hoạt động ở đài truyền hình phải đình chỉ, về tiền thuốc men của mẹ cô, tôi sẽ giúp cô xin xã hội thanh toán đủ, chắc chắn có thể bình an vượt qua.”

Đường Hàn xoa đầu cô, “Đến tầng 17 thử máu, yên tâm, chỉ cần một chút, chúng tôi phải kiểm tra tình trạng thân thể cô.”

Điền Ny cười khổ, “Tôi không sợ thử máu.”

Mọi người trầm mặc.

A Tùy chờ trước cửa tổ án đặc biệt, làm việc cả ngày nhưng tinh thần rất tốt, Điền Ny đi tới liền mỉm cười, “Đợi lâu.”

Tần Bạch dựa vào cửa, hướng cô nói lời tạm biệt.

Nhiếp Cửu vỗ vỗ vai A Tùy, “Ngày hôm qua vất vả.”

A Tùy khoát tay, “Không vất vả, ngay cái bóng của gã cũng chưa thấy, thực xui xẻo.” Nói xong liền cùng Điền Ny xuống lầu.

Nhiếp Cửu trở lại, thuận tay đóng cửa.

“Mọi người thấy thế nào?” Nhiếp Cửu hỏi.

Tô Diệp đẩy kính mắt, “Thực biến thái.”

Đường Hàn lắc đầu: “Mọi việc đều có thể giải thích, giống suy đoán tới tám chín phần, chỉ là, ngờ vực phía trước được giải quyết, phía sau lại càng nhiều.”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Đúng vậy.”

Triệu Kỳ gãi gãi đầu: “Sao có điểm đáng ngờ, tôi không thấy như vậy?”

Nhiếp Cửu dựa lưng vào bàn, khoanh tay nói: “Điểm đáng ngờ rất nhiều, chuyện của cô ta có rất nhiều lỗ hổng.”

Tần Bạch ôm đầu, “Tôi cảm thấy hôm nay Điền Ny thực cổ quái, nhưng không hiểu cổ quái thế nào.”

Mắt Triệu Kỳ sáng lên, đề nghị: “Chúng ta phân tích vụ án.”

Mọi người nhìn hắc, “Ý kiến hay.”

Tần Niệm đem bàn vẽ đến, cùng Triệu Kỳ một bên trái một bên phải.

Mấy người còn lại ngồi trên sofa, Nhiếp Cửu đứng phía sau, duỗi tay ra là có thể chạm vào má Tần Bạch.

Triệu Kì bắt đầu từ Lý Từ Nhị, “Lý Từ Nhị là thí sinh cuộc thi sắc đẹp, giết chết cô ta là Mạc Phi.”

Tần Niệm nghiêng đầu tiếp tục nói: “Mạc Phi nhảy xuống từ ban công, nhưng lúc ấy còn có người khác ở đó, Trương Phú có chứng cứ ngoại phạm, chúng ta giả thiết người kia là Nhạc Hồng, Mạc Phi thay Nhạc Hồng làm việc, sau đó.....”

Nhiếp Cửu bổ sung: “Hoặc Mạc Phi thích Nhạc Hồng, nên cam tâm tình nguyện nhảy xuống.”

Đường Hàn gật đầu: “Đúng vậy, cái này có thể giải thích vì sao hiện trường không có dấu hiệu giãy dụa.”

Tần Niệm tiếp tục nói: “Sau đó Điền Ny kể lại, điểm đáng ngờ, tổ trưởng, anh muốn nói về cái này trước ư?”

Nhiếp Cửu ngẫm nghĩ, “Lý Từ Nhị khiến Mạc Phi bại lộ, chúng ta giả thiết Nhạc Hồng bức tử Mạc Phi. Ngày hôm qua chúng ta tới đài truyền hình tìm Điền Ny, nhưng Nhạc Hồng không có chút phản ứng, thậm chí không ngăn cản hành động hôm nay, A Tùy cũng nói, không hề có động tĩnh gì.”

Tần Niệm nhớ lại: “Vừa rồi em nói chuyện phiếm với cô ta, cô ta nói hôm nay rảnh rỗi. Tối hôm qua là trận chung kết cuộc thi sắc đẹp, dù đứng thứ nhất hay thứ tư thì hôm nay vẫn phải bận rộn nhiều việc, cô ta đột nhiên rảnh rỗi, có chút đột ngột.”

Tô Diệp xoay bút bi trong tay: “Còn nữa, theo lời Điền Ny phỏng đoán, người thay Nhạc Hồng tìm máu không chỉ Trương Phú và Mạc Phi, vấn đề là, có một hai người điên cuồng si mê cô ta thì không ngạc nhiên, nhưng hẳn một đám người, rất vấn đề.”

Đường Hàn liếm liếm môi, “Tôi có suy nghĩ này, Châu Âu từng đồn đãi một truyền thuyết, truyền thuyết về Bloody Mary.”

20. Chương 20

“Châu Âu đồn đãi một truyền thuyết, tại tòa thành nằm ở ngoại ô Budapest (thủ đô của Hungari) thời Trung Cổ, nữ chủ nhân lúc bấy giờ là bá tước phu nhân Elizabeth Bathory. Đó là một nữ nhân rất đẹp, nghe nói lúc nàng mười sáu tuổi còn có thi nhân vì nàng mà chết, sử sách từng ghi lại, Louis XIV cũng ái mộ nàng, không thể kiểm chế. Dung mạo của nàng bảo trì hơn 50 năm.” Đường Hàn uống một ngụm cà phê.

Triệu Kì nghi hoặc: “Cái đó có liên quan gì tới Nhạc Hồng?”

Đường Hàn liếm vệt cà phê trên môi, chậm rãi nói: “Bí quyết bảo trì xinh đẹp của nàng là uống máu thiếu nữ.”

“Phốc!” Tô Diệp vô ý phun một ngụm nước ra ngoài, Phì Phì nằm bên chân hoảng sợ đứng lên.

Đường Hàn chán ghét nói: “May mắn anh chỉ uống nước khoáng.”

Phì Phì miễn cưỡng lắc lắc nước trên người, rồi nằm sấp lại.

Đường Hàn tiếp tục nói: “Bá tước phu nhân thờ phụng quỷ hút máu Châu Âu, nàng cho rằng quỷ hút máu trường sinh bất lão dung nhan tươi trẻ là nhờ máu người. Vì thế bá tước phu nhân giết hơn 2800 thiếu nữ, uống máu tươi của họ, còn tắm rửa bằng máu. Sau này bá tước phu nhân được gọi là Bloody Mary.”

Nhiếp Cửu nhú mày, vô thức cởi bỏ một cúc áo: “Truyền thuyết này còn phải kiểm tra tính chân thực, nhưng có lẽ Nhạc Hồng tin nó, thậm chí cho rằng mình là Bloody Mary tái thế, dùng máu tươi kéo dài mỹ mạo.”

Đường Hàn gật đầu: “Rất có thể, nhưng trên lý luận, máu tươi không có tác dụng thần kì như vậy. Sự sinh đẹp của Nhạc Hồng chỉ là trùng hợp.”

Triệu Kì dùng sức gật đầu, “Nhạc Hồng thật sự rất đẹp.”

Mọi người từ chối cho ý kiến, ngay cả Nhiếp Cửu cũng không thể phủ nhận, Nhạc Hồng quả thật rất đẹp, tựa như toàn thân vây trong hỏa diễm, đẹp mà kiêu ngạo. Đến nỗi, không thể ngăn cản ngọn lửa ấy lan tràn, nhất thời cuốn hút ánh mắt mọi người.

Tần Niệm ngồi bên cạnh Tần Bạch, đá giày xuống dưới sofa, sắc mặt cổ quái: “Em cảm thấy sự xinh đẹp của Nhạc Hồng có vấn đề.”

Triệu Kỳ nói: “Cậu định nói đến phẫu thuật thẩm mỹ? Rất nhiều nữ ngôi sao đều dùng cách này, không kỳ lạ.”

Tần Niệm lắc đầu: “Ý tôi không phải vậy.”

Nhiếp Cửu thong thả bước, hít vào một hơi, “Hành vi quá mức điên cuồng, độ tin tưởng rất thấp. Tóm lại, đem Nhạc Hồng và Trương Phú về thẩm vấn.”

Mọi người rời khỏi sofa, phân công nhau làm việc.

Nhiếp Cửu ngồi xuống bên cạnh Tần Bạch, thấp giọng hỏi: “Vì sao này giờ không nói gì?”

Tần Bạch cắn cắn môi, lắc đầu: “Rất kỳ quái.”

“Cậu nói Điền Ny?” Nhiếp Cửu hỏi, “Hay Nhạc Hồng?”

“Tóm lại, đều rất kỳ quái.” Tần Bạch giật giật thân thể, tìm vị trí thoải mái tựa vào lòng Nhiếp Cửu, tiếp tục nói, “Ngày hôm qua chúng ta đến tìm Điền Ny, Điền Ny cho tôi cảm giác trưởng thành sớm, ấn nhân.”

Nhiếp Cửu gật đầu: “Cậu cảm thấy hôm nay cô ta không giống?”

Tần Bạch hít sâu, “Người có nhiều mặt, thiện lương và tà ác có thể đồng thời tồn tại, một mặt ở tầng ngoài ý thức, một mặt giấu bên trong. Người có thể xấu biến tốt, cũng có thể tốt biến xấu, nhưng đều cần quá trình. Muốn Điền Ny đem bí mật về Nhạc Hồng vẫn chôn trong lòng nói thẳng thắn, cần tác động. Với tính cách của cô ta, không phải bây giờ có thể nói, ánh mắt của cô ta cũng không đúng, có chút hoảng hốt.”

“Ý của cậu là..... Thôi miên?” Nhiếp Cửu kinh ngạc.

Tần Bạch ngồi trong lòng hắn, ngón tay cài lại nút áo Nhiếp Cửu vô ý cởi ra, ánh mắt ảm đạm, “Không đơn giản như vậy.”

Nhiếp Cửu xoa đầu cậu.

Tần Bạch nói: “Cô ta bị người thôi miên lần thứ hai, có người đem điều cô ta biết khóa vào tiềm thức, nhưng có người lại dẫn nó ra, điều đó khiến cảm xúc của cô ta không ổn định.”

“Vậy Nhạc Hồng?” Nhiếp Cửu nhẹ nhàng vuốt ve tóc Tần Bạch.

“Có lẽ.....” Tần Bạch ngưng trọng hít vào một hơi, bỗng nhiên bật dậy, “Tổ trưởng, tôi chưa ăn cơm!”

Nhiếp Cửu mỉm cười, “Phiếu cơm vẫn chưa dùng hết.”

Hai người đứng lên, đến nhà ăn dùng bữa nhân lúc chưa giải Nhạc Hồng tới. Tần Bạch nhìn xung quanh một lát, phát hiện Tần Niệm đang nói chuyện điện thoại ở ngoài hành lang.

Khuôn mặt Tần Niệm đỏ bừng, tay gãi gãi má.

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, đẩy Nhiếp Cửu, hỏi: “Có phải Tiểu Niệm yêu đương không?”

Nhiếp Cửu nhún vai: “Không biết.”

Tần Niệm tắt điện thoại, đứng tại chỗ cười ngây ngô chốc lát, mới chậm rãi xoay người, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, rụt rè nói: “Anh hai, tổ trưởng.”

Tần Bạch hồ nghi đánh giá cậu, “Đã đến giờ cơm, cùng ăn thôi.”

Tần Niệm xoắn góc áo, thật lâu sau mới nhẹ giọng cầu xin: “Tổ trưởng, em muốn xin phép.....”

Tần Bạch sợ tới mức ôm lấy cậu, dùng tay sờ trán cậu, “Không thoải mái ư?”

“Anh.....” Tần Niệm giật giật môi, tựa hồ đang do dự.

Nhiếp Cửu kéo Tần Bạch, nói với Tần Niệm: “Cứ đi, có việc gấp tôi gọi cậu trở về.”

Tần Niệm vui vẻ ra mặt, mỉm cười chào Nhiếp Cửu, sau đó quay về thu dọn.

Tần Bạch bị Nhiếp Cửu giữ chặt, vẫn không muốn từ bỏ ý định: “Tôi hỏi nó định đi đâu.”

Nhiếp Cửu kéo cậu vào thang máy, “Cậu nên cho cậu ta một chút không gian.”

Tần Bạch do dự nói, “Thôi, tôi về hỏi nó.” Tiến vào thang máy, giây cuối cùng vẫn nghi hoặc liếc mắt.

Tần Niệm thu thập xong, lại chuẩn bị tốt thức ăn cho ba chú chó nhỏ, sau đó mới mang ba lô, kích động chạy ra ngoài.

Tô Diệp ngẩng đầu nhìn, cười nói: “Như vậy thực không tốt, để chúng ta ở đây chịu khổ.”

Tần Niệm cười tủm tỉm: “Đường Hàn ở đây mà?”

Tô Diệp đẩy kính mắt, tựa vào ghế xoay: “Cho nên, chịu khổ biến thành hưởng thụ.”

Đường Hàn trầm mặc không nói.

Tần Niệm ra cảnh cực, mặt trời đã lên đỉnh đầu, mồ hôi thi nhau đổ xuống.

Tần Niệm cúi đầu do dự, nên đi taxi hay tàu điện ngầm, bỗng nhiên bóng râm phủ xuống. Tần Niệm ngẩng đầu.

Trần Việt Nhiên mỉm cười: “Nóng ư?”

Tần Niệm híp mắt, phản quang làm cậu không thấy rõ diễm mạo hần, “Sao anh lại tới đây, không phải tôi đã nói tự mình qua sao?”

Trần Việt Nhiên khiêu mi: “Hẹn hò là thế này mới đúng?”

Tần Niệm đỏ mặt, “Tôi chỉ tới mượn hai quyển sách.....”

Trần Việt Nhiên rút khốe miệng, lập tức nở nụ cười sáng chói, khẳng định: “Đây là hẹn hò.”

“Tiểu Niệm.”

Tần Niệm quay đầu, chỉ thấy Trần Miễn ra khỏi cảnh cực, tựa hồ nhìn thấy Trần Việt Nhiên, bước chân chậm lại, tươi cười cũng có chút cứng nhắc.

“Bạn em hả?” Trần Việt Nhiên ghé vào tai Tần Niệm, trêu tức.

Tần Niệm khẽ đẩy hần ra, nói với Trần Miễn: “Trần Miễn, sao anh xuống đây.”

Trần Miễn chuyển túi nhựa ra phía sau, nhún vai nói: “Đồ ăn ở cảnh cực không ngon, đành ra ngoài ăn, thuận tiện thay đổi khẩu vị.”

Tần Niệm gật gật đầu: “Em đi trước, gặp sau.”

Trần Miễn cười tạm biệt, chờ cậu đi rồi mới ngồi xuống bậc thang, đem kem ly đã gần tan hết ra, chậm rãi ăn.

Nhà Trần Việt Nhiên ở vùng ngoại thành, một giờ chạy xe là đến.

Lái xe mở cửa, Tần Niệm ngồi đối diện Trần Việt Nhiên, có chút lo lắng.

Trần Việt Nhiên rót rượu vang cho mình, lắc lắc chất lỏng đỏ tươi sáng sủa trong ly, “Nếu sợ hãi, vì sao còn muốn đến?”

Tần Niệm sững sốt, nắm góc áo, không biết đáp lại thế nào, chợt nghe Trần Việt Nhiên nói: “Em hồi hộp?”

Tần Niệm lẩm bẩm: “Không có.....”

Trần Việt Nhiên tà mị cười, nâng cốc rượu qua, “Muốn uống không?”

Tần Niệm lắc lắc đầu, không nói.

Trầm Việt Nhiên thu hồi chén rượu, nhấp một ngụm, đột nhiên giữ chặt Tần Niệm, dùng sức ôm cậu vào lòng, môi dán lên.

Nụ hôn không nhẹ nhàng lướt qua như lần trước, mà cực kỳ bá đạo. Đầu lưỡi tìm kiếm mỗi góc khoang miệng, cơ hồ tham lam mút mật dịch của đối phương, tay siết chặt eo nhỏ, đem thân thể kề sát.

Tần Niệm mơ hồ, hoàn toàn mất đi suy nghĩ, toàn thân cao thấp nóng bỏng đến cực điểm, tựa như rơi vào hồ lửa, thân thể bị đốt cháy.

Thật lâu sau Trầm Việt Nhiên mới buông đôi môi sưng đỏ ra, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi đỏ mọng, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Nếu mắt nhỏ đi một chút.”

“Cái cằm tiêm một chút.” Trầm Việt Nhiên cười khê, “Sẽ càng đẹp.”

Tần Niệm không kịp hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, môi lại bị dán lên, chiếc lưỡi lửa nóng dò xét tiến vào.

Khi Nhà Trầm Việt Nhiên xuất hiện trước mắt Tần Niệm, Tần Niệm kinh ngạc nói: “Nhà anh quả nhiên là thư viện.”

Trầm Việt Nhiên hắc tuyến, kéo cậu đi vào.

Nhà thiết kế thực độc đáo, nhìn bên ngoài là ba tầng, nhưng đi vào sẽ phát hiện, kỳ thật chỉ có một tầng, giữa đầu nhìn trần nhà đều cảm thấy cổ mỗi rừ.

Tuy chỉ có một tầng, nhưng cực kỳ rộng rãi, hành lang quanh co uốn lượn.

Trầm Việt Nhiên bảo quản gia rời đi trước, chính mình nắm tay Tần Niệm bước vào.

Tay Trầm Việt Nhiên rất rộng, ngón tay trắng nõn dài nhỏ, còn tay Tần Niệm nhỏ nhỏ, vô cùng mềm mại. Hai tay đan vào nhau, hài hòa nói không nên lời.

Trầm Việt Nhiên bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn cậu, “Muốn anh giúp em cầm ba lô không?”

Tần Niệm một tay kéo ba lô, lắc đầu: “Không cần.”

“Vinh hạnh của anh.” Trầm Việt Nhiên mỉm cười tao nhã, lời nói không để người phản bác.

Trầm Việt Nhiên một tay cầm ba lô, một tay kéo cậu đi.

Cánh cửa màu vàng xuất hiện trước mặt, Trầm Việt Nhiên đẩy cửa ra, ánh sáng chói mắt ập đến.

“Thật có lỗi.” Trầm Việt Nhiên bước vào trước, kéo rèm cửa, bên trong lập tức tối đi. Đèn điện được bật lên, Tần Niệm mới chậm rãi đi vào.

Đây là một căn phòng rất lớn, xác thực mà nói, có thể gọi là phòng sách.

Trong lòng sách có một lò sưởi sắt tường, bên cạnh là hai sofa đơn, còn có thảm nhung màu đỏ. Những nơi khác đặt giá sách, đầu tường là một chiếc thang lớn màu trắng.

Trầm Việt Nhiên đặt ba lô lên thảm, nắm tay cậu vào trong.

“Mùa đông, lúc mặt trời chiếu đến, ấm áp lại sáng sủa, đọc sách ở đây thực thích ý.” Trầm Việt Nhiên hỏi, “Muốn xem sách gì?”

Tần Niệm nghĩ nghĩ: “Em muốn xem tư liệu về máu.”

Trầm Việt Nhiên trầm ngâm nói: “Là vụ án gần đây?”

Tần Niệm gật gật đầu.

Trầm Việt Nhiên bất đắc dĩ buông tay: “Anh nghĩ em đến hẹn hò với anh, trời ạ, hóa ra em thật sự xem nơi này là thư viện?”

Tần Niệm sững sờ, nắm góc áo, không biết nói gì cho phải.

Trầm Việt Nhiên xoa đầu cậu, “Ngồi xuống sofa, anh giúp em tìm.”

Tần Niệm mỉm cười hướng đến sofa, bỗng nhiên phát hiện ba lô lay động, cuối cùng “Ba” một cái ngã xuống đất. Tần Niệm vội vàng đi qua, mở khóa, chỉ thấy một chú chó nhỏ màu rám nắng thấp giọng ai ô.

Trầm Việt Nhiên cầm hai quyển sách lại, thấy Tần Niệm ôm chú chó nhỏ kia, có chút buồn cười, “Đây là sao?”

Tần Niệm kéo chú chó nhỏ đến, “Nó trốn trong ba lô, cho nên.....”

Trầm Việt Nhiên đưa sách cho cậu: “Không cần để ý, anh cũng thích chó nhỏ, nó tên gì?”

Tần Niệm nhìn vật nhỏ quần áo hồng nhạt, mang theo nghi vấn đáp: “Đô Đô?”

Trầm Việt Nhiên ngồi xuống bên kia, hai chân bắt chéo, mười ngón tay đan nhau đặt trên khuỷu chân.

Tần Niệm nhìn sách, nghi hoặc: “[Truyện thuyết quỷ hút máu]?”

Trầm Việt Nhiên nhún vai: “Có từ ‘Máu.’”

Tần Niệm cắn cắn môi, mở sách.

Mục lục viết rõ ràng bốn chữ “Bloody Mary”.

Trầm Việt Nhiên ôm Đô Đô, vuốt ve lông xù, nhìn nó lưỡi biếng liếm móng vuốt, không khỏi cười nói: “Thực đáng yêu.”

Tần Niệm cười tủm tỉm ngẩng đầu: “Ừm, chúng nó là bảo bối của anh hai đó.”

“Chúng nó?”

“Àn, còn có Miêu Miêu và Phì Phì, tổng cộng ba con, giống nhau như đúc.”

Trầm Việt Nhiên cười gật đầu, Đô Đô cọ mặt vào lòng bàn tay dày rộng.

Tiếng gõ cửa vang lên, theo sau đẩy cửa tiến vào, quần gia đem hai phần cơm đặt trên bàn, “Cơm xào hải sản, mời ngài dùng.”

Trầm Việt Nhiên cười cười: “Không biết em thích ăn cái gì.”

Tần Niệm không lên tiếng trả lời, ánh mắt nhìn sách hiện lên chút quái dị.

Trầm Việt Nhiên chậm rãi cong khóe môi, cười nhìn cậu. Giấy lát, bưng cơm qua, ngồi xuống trước mặt Tần Niệm.

Tần Niệm cả kinh, lúc ngẩng đầu trán đã lấm tấm mồ hôi.

Trầm Việt Nhiên chậm rãi xức một thìa cơm đút vào miệng cậu, lại lấy khăn giúp cậu lau mồ hôi, “Có phải nhiệt độ quá nóng?”

Tần Niệm lắc lắc đầu, nhanh chóng nuốt vào, sau đó kéo bát qua, “Em tự ăn.”

Trầm Việt Nhiên mỉm cười, “Đây là bát của anh.”

Động tác Tần Niệm cứng đờ.

“Anh không ngại ăn cùng bát với em.”

Tần Niệm lại đỏ mặt, liều mạng vùi đầu ăn cơm.

21. Chương 21

Tần Niệm ăn nửa bát cơm, sau đó buông xuống, uống sữa.

Trầm Việt Nhiên cực kỳ tự nhiên cầm bát lên, ăn nửa phần cơm còn lại.

Tần Niệm lại mở sách ra, tiếp tục xem.

Trầm Việt Nhiên ăn xong miếng cuối cùng, chùi miệng, ôm lấy Đô Đô.

Tần Niệm khép sách, cúi đầu ngẫm nghĩ chốc lát, sau đó hỏi Trầm Việt Nhiên: “Nhạc Hồng ở đâu?”

Trầm Việt Nhiên kinh ngạc, lập tức cười nói: “Làm sao anh biết được?”

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, “Anh là người của toàn soạn mà?”

Trầm Việt Nhiên trầm mặc, nhún vai: “Vậy chúng ta nói về chuyện Nhạc Hồng.”

“Được.”

Trầm Việt Nhiên nghĩ nghĩ: “Với thân phận của Nhạc Hồng hẳn là có rất nhiều bất động sản, về phần cô ta ở đâu..... Anh nghĩ cần gọi điện thoại hỏi người của tòa soạn.”

“Không cần.” Tần Niệm vội vàng xua tay, “Ý em là, ở đâu có các kiến trúc lâu đài?”

Trầm Việt Nhiên quái dị nhìn cậu, sau đó chỉ chỉ sàn, “Nơi này.”

Tần Niệm sửng sốt, lập tức ngượng ngùng sờ sờ đầu, mắt to loan lên, “A, vậy ở gần đây có nhà Nhạc Hồng không?”

Trầm Việt Nhiên gật đầu: “Có, anh từng thấy cô ta ở gần đây.”

Tần Niệm lập tức đứng lên, chạy ra bên ngoài, chạy một nửa lại vọt trở về, ôm Đô Đô từ lòng Trầm Việt Nhiên.

Trầm Việt Nhiên bắt lấy cổ tay cậu, lôi kéo, khẽ chạm lên môi sau đó buông ra, Trầm Việt Nhiên mỉm cười: “Ngày mai gặp, quần gia sẽ đón em.”

Từ quyển sách kia, Tần Niệm nghĩ thông suốt một chuyện, bá tước phu nhân uống máu, là theo đuổi sự xinh đẹp. Nhạc Hồng uống máu, là cố ý bắt chước bá tước phu nhân, đồng dạng cho rằng máu có thể giúp cô ta hồi sinh.

Bởi vậy, nơi Điền Ny bị đưa đến là một kiến trúc lâu đài. Đây là một cảm giác kì diệu, Nhạc Hồng hút máu tại đó có thể đạt đến cực hạn khoái cảm, thậm chí còn thêm tin tưởng mình là Bloody Mary tái thế, khiến cô ta càng chấp nhất với máu.

Tần Niệm vừa ra khỏi cửa, liền thấy mấy xe cảnh sát cách đó không xa, mà dẫn đầu là hai chiếc xe cậu rất quen thuộc, Nhiếp Cửu và Đường Hàn.

Tần Niệm bỏ Đô Đô vào ba lô, nhanh chóng chạy qua.

Nhiếp Cửu dừng xe trước cửa biệt thự, người ngồi bên phó lái cực kỳ hưng phấn, “Tổ trưởng, nơi này rất đẹp.”

Nhiếp Cửu bắt đắc dĩ, vừa tắt động cơ vừa nói: “Tôi nghĩ cậu kích động là vì có thể đến nhà Nhạc Hồng.”

Tần Bạch vui vẻ, “Đợi lát nữa, có thể nhìn thấy khung cảnh huyết tinh a? Nhưng tổ trưởng thật thông minh, nghĩ ra phải đến đây.”

“Tô Diệp tra tư liệu rất đầy đủ, xuống xe đi.”

Tần Bạch vừa đẩy cửa ra, đang muốn bước thì “Phanh” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Tần Bạch hoảng sợ đổ mồ hôi, sau đó cửa được mở ra, Tần Niệm cúi người chống tay lên xe thở phì phò, “Anh, anh hai, thực, thực xin lỗi.....”

Tần Bạch vội vàng vỗ lưng cho cậu, “Sao em lại tới đây? Còn chạy nhanh như vậy.”

Tần Niệm thở gấp, ngượng ngùng nói: “Di động rơi mất.”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, “Gần nhất điện thoại rất nhiều sao? Còn nữa, em mang theo Miêu Miêu phải không?”

Miêu Miêu..... Tần Niệm ngượng ngùng ôm Miêu Miêu qua.

Tần Bạch còn chưa tiếp nhận, chỉ thấy Miêu Miêu lao thẳng vào người Nhiếp Cửu, Nhiếp Cửu liền đặt Miêu Miêu trên vai.

Tần Bạch đáng thương nói, “Miêu Miêu chân ngoài dài hơn chân trong.....”

Nhiếp Cửu nhún vai, một lần nữa mở cửa xe đem Miêu Miêu thả vào. “Không thể mang Miêu Miêu theo, chúng ta đi thôi.”

Miêu Miêu dán vào cửa kính, mắt đen vô tội lúng liếng.

Tần Bạch nhìn qua lớp cửa kính lẩm bẩm.

Nhiếp Cửu đảo mắt xem thường, bước đi trước.

“Ai, tổ trưởng, anh thật nhẫn tâm, đợi tôi!”

Mấy người đi tới, nhân viên giám định hiện trường đang mở cửa.

Tô Diệp đứng bên cạnh, vẻ mặt tươi cười, “Tôi thực sự chút nôn nóng.”

Tần Niệm hỏi: “Sao mọi người tới đây?”

Tần Bạch tự hào ôm cánh tay Nhiếp Cửu, “Đều là tổ trưởng thông minh, tổ trưởng nhắc tới điều này trong lúc thẩm vấn Trương Phú, khiến mặt Trương Phú đều biến sắc.”

Nhiếp Cửu cười cười, “Trương Phú đã nhận tội, hơn nữa khai ra chuyện Nhạc Hồng bắt chước bá tước phu nhân. Tiếc là, Nhạc Hồng mất tích, quản lý của cô ta nói hôm nay chưa từng gặp cô ta, Trương Phú cũng không biết hành tung Nhạc Hồng.”

Ánh mắt Tô Diệp vẫn đặt trên người Đường Hàn, lại nói chuyện với Nhiếp Cửu, “Nhất định là chạy, không chừng hiện giờ đang ở sân bay.”

Đường Hàn nhíu mày, “Tán gẫu đủ chưa? Nên đi vào.”

Cửa bị đẩy ra, mùi máu tươi ập tới. Mọi người nhất thời buồn nôn, dưới chân lão đảo.

Nhiếp Cửu bước vào đầu tiên, những người khác lục tục theo sau.

Tô Diệp theo bản năng luồn tay vào túi tìm thuốc là, động tác có chút run rẩy.

Đường Hàn nói: “Bên trong không thể hút thuốc.”

Tô Diệp liếm liếm môi, như có như không “Ừm” một tiếng.

Đường Hàn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên vươn tay kéo hắt lại, mỉm cười nói: “Chúng ta vào sau, đợi mùi máu tươi tản đi.”

“Chúng ta?”

Đường Hàn mỉm cười: “Chúng ta.”

Tô Diệp dựa vào tường, lấy thuốc lá ra, hút một ngụm, hỏi Đường Hàn: “Muốn không?”

Đường Hàn rút một cây đặt bên miệng, hướng hắt khiêu mi.

Tô Diệp cười kéo hắt vào trong lòng, thuốc kè thuốc, chậm rãi châm lửa qua.

Tần Bạch hít sâu một hơi, thân thể có chút suy yếu.

Nhiếp Cửu dùng tay đỡ cằm, lo lắng hỏi: “Rất khó chịu sao? Muốn ra ngoài trước không?”

Tần Bạch nuốt nước miếng, “Quá kích thích.”

Phòng khách rất lớn, chính giữa đặt một bức tranh dài hơn mười thước, lấy nền màu máu, chính giữa họa một nữ nhân rất đẹp, lễ phục dạ hội lửa đỏ cùng bối cảnh hòa hợp nhất thể. Nhưng bức họa tản ra một cổ quỷ dị, ánh mắt nữ nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm phòng khách, làm người ta sởn tóc gáy. Có lẽ là vì tranh quá lớn, dù đứng ở góc nào, đều cảm thấy nữ nhân trong bức họa đang nhìn mình.

Toàn bộ biệt thự tràn ngập mùi máu tươi, hòa với mùi thối rữa.

Bên cạnh phòng khách là thang lầu xoay tròn, Nhiếp Cửu giao lầu một cho nhân viên giám định hiện trường, dẫn Tần Bạch lên lầu hai.

Lầu hai chia làm rất nhiều phòng nhỏ, trang trí cực kì sang trọng. Hành lang rất dài, cuối cùng có một cửa lớn màu trắng, mang chút ảm đạm, thậm chí xung quanh nhiễm đỏ.

Nhiếp Cửu nói: “Hẳn nơi đó là phòng ngủ của chủ nhân ngôi nhà?”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, theo Nhiếp Cửu đến gần.

Cửa bị đẩy ra, mùi máu tươi đậm đặc hơn xộc vào mũi.

Tần Bạch vội vàng dùng tay che lại.

Nhiếp Cửu cau mày đi vào bên trong, phòng một màu trắng, nhưng rất nhiều nơi dính máu đỏ, giữa phòng là giường lớn, bên phải là bàn trang điểm, bên trái là một cánh cửa nhỏ.

Mùi máu tươi không ngừng truyền ra từ sau cánh cửa, Nhiếp Cửu đi đá văng cửa.

“A!”

Nhiếp Cửu theo bản năng kéo Tần Bạch vào trong lòng, thấp giọng nói: “Đừng sợ.”

Bồn tắm lớn tràn đầy máu tươi, máu theo mép chảy xuống, khăn lông vắt bên cạnh cũng biến đỏ.

Tần Bạch hít sâu, hô hấp có chút dồn dập, ánh vào mắt là một màu đỏ, cảm thấy như đang đi vào địa ngục, hơi thở chết chóc bao phủ.

Nhiếp Cửu nhíu mày: “Kỳ lạ.”

Tần Bạch miễn cưỡng chống đỡ, “Làm sao vậy?”

“Xuống lầu trước.”

Tần Bạch gật đầu, chân run rẩy.

Nhiếp Cửu hướng cậu mỉm cười, “Muốn tôi công cậu không?”

Tần Bạch ngượng ngùng cười nói: “Không cần, sẽ dọa người..... Ha ha..... A..... A..... Ách.....”

Nhiếp Cửu sờ sờ hai má cậu, “Tôi có thể công cậu từ nơi này nhảy xuống.”

“Tôi không có ý định tự tử!” Tần Bạch trừng mắt nhìn một cái, “Phù, đỡ tôi.”

Nhiếp Cửu cười lắc đầu, chậm rãi đi qua, bế cậu lên.

Tần Bạch sửng sốt, liều mạng giãy dụa, “Không cần, sẽ bị người cười chết.”

“Không sao.” Nhiếp Cửu chọn mi, “Cậu xuất hiện ở cảnh cực nhiều như vậy, phỏng chừng mọi người đều biết quan hệ của chúng ta. Xuống lầu thôi.”

Tần Bạch đỏ mặt, liều mạng vùi đầu vào cổ hắn.

“Cậu động như vậy, tôi không thể bước đi.”

Tần Bạch: “.....”

Đường Hàn ngậm thuốc lá trong miệng nhưng không hút, im lặng đợi Tô Diệp hút xong, thản nhiên nói: “Anh muốn vào không?”

Tô Diệp ngẩng đầu, Đường Hàn vừa mới cúi đầu. Mái tóc đen dài khẽ lay động trong gió, đôi mắt dài nhỏ bị lông mi che khuất, theo góc độ Tô Diệp nhìn lại, khóe môi rõ ràng là cong lên.

Tô Diệp vươn tay, muốn vén tóc hắn ra sau, đầu ngón tay vừa chạm, bỗng nhiên nhớ tới lời Đường Hàn, “Tôi không thích người khác chạm vào tóc của tôi.”

Tô Diệp phần nộ thu tay lại.

Đường Hàn ngẩng đầu, cười dịu dàng, “Dây giày của anh lỏng.”

Tô Diệp ngồi xuống cột lại dây giày, sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng sờ sờ hai má Đường Hàn, “Đi vào, biến thái.”

Đường Hàn sững sờ tại chỗ, không tự chủ khẽ vuốt hai má, cảm giác này như có như không, tựa ảo giác, quá mức không chân thật.

Hai người vừa vào, Nhiếp Cửu vừa bế Tần Bạch xuống lầu. Tô Diệp ninh mày, quái thanh quái khí nói: “Chả nhẽ các cậu làm ở đây hả?”

Tần Bạch tròn to mắt, nhảy khỏi lòng Nhiếp Cửu, mặt đỏ muốn nhỏ máu.

Nhiếp Cửu mỉm cười, sau đó chậm rãi nhíu mày: “Mùi không giống.”

Đường Hàn nói: “Là mùi thối rửa thi thể.”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Đúng vậy, rất nồng, chắc chắn người bị hại nhiều hơn tưởng tượng.”

Một nhân viên giám định dừng công việc trong tay, ngẩng đầu nói: “Tôi đã thu thập mẫu máu, nơi này có ít nhất hơn ba mươi vãn tay, còn một số đã biến dạng, nhưng không phát hiện thi thể.”

Đường Hàn nhíu mày: “Thực cổ quái.” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt quét về phía bức họa, giống như cảm giác được nữ nhân trong bức họa đang cười nhạo.

Nhiếp Cửu nắm tay Tần Bạch kéo đi, “Tôi ra ngoài nhìn xem.”

Tô Diệp liền nói: “Kỳ thật hẳn chịu không nổi mùi ở đây.”

Đường Hàn nhíu mày suy tư, nhìn thấy Tần Niệm và Triệu Kỳ ngồi xổm bên góc, tò mò đi qua, “Đang nhìn cái gì?”

Triệu Kỳ chỉ xuống sofa, trong tay là một nắm tóc, “Rất nhiều tóc dài, màu sắc không giống nhau.”

Đường Hàn cầm lấy, “Ở dưới sofa?”

Triệu Kỳ gật đầu, “Ừm, ngoài tóc dài còn một số khăn tay đã nát.”

Đường Hàn nói: “Sử sách ghi lại, bá tước phu nhân chôn các thiếu nữ trong lâu đài của mình, cho rằng linh hồn họ có thể giúp nàng bảo vệ thanh xuân, có thể Nhạc Hồng cũng chôn thi thể ở đây.”

“Thi thể?” Triệu Kỳ nghi hoặc, “Thi thể gì?”

Tần Niệm nhìn Đường Hàn bỏ tóc vào túi bóng, chậm rãi nói: “Nhạc Hồng tìm các cô gái trẻ tuổi, nếu tìm người làm công từ nơi khác đến, dù lỡ tay giết chết cũng không khiến người chú ý.”

Triệu Kỳ nuốt nước miếng, ôm vai: “Nơi này có rất nhiều thi thể sao?”

Đường Hàn lắc đầu, “Còn chưa chắc, tạm thời không tìm được thi thể.”

Triệu Kỳ nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Nếu như vậy, vì sao Nhạc Hồng còn muốn mạo hiểm hút máu Điền Ny? Bị phát hiện là chuyện sớm hay muộn, quả thực cô ta tự chui đầu vào rọ.”

Tần Niệm nghiêng đầu, “Quả thật mạo hiểm, nhưng theo tâm lý học phạm tội mà nói, lúc đầu sát thủ không điên cuồng như vậy, bọn họ tìm được chút thỏa mãn khi giết người, dần dần thủ đoạn thành thực, nội tâm càng tăm tối. Hiển nhiên Nhạc Hồng cảm thấy máu tươi của những người này chưa đủ, cô ta trở nên tham lam, chỉ có máu của các cô gái trẻ xinh đẹp mới đem đến thỏa mãn.”

Triệu Kỳ chớp mắt mấy cái, “Tiểu Niệm thật giỏi nha.”

Tần Niệm sững sốt, lập tức ngượng ngùng le lưỡi.

Tô Diệp vỗ vỗ đầu Tần Niệm, “Đi thôi.”

Đường Hàn sờ sờ mặt bàn, “Không chút bụi bặm.”

Triệu Kỳ gật đầu, “Đúng, biệt thự lớn như vậy chắc chắn có người đến quét tước.”

Tần Niệm lắc đầu, “Không đúng, dưới sofa có tóc, mặt bàn thực sạch sẽ, rất nhiều góc chết cũng rất bẩn.”

Triệu Kỳ mê mang, “Đây là ý gì.”

Tô Diệp cười cười, châm thuốc rồi ở miệng, “Nhạc Hồng không thể gọi người xa lạ tới quét tước, mà những người thường quét rác xuống sofa, thường thường là đàn ông chưa từng làm việc nhà.”

Đường Hàn cười gật đầu, “Đúng thế, đàn ông có sự nghiệp thành công, giàu có, nên lúc quét tước chỉ qua loa xong chuyện, miễn cưỡng có lệ với Nhạc Hồng.”

Triệu Kỳ khó hiểu, “Một người thành công giàu có, vì sao phải hầu hạ Nhạc Hồng.”

Đường Hàn và Tô Diệp liếc nhau, cười nói: “Không phải một người, là một đám. Đây là điểm đáng ngờ lớn nhất, trừ bỏ Mạc Phi và Trương Phú, hẳn còn không ít người hâm mộ Nhạc Hồng, hơn nữa sẵn sàng vì cô ta làm chuyện trái pháp luật. Tuy Nhạc Hồng xinh đẹp, nhưng không đến mức có thể khiến người khác làm ra loại chuyện này, hay thậm chí vì cô ta cam tâm tình nguyện tự sát.”

Tần Niệm cắn môi, “Cảm giác giống tà giáo, hoặc thôi miên.”

22. Chương 22

Tần Bạch vừa ra tới cửa liền há miệng thở, cảm giác không khí tươi mát tiến vào mũi, mùi máu tươi trên người tán đi, lúc này mới thả lỏng thân thể, dựa vào Nhiếp Cửu, “Hô, mùi bên trong khó ngửi đã chết.”

Nhiếp Cửu chọc chọc hai má cậu, nắm tay cậu đi dạo quanh biệt thự.

“Tổ trưởng, anh tìm cái gì?”

“Hả?” Nhiếp Cửu quay đầu, “Không tìm cái gì.”

“Nhưng anh đã đi quanh bức tường này năm lần.”

Nhiếp Cửu nói: “Bức tường này thực cổ quái. Không chỉ nó, vụ án này cũng cổ quái.”

Tần Bạch nghĩ nghĩ, gật đầu, “Kỳ thật còn rất nhiều điểm đáng ngờ, không cách nào giải thích.”

Mắt Nhiếp Cửu nhìn dây leo trên bức tường trắng: “Tình huống Nhạc Hồng thực nghiêm trọng, tinh thần của cô ta không tốt lắm.”

Tần Bạch theo ánh mắt hắn nhìn dây leo xanh biếc, nói: “Nhạc Hồng quá si mê bá tước phu nhân, tình huống này chỉ có hai khả năng, thứ nhất, cô ta từng chịu kích thích, mà bá tước phu nhân cho cô ta sự an ủi, trở thành tinh thần trụ cột của cô ta.”

Nhiếp Cửu hỏi: “Còn khả năng thứ hai?”

“Cô ta bị người dẫn đường hoặc thôi miên.” Nói những lời này, Tần Bạch ngưng trọng thở dài, biểu tình cổ quái. Nhiếp Cửu quay đầu nhìn cậu, cậu lại hướng Nhiếp Cửu cười cười.

Nhiếp Cửu vuốt cằm, “Lại là thôi miên. Nếu nói Diên Ny bị người thôi miên lần thứ hai, vậy Nhạc Hồng cũng có thể bị thôi miên.”

“Tìm được Nhạc Hồng, hết thầy đều rõ ràng.”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Ừm, tìm được rồi.”

Tần Bạch kinh ngạc mở to mắt, “Anh tìm được Nhạc Hồng?”

Nhiếp Cửu quay đầu, ý vị thâm trường cười, “Tìm được bí mật của biệt thự này.” Nói xong, dẫn Tần Bạch vào trong phòng khách lần nữa.

Mấy người Đường Hàn đang thảo luận, thấy hắn tiến vào, liền nói, “Chúng tôi hoài nghi Nhạc Hồng giấu thi thể trong biệt thự, nhưng không tìm được vị trí cụ thể.”

Nhiếp Cửu khoát tay, “Không cần, tôi đã muốn tìm được thi thể.” Hắn lập tức đi đến bức họa, nữ nhân trên đó vẫn cười lạnh lùng, Nhiếp Cửu ngẩng đầu khinh thường nhìn nàng.

Nhiếp Cửu gõ gõ bức họa, nói: “Phòng khách chỉ treo bức họa này, không có gì khác. Nhìn từ bên trong, hẳn phía sau nó là một bức tường.”

Đường Hàn nhú mày, “Nhìn từ ngoài nhà mà nói.....”

“Đúng vậy.” Nhiếp Cửu tiếp lời, “Nhìn từ bên ngoài nhà, sau bức họa này hẳn có điều bí mật.”

Triệu Kỳ chớp mắt mấy cái, “Có ý gì?”

Tô Diệp gõ đầu hẳn, “Lầu một chỉ có phòng khách, đứng ngoài nhà quan sát, đại khái là dài gần 40m, nhưng nhìn bên trong thì nó chỉ 30m, chắc chắn sau bức tranh có mật thất, ý Nhiếp Cửu là vậy.”

Nhiếp Cửu gật gật đầu, “Đúng thế.”

Triệu Kỳ hiểu rõ, “Vậy cần tháo bức họa xuống không?”

Nhiếp Cửu nhẹ nhàng chạm vào khung tranh, lập tức cười nói: “Không cần.”

Mọi người nhìn hẳn.

“Khung tranh và bức họa không ăn khớp, hẳn có một cơ quan nhỏ, chạm vào cơ quan đó, bức họa sẽ tự động kéo lên.”

Tần Bạch xoa tay: “Nếu vậy nên tìm bình hoa, sau đó chuyển động nó, kịch truyền hình và tiểu thuyết trinh thám thường nói thế.”

Triệu Kỳ: “Bình hoa ở đâu?”

Tần Bạch: “.....”

Triệu Kỳ tiếp tục nói: “Có thể không phải cơ quan mà là điều khiển, hiện ở trong tay Nhạc Hồng.”

Tần Bạch: “.....”

“Tháo xuống dễ dàng hơn?”

Tần Bạch: “.....”

Nhiếp Cửu ôm Tần Bạch, sờ sờ cổ trắng nõn của cậu, cười nói với Triệu Kỳ: “Đôi khi thiết kế cơ quan mọi người thích làm ra vẻ huyền bí, hiện đại hoá không hợp. Lần này, Tiểu Bạch nói đúng.”

Nhiếp Cửu chỉ chỉ sofa, “Cơ quan.”

Mọi người trầm mặc nhìn sofa.

Nhiếp Cửu ấn sofa phía sau lưng, nhẹ nhàng chuyển, sofa rất nặng xoay 180 độ như bọt biển, nghịch kim đồng hồ.

Tần Bạch hoảng sợ, “Tổ trưởng, khí lực của anh rất lớn a!”

Tô Diệp đẩy kính mắt, thản nhiên nói: “Khí lực của hẳn lớn hay không, cậu còn chưa biết sao?”

Mặt Tần Bạch phút chốc đỏ bừng.

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, “Tổ trưởng, sao anh biết đây là cơ quan.”

Nhiếp Cửu chỉ chỉ chân sofa, “Dấu vết hình tròn, hẳn là xoay sofa một thời gian dài mà tạo thành. Hơn nữa, cái này thường dùng che dấu mật thất.”

Khi nói chuyện, bức họa chậm rãi nâng lên, nữ nhân ra khỏi tầm mắt mọi người, thay vào đó là cửa lớn màu đỏ.

Màu đỏ như máu, mang theo tội lỗi.

Sau cánh cửa sẽ là gì.

Mọi người có chút chờ mong cùng sợ hãi bức đến gần, nhìn chăm chăm hai cánh cửa đóng chặt, ánh mắt thập phần rối rắm.

Cửa từ từ mở, phát ra tiếng vang, mùi thối rửa ập đến, tình cảnh trước mắt khiến người sợ hãi.

Máu tanh, giết chóc, điên cuồng, tàn bạo, cảnh tượng chỉ xuất hiện nơi địa ngục, tàn nhẫn không chút thương xót.

Tô Diệp xoay người đầu tiên, “Tôi ra ngoài hít thở không khí, lát nữa sẽ vào.”

Nhiếp Cửu vừa đeo bao tay vừa nói với Tần Bạch: “Cậu cũng ra ngoài đi.”

“Tôi sẽ không..... Ọc..... Làm phiền..... Khụ khụ.....”

“Ngoan, ra ngoài trước.”

Tần Bạch đẩy cửa ra, trời nắng gắt, trời rất nóng, trời rất nóng, trời rất nóng.

Ánh mặt Đường Hàn sáng lên, không chỉ hưng phấn, càng nhiều là phần nộ. Thân thể có chút run run, thật lâu sau mới hít sâu một hơi, “Nơi này không dưới 70 thi thể.”

“Bảy mươi hai.” Nhiếp Cửu quả quyết nói.

Mặt tường đã bị máu nhiễm hồng, không nhìn ra màu sắc ban đầu, trong góc lủ kiến lủ nhện tập trung, hưởng thụ máu tanh hôi.

Thi thể bị chất lên nhau theo một phương thức quái dị, mặt đã thối rửa, đồng tử lòi ra, hoảng sợ lại oán độc nhìn chằm chằm cửa.

Những nơi khác rải rác tay chân bị cắt ra, trong không khí lan tràn mùi vị hư thối.

Mày Nhiếp Cửu nhíu thành chữ xuyên, đi quanh đồng thi thể một vòng rồi nói: “Thi thể bị cắt thành ngòi sao năm cánh, sau đó xếp lên nhau, tổng cộng sáu tầng.”

Đường Hàn nói: “Chả nhẽ trong thi thể có cái gì.”

Nhiếp Cửu liếm liếm môi, “Xem ra cần gọi trợ giúp.”

Đường Hàn thở dài, “Số lượng thi thể quá nhiều, thuận tiện liên hệ hồ sơ báo án mất tích.”

Triệu Kỳ gật gù, bật mũi chạy ra bên ngoài, “Em lập tức đi làm.”

“Bọn họ là một tổ chức, chuyên bắt các cô gái trẻ.” Đường Hàn bắt tay sau lưng, “Chờ người tới giúp rồi tiếp tục.”

“Nhạc Hồng quá si mê với máu, nếu không bắt được cô ta, chỉ sợ sẽ có thêm người bị hại.”

“Tổ trưởng.” Thanh âm Tần Niệm truyền đến.

Đường Hàn và Nhiếp Cửu nhìn cậu.

Tần Niệm dùng cái kẹp lấy ra tờ giấy bên túi của một thi thể tầng dưới cùng, “Hình như là thông báo tuyển dụng quảng cáo.”

Tần Bạch bị mùi máu ảnh hưởng, sắc mặt tái mét, hơn nữa thời tiết nóng bức, thi thể thối rửa càng nhanh. Tần Bạch hít thở không khí, sau đó vào xe mở điều hòa.

Miêu Miêu mắc trên tay lái, hai chân vung vẩy trong khoảng không, tội nghiệp nhìn cậu.

Tần Bạch vươn tay ôm nó vào lòng, xoa đầu nó: “Cuối tuần cho mày đi dạo lòng, nóng hay không nóng?”

Miêu Miêu lười biếng nằm trong lòng cậu, chuẩn bị ngủ.

“Hử?” Phút chốc, Tần Bạch thấy trên đám lông màu rám nắng của nó có một túm lông màu đỏ.

Tần Bạch nheo mắt, đầu ngón tay nhẹ nhàng cầm lên. Là lông cừu đỏ.

Đây là cừu đỏ đặc biệt được nuôi ở Australia, sinh sản rất thấp, bởi vậy loại lông cừu này thực quý, thậm chí vô giá.

Sắc mặt Tần Bạch cổ quái, cũng có chút âm trầm.

Nhiếp Cửu ra khỏi biệt thự, trực tiếp đi tới.

Tần Bạch vội vàng nhét lông cừu đỏ vào túi, mở cửa xe cho Nhiếp Cửu, hướng hân cười ngọt ngào: “Tổ trưởng, đã xong?”

Nhiếp Cửu gật gật đầu, mở toàn bộ cửa sổ, “Phải tìm ra Nhạc Hồng, chúng ta đi trước.”

Tần Bạch cười hì hì nói: “Tổ trưởng vất vả.”

Nhiếp Cửu quay đầu nhìn cậu một cái, mỉm cười: “Không vất vả, cậu luôn bên tôi mà.”

Tần Bạch sững sờ, cắn môi dưới, chậm rãi nở nụ cười, có cảm động và ấm áp, hốc mắt cũng hơi phát nhiệt.

Rất nhiều năm sau, Tần Bạch nhớ tới lúc đầu gặp mặt, hoảng hốt phát giác, bọn họ yêu nhau rất tự nhiên, như là mục tiêu đã định trước. Bọn họ yêu nhau không rung động lòng người, không phức tạp. Từ khi gặp nhau đến yêu nhau, thời gian chỉ là một cái quay đầu nhìn lại.

“Tổ trưởng, có thể cho tôi xem tư liệu về Nhạc Hồng không?”

“Ở phía sau.”

Tần Bạch vươn tay ra sau, cố gắng mãi vẫn chưa với tới.

Nhiếp Cửu dừng xe, nghiêng người dễ dàng lấy tư liệu, bỏ vào tay cậu.

“Tay tổ trưởng thật dài nha, có thể vòng qua tôi hai vòng không?”

Nhiếp Cửu đảo mắt xem thường.

“Hi hi, tôi nói đùa.” Tần Bạch mở tư liệu, “Đúng rồi, tổ trưởng, có manh mối gì không?”

Nhiếp Cửu lắc đầu: “Nhạc Hồng giao lưu rất rộng, hơn nữa cô ta đã mất tích 24 giờ, muốn tìm cô ta có chút phiền phức.”

Tần Bạch cắn cắn môi, chậm rãi nói: “Nhạc Hồng thực kiêu ngạo, chạy trốn là chuyện chật vật, hẳn cô ta còn ở đây.”

Nhiếp Cửu thở dài: “Chỗ cô ta có thể đi rất nhiều.”

“Nhưng nơi cô ta muốn đến không nhiều.”

Nhiếp Cửu quay đầu nhìn cậu.

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, vỗ ngực nói: “Cứ để tôi.”

Xe thể thao chạy ra thành thị, đến ngoại thành phía tây mới hoãn tốc độ.

“Tổ trưởng, anh lái xe cũng rất nhanh.”

“Chúng ta đi đâu?”

“Anh biết Ngô Phong chứ? Hắn là đạo diễn nổi danh quốc tế, xuất thân danh môn vọng tộc, nhìn trúng Nhạc Hồng còn đang đi học, Nhạc Hồng được hắn dẫn dắt một lần liền nổi tiếng.” Tần Bạch đảo loạn trong bao, “Có nghe đồn Ngô Phong chưa kết hôn là vì Nhạc Hồng, tôi không biết hắn và Nhạc Hồng có phải tình nhân hay không, nhưng Ngô Phong là người Nhạc Hồng tin cậy nhất.”

“Rất gượng ép.” Nhiếp Cửu dừng xe, cười nói, “Nhưng đáng thử một lần.”

“Tổ trưởng! Phải tin tưởng trực giác của tôi!” Tần Bạch lấy ra giấy chứng nhận, đeo vào cổ Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu cầm giấy chứng nhận lên xem, dở khóc dở cười.

23. Chương 23

Tần Bạch dẫn Nhiếp Cửu thuần thực đi vào, nhỏ giọng giải thích: “Khu chụp hình này do Ngô Phong bao, hôm nay chụp ảnh ở đây, vốn Nhạc Hồng là khách mời, nhưng hiện giờ không có khả năng.”

“Này, đang làm gì?”

Nhiếp Cửu nghe được thanh âm, quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông đi tới, vì thế Nhiếp Cửu bình tĩnh nói: “Nhân viên ánh sáng.”

Người đàn ông nhíu mày: “Tôi chính là chuyên gia ánh sáng!”

Tần Bạch vội vàng xua tay nói: “Ha ha, Lưu sư phụ, người này mới tới, chúng tôi phụ trách đạo cụ, đừng trách móc a.”

Người đàn ông nghi hoặc đánh giá Nhiếp Cửu, sau một lúc lâu, mỉm cười, “Tiểu tử này rất đẹp trai, nếu Ngô đạo diễn thấy, nói không chừng sẽ tìm cậu làm người mẫu, ha ha.”

Tần Bạch cười hì hì, “Lưu sư phụ còn bận bịu, chúng tôi đi trước.”

Người đàn ông gật đầu, trước khi đi lại nói với Tần Bạch, “Ánh mắt cậu rất tốt, đầu năm nay không ít người trẻ tuổi tưởng ta là diễn viên phụ, ha ha.”

Tần Bạch nhẹ nhàng thở ra, trừng mắt nhìn Nhiếp Cửu: “Tổ trưởng không được nói lung tung, người ở đây tôi đều quen biết, đi theo tôi là được.”

Nhiếp Cửu sờ sờ cái mũi, bực bội đuổi theo, cảm thấy có chút thú vị.

Hai người đi tới một góc, Tần Bạch chỉ vào người đàn ông tại vị trí trung tâm: “Đó chính là Ngô Phong, tính cách hắn rất quái lạ. Có phong cách chụp riêng, dành rất nhiều giải thưởng lớn.”

Ngô Phong đang hướng dẫn nội dung buổi chụp hình, mày cau lại, vẻ mặt buồn bực, “Cậu có thể diễn hay không? Chẳng lẽ cái gì cũng đợi tôi dạy sao?”

Nhiếp Cửu nhìn gã một lát, nói với Tần Bạch: “Hắn sẽ đem Nhạc Hồng đặt ở nơi gần hắn nhất, nhưng chắc chắn không phải ở nhà hắn, nơi đó hắn dùng màu vàng, màu trắng hoặc màu đỏ làm nền chính.”

Tần Bạch suy nghĩ thật lâu, giật mình nói: “Khách sạn Hi Phi Nhĩ, nơi đó phục vụ theo tôn chỉ cung đình, mọi thứ đều màu vàng, Ngô Phong thường bao một phòng ở đó, dùng để làm việc.”

Nhiếp Cửu lấy di động gọi điện, “Rất có thể là nơi đó.”

Tần Bạch hí mắt nhìn Ngô Phong không lâu, Nhiếp Cửu đã trở lại.

“Tôi đã nhờ Trần Miên đến.” Nhiếp Cửu đứng bên cạnh Tần Bạch, nhìn Ngô Phong đang mắng chửi diễn viên, “Có cảm giác rất quen thuộc.”

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, “Anh cũng thấy thế ư?”

Nhiếp Cửu cau mày nhìn Ngô Phong vài giây, Ngô Phong cũng chậm rãi nhìn qua nơi này, khiêu mi cười, rời khỏi ghế, chậm rãi đi tới.

Tần Bạch vội vàng kéo Nhiếp Cửu, “Không tốt, bị phát hiện, đi mau.”

Nhiếp Cửu giữ cậu lại, kéo đến chỗ Ngô Phong.

Ngô Phong hào phóng nói: “Sao Nhiếp cảnh quan có thời gian rảnh rồi tới nơi nhỏ bé này.”

Tần Bạch sửng sốt, lúng ta lúng túng nói: “Các anh quen biết?”

Nhiếp Cửu lắc đầu, tháo giấy chứng nhận công việc trên cổ xuống.

Ngô Phong cười nói với Tần Bạch: “Nếu cậu hỏi han chút tin tức, liền biết vị cảnh quan này nổi danh cỡ nào.”

Tần Bạch nói thêm, ra vẻ cái gì chứ.

Nhiếp Cửu ngăn lại đề tài, trực tiếp hỏi: “Anh quen biết Mạc Phi không?”

“Mạc Phi nào? Là cái gã chết hai ngày trước hả?” Ngô Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh miệt.

Nhiếp Cửu nhíu mày, có chút tức giận với thái độ của Ngô Phong, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Nếu anh biết Mạc Phi thứ hai, vậy chúng ta nói một chút về hắn cũng được.”

Ngô Phong nhìn hắn, thấy hắn không phải đùa giỡn, lập tức nghiêm mặt nói: “Chỉ biết một người, là ca sĩ Mạc Phi. Nhưng tôi và hắn không gặp mặt nhiều, hắn từng là khách mời của tôi, nhưng sau không còn liên hệ, Nhiếp Cửu cảnh quan hỏi cái này làm gì?”

Tần Bạch có chút mơ hồ, tâm nói, sao tổ trưởng không hỏi chuyện Nhạc Hồng?

Nhiếp Cửu cong khóe môi, “Ngô đạo diễn không muốn nói chuyện về Mạc Phi, vậy chúng ta nói chuyện về Nhạc Hồng, được chứ?”

Ngô Phong bình tĩnh nói: “Có gì không thể?” Về mặt lạnh nhạt, tựa hồ không liên quan tới gã. Tần Bạch muốn tìm ra một tia kinh hoảng trong mắt gã, nhưng lại thất bại.

Nhiếp Cửu nói tiếp: “Anh có biết hiện giờ Nhạc Hồng ở đâu không?”

“Vấn đề này ngài nên tìm bảo mẫu của cô ta mà hỏi.”

Nhiếp Cửu cười lạnh, “Một khi đã như vậy, tôi cũng không hỏi thêm nữa, cảm ơn sự phối hợp của anh.”

Ngô Phong khiêu mi, “Không tiễn.”

Nhiếp Cửu xoay người rời đi.

Tần Bạch vội vàng đuổi theo, “Tổ trưởng, sao anh không hỏi thêm?”

Nhiếp Cửu thoáng dừng chân, quay đầu nói với Ngô Phong: “Nghe nói tiệc đứng ở khách sạn Hi Phi Nhĩ rất tuyệt, Nhạc Hồng thực thích nơi đó.”

Thân thể Ngô Phong đột nhiên chấn động.

Nhiếp Cửu nắm tay Tần Bạch, vui vẻ ra ngoài.

Trần Miển và Tần Niệm đứng trong đại sảnh của khách sạn Hi Phi Nhĩ, trang hoàng tráng lệ, tường giấy màu vàng, trên trần nhà treo đèn chùm thủy tinh, cao quý tao nhã.

Trần Miển bước lên, quản lý đứng sau quầy tiếp tân nói chuyện với các quý cô, thấy khách đi tới, lập tức cung kính: “Xin chào, ngài cần phục vụ gì sao?”

Trần Miển đưa giấy chứng nhận cảnh sát cho hắn xem.

Sắc mặt quản lý cổ quái, “Xin hỏi, chỗ chúng tôi có vấn đề gì ư?” Ngoài phục vụ, cái quan trọng nhất của khách sạn chính là danh tiếng, nếu bị cảnh sát tìm tới cửa thường xuyên, việc làm ăn sẽ không tốt. Quản lý thực không muốn nhìn thấy cảnh đó, đây là lần đầu tiên, nhưng có lần đầu sẽ có lần thứ hai, quản lý rất lo lắng.

Trần Miển nở nụ cười trấn an, “Tôi muốn hỏi một chút, đạo diễn Ngô Phong thuê một căn phòng ở đây phải không?”

Quản lý nhíu mày: “Đúng vậy, nhưng đã lâu ngài Ngô không tới đây, thực tế chỉ có lúc sáng tác mới tới.”

“Thật lâu không tới?” Trần Miển có chút nghi hoặc, “Vậy có thể dẫn chúng tôi đến xem không?”

Quản lý khó xử, “Cái này.....”

Trần Miển mỉm cười, “Anh yên tâm, chúng tôi chỉ xem bên trong có người ở hay không thôi, anh có thể đi cùng.”

Quản lý miễn cưỡng đáp ứng.

Tần Niệm tựa vào quầy tiếp tân, đang nhìn đông tới nhìn tây.

Trần Miển xoa đầu cậu, “Có thể đi rồi.”

Tần Niệm gật đầu, theo sau Trần Miển và quản lý.

Thang máy nhanh chóng lên tầng cao nhất, thảm đỏ trải dài khắp hành lang, hai bên cắm hoa tươi, hương thơm ngọt ngào phiêu tán trong không khí.

Quản lí đi đến phòng cuối cùng, nhẹ nhàng ấn chuông cửa.

Bên trong không chút động tĩnh.

Tần Niệm nghiêng đầu, “Vì sao không dùng chìa khóa?”

Quản lí áy náy, “Đây là xâm phạm riêng tư của khách nhân, là không lễ phép.”

Tần Niệm rút rè gật đầu.

Trần Miễn do dự.

Tần Niệm mở to mắt hỏi: “Tầng này đều có người ở rồi sao?”

Quản lí lắc đầu, mỉm cười nói: “Còn một số phòng trống, ngài muốn thuê sao?”

Tần Niệm không ngừng xua tay, hỏi: “Phòng bên cạnh còn trống?”

“Đúng vậy, tạm thời không có khách nhân thuê.”

“Chúng tôi có thể vào xem không?” Trần Miễn đột nhiên cười hỏi.

“Đương nhiên.” Quản lí thẳng thắn, “Có thể.”

Quản lí mang hai người đến phòng bên cạnh, mở cửa phòng, mỉm cười nói: “Xin cứ tự nhiên.” Sau đó đứng ngoài cửa đợi hai người.

Tần Niệm đánh giá phòng một lần, hỏi Trần Miễn: “Anh Trần, anh nói xem, Nhạc Hồng định làm gì?”

Trần Miễn nhún vai, hai tay dút vào túi: “Cách tốt nhất là trốn ra nước ngoài, sân bay không ghi lại xuất cảnh của cô ta, có lẽ cô ta định chờ qua sóng gió, sau đó mới trốn.”

“Ừm, em nghĩ Nhạc Hồng còn ở đây.”

Trần Miễn nói: “Có thể khẳng định?”

Tần Niệm ngăn người, “Tuy em không biết giải thích thế nào, nhưng đây là nơi lánh mặt tốt nhất, nếu Ngô Phong chịu giúp cô ta.”

Trần Miễn nhìn quản lí đứng ngoài cửa, “Tường của các anh giá thế nào?”

“Tường?”

“Đúng vậy, tường.”

“1000.”

Lời còn chưa dứt, Trần Miễn đột nhiên xoay chân đá lên tường, ầm một tiếng, bụi bay mù mịt, tường sập xuống, trước mặt mọi người xuất hiện một lỗ hổng.

“..... Đô la Mỹ.”

“.....”

“..... Một mét vuông.”

Trần Miễn sờ sờ cổ, “Có lẽ, anh nghĩ, phải xin kinh phí.”

Tần Niệm tròn xoe mắt, “Anh Trần, thật lợi hại a.”

Trần Miễn cười cười, “Bình thường, chúng ta vào xem đi.”

Sau tường, thanh âm ngân nga của nhạc cổ điển truyền tới, vì thường xuyên có người ở nên phòng mang phong cách cá nhân, tuy rằng thực nhạt, nhưng Trần Miễn vẫn ngửi được mùi máu tươi.

Đây là phòng ngủ, trên giường trải một chiếc váy dài màu đỏ.

Trần Miễn và Tần Niệm liếc nhau, “Hắn ở đây.”

Quản lí lau mồ hôi, “Mở cửa ra là phòng khách, nhưng phiền cảnh quan giao tiền trước.”

Trần Miễn ném chứng nhận cảnh sát cho hắn, “Cấm nợ.”

“Cái này.....”

“Hay anh muốn đạn của tôi?” Trần Miễn quơ quơ súng trong tay.

“Cái này là tốt rồi.” Chuyện đã vượt xa phạm vi quản lí có thể quyết định, sau đó xảy ra chuyện gì, hắn tin rằng mình có thể lấy lý do hợp tình, bởi vậy điều hắn lo lắng hiện giờ chỉ là chuyện này có ảnh hưởng xấu tới khách sạn hay không.

Trần Miễn gơ súng, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Tiếng ca du dương vang lên, như là ca dao thời xưa, khiến người hoài cổ.

Mọi người chỉ liếc mắt một cái liền thấy Nhạc Hồng.

Màu đỏ quá mức chói mắt, nổi bật đáng người, gió đêm lay động váy dài, Nhạc Hồng ngồi trên lan can, màn đêm đã buông xuống.

Mái tóc nâu hỗn độn, nhưng Nhạc Hồng vẫn đẹp khiến người ta hoảng hốt, chỉ là thiếu đi một phần cao ngạo.

Nhạc Hồng vươn tay, giống như tuyệt vọng đưa tay cho tử thần.

“Đừng nhảy.” Tần Niệm đột nhiên lên tiếng, thanh âm rất nhẹ nhàng.

Nhạc Hồng đưa lưng về phía mọi người, không nói một lời.

“Bá tước phu nhân dùng mỹ mạo chinh phục toàn bộ Châu Âu, dùng tử vong chấm dứt sinh mệnh không bao giờ được người nhớ kỹ, cô sẽ không thể trở thành bá tước phu nhân.”

Tiếng cười từ đôi môi đỏ mọng tràn ra, tuyệt vọng và khinh thường, “Tôi chưa từng muốn trở thành bá tước phu nhân, từ trước tới nay không hề muốn..... Ha ha..... Tôi, tôi là Nhạc Hồng..... Tôi không phải bá tước phu nhân..... Tôi không phải Nhạc Hồng, ha ha.....”

Trần Miễn nhíu mày: “Tinh thần cô ta không tốt lắm.”

“Niệm Niệm, em giúp cô ta ổn định, anh sang bên kia nhìn xem.”

“Hạ Miên..... Hạ Miên..... Ha ha.....”

Tần Niệm ý đồ dời đi lực chú ý của Nhạc Hồng, “Hạ Miên là ai? Là bạn trai của cô sao?”

Nhạc Hồng quay đầu, ánh mắt oán độc: “Không cho cậu gọi tên người đó! Không cho!”

Tần Niệm sửng sốt, lập tức nói: “Cô cẩn thận, đừng ngã xuống, cẩn thận.”

Nhạc Hồng một tay trụ lan can, chậm rãi đứng lên, thân thể lắc lư, “Tôi ghét máu.”

Tần Niệm nghi hoặc, đến giờ, Nhạc Hồng là nghi phạm lớn nhất, nhưng tựa hồ còn rất nhiều ẩn tình bên trong.

Nhạc Hồng hít vào một hơi, cảm xúc dần dần hòa hoãn, cô ngồi trở lại lan can, hai tay đung đưa, “Cả đời này tôi hận nhất là máu.....”

Phút chốc —

Nhạc Hồng ngã người về trước, thân thể như hồ điệp rơi xuống, biến mất trước mắt Tần Niệm.

Trong một khắc, Tần Niệm cảm thấy gió tạt qua người, một bóng người hiện lên, mạnh mẽ xông đến.

“A!” Tần Niệm vọt qua, phía sau lại có một bóng người khác lao tới, “Tổ trưởng!”

Nhiếp Cửu nhảy xuống, thân hình mạnh mẽ như báo, nhanh như chớp, bắt lấy Nhạc Hồng, hai người đã rơi xuống khá xa ban công.

Tốc độ rơi chớp nhoáng, tựa như sao băng, biến mất trong mắt Tần Bạch.

“Tổ trưởng –”

Nhiếp Cửu rút súng, nổ ba phát vào biển quảng cáo gần đó, biển quảng cáo đột ngột nghiêng xuống, lung lay sắp đổ.

Nhiếp Cửu dẫm vào biển quảng cáo, mượn lực, giảm tốc độ rơi, thân thể vừa chuyển liền bắt được lan can. Sắc mặt Nhạc Hồng đã tái nhợt như tờ giấy, sợ tới mức run rẩy.

“Đây là kết quả nhảy lầu.” Nhiếp Cửu ôm cô, một tay nắm lan can, một tay vung lên, Nhạc Hồng bị ném vào ban công, thân thể ngã mạnh xuống đất.

Nhiếp Cửu xoay người một cái nhảy vào.

Người trong phòng nghe tiếng động liền lao tới, “Ai?”

Nhiếp Cửu giơ chứng nhận, “Cảnh sát, anh đi vào mặc quần áo.”

24. Chương 24

Lúc ý thức được, nước mắt đã chảy xuống, hai tay Tần Bạch trụ lan can bắt đầu run rẩy, môi giật giật, nhưng không thể phát ra tiếng.

Vị máu tay nơi cổ họng khiến thân thể mất hết sức lực.

Chuông điện thoại vang lên.

Tần Bạch ấn nút nghe.

Thanh âm trầm thấp từ bên kia truyền tới, từ tính lại thập phần tà khí, “Ha ha, không ngờ lại xảy ra tình huống kích thích như vậy.”

Tần Bạch ghen ngào, chậm rãi phun ra, “Anh cứ chờ cho tôi.”

“..... Anh luôn luôn chờ em.”

Tần Bạch tắt điện thoại, chỉ còn lại tiếng tút tút vang vọng.

Tần Niệm sau phút hoảng sợ lập tức thanh tỉnh, vỗ cánh tay Tần Bạch, “Không sao, anh, tổ trưởng không có việc gì, không có việc gì.”

Tần Bạch gạt đầu, đôi mắt đỏ bừng.

Tần Niệm bỗng nhiên hiểu ra, quay đầu nhìn Tần Bạch, thấp giọng an ủi: “Không sao, anh đừng lo lắng.”

Tần Bạch chỉ gạt đầu như trước, trong đôi mắt hiện lên sắc thái mờ mịt.

Tần Niệm ôm cậu, vỗ vỗ lưng, “Không sao không sao, anh hai, không sao.”

Điện thoại lại vang lên.

Tần Bạch nhìn thoáng qua, lập tức tiếp máy. Người bên kia chưa kịp mở miệng, Tần Bạch đã rống lên, “Anh bệnh thần kinh hả? Muốn tôi đưa anh đi bệnh viện khám không?”

Đầu kia sững sốt hai giây, mới nhẹ nhàng nói: “Tôi không sao.”

Tần Bạch thở phì phò, chậm rãi bình ổn cảm xúc, ghen ngào nói, “Tổ trưởng, tôi nhớ anh.”

“Tiểu Bạch.” Thanh âm từ hai nơi truyền tới.

Tần Bạch đột nhiên xoay người, Nhiếp Cửu đứng phía sau, ôn nhu mỉm cười. Trần Miển đứng tại cửa, bên cạnh là Nhạc Hồng.

Nhiếp Cửu cười nói: “Lần sau sẽ không.”

Tần Bạch nhào qua, được Nhiếp Cửu ôm lấy. Thanh âm rầu rĩ từ trong lồng truyền tới, “Thực xin lỗi.”

Nhiếp Cửu ôn nhu xoa đầu cậu, “Không sao, bộ dáng lúc cậu mắng tôi thần kinh thật đáng yêu.”

Tần Bạch cọ cọ trong ngực hắn, dùng sức siết chặt cánh tay.

Mọi người trở về cảnh cục, dọc theo đường đi Nhạc Hồng đều trầm mặc, vẻ mặt tựa hồ có chút hoảng hốt.

Lần này đoạt lại một cái mệnh, nhưng khó tránh khỏi xây xát, bầm tím.

Xử lý vết thương xong, Nhiếp Cửu mới bắt đầu thẩm vấn.

Tần Bạch cũng khôi phục thái độ bình thường, thừa dịp Nhiếp Cửu làm việc, vui vẻ ngồi ăn điểm tâm Đường Hàn làm.

Nhạc Hồng ngồi trong phòng thẩm vấn, cúi đầu, tóc tán loạn.

Nhiếp Cửu nhìn cô, không biết hỏi từ đâu.

Do dự mãi, Nhiếp Cửu hỏi: “Vì sao thích uống máu?”

Nhạc Hồng trầm mặc như trước.

“Mạc Phi do cô giết?”

Thân thể Nhạc Hồng giật giật, vẫn không mở miệng biện giải.

Nhiếp Cửu tựa người sau ghế, hỏi: “Tôi cho rằng cô cần nghỉ ngơi?”

Môi Nhạc Hồng giật giật, tựa hồ là đang nói chuyện, nhưng không phát ra thanh âm.

Nhiếp Cửu chú ý tới, mới phát hiện cô luôn lặp lại một câu.

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng nói với Nhiếp Cửu: “Em biết một chuyên gia khẩu ngữ.”

Ba phút sau, Tô Diệp đẩy cửa mà vào, cầm trong tay một cái camera.

Tô Diệp quơ quơ camera, cười nói: “Chuyên gia khẩu ngữ.”

Nhiếp Cửu đỡ trán.

Tô Diệp cho nội dung trong camera vào máy tính, dùng phần mềm phân tích, thông tin nhanh chóng biến đổi.

Đường Hàn bất đắc dĩ lắc lắc đầu, “Tô Diệp chính là một chuỗi thông tin.”

Tô Diệp không bận tâm nói: “Cậu là dao giải phẫu.”

Kết quả rất nhanh liền có. Tô Diệp đẩy kính mắt: “Cô ta nói, Hạ Miên.”

Tần Bạch phấn khởi: “Tin tức hôm nay thực chấn động, cuối tháng sẽ nhiều tiền thưởng. Đúng rồi, các anh nói cái gì, Hạ Miên?”

Nhiếp Cửu cầm một miếng hoa quả từ đĩa trên tay Tần Bạch cho vào miệng, “Nhạc Hồng không chịu mở miệng.”

Tô Diệp hỏi: “Ngô Phong đâu?”

Triệu Kỳ nói: “Anh Trần Miễn đã thẩm vấn, Ngô Phong phủ nhận hẳn biết Nhạc Hồng ở đó, nhưng hẳn sẽ mời luật sư cho Nhạc Hồng.”

Nhiếp Cửu nói: “Hiện tại phải làm, là khiến Nhạc Hồng mở miệng.” Nói xong, nhìn phía Tần Bạch.

Tay cầm hoa quả của Tần Bạch run lên, lập tức đưa vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Sẵn sàng giúp đỡ.”

Trong phòng thẩm vấn. Ngoài Nhạc Hồng không nói một lời, Nhiếp Cửu bất đắc dĩ, cũng chỉ còn Tần Bạch đang uống trà sữa ăn bánh bích quy.

Tần Bạch lấp đầy bụng, thấy trên đĩa còn một khối bánh bích quy, liền cầm lấy quơ quơ trước mặt Nhạc Hồng, “Ăn hay không ăn? Hay muốn uống máu?”

Không khí bỗng nhiên đông lại.

Tần Bạch thấy Nhạc Hồng không để ý tới mình, bấu môi nhét vào miệng, bánh quy xốp giòn bị nhấm nuốt phát ra tiếng vang thanh thúy, Tần Bạch hàm hàm hồ hồ nói: “Cái gì cũng không ăn, Hạ Miên sẽ không thích người.” Tần Bạch liếm liếm vụn bánh quy trên ngón tay, sau đó dùng khăn giấy lau khô.

Thân thể Nhạc Hồng giật nảy, mày nhíu chặt.

Tần Bạch dịch ghế, làm cho chính mình càng tới gần mặt bàn, sau đó dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ, từng chút từng chút một, trong miệng ngâm nga một ca khúc xa lạ.

Kỳ quái là, hai nhịp điệu không hề ăn khớp.

Nhạc Hồng xoa huyệt thái dương, sắc mặt càng ngày càng kém, bỗng nhiên giương mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt sáng ngời của Tần Bạch.

Tựa hồ có ánh sáng xẹt qua, con người nâu đen biến hóa.

Sắc mặt Nhạc Hồng càng ngày càng cổ quái, sau một lúc lâu mới cúi đầu.

Trời vốn nóng nhưng cà phê đã sớm lạnh.

Nhạc Hồng dứt quãng nói: “Hạ Miên..... Hắn là nam nhân, khiến người khác trầm mê..... Người yêu hắn không có kết cục tốt..... Ha ha.....”

Tần Bạch khê nhíu mày, Nhiếp Cửu cũng thập phần tò mò, với mỹ mạo và sự nổi tiếng của Nhạc Hồng, sao lại chấp nhất một nam nhân như vậy.

Chuyện cũ từ từ kể lại.

“Lúc tôi còn là một học sinh, tuy xinh đẹp, nhưng chỉ là một người bình thường.” Nhạc Hồng cười khổ, “Có một ngày, một nam nhân tìm tới tôi, hắn nói hắn là Hạ Miên.”

Nhạc Hồng gạt tóc, tiếp tục nói: “Hắn nói cho tôi biết, hắn có thể giúp tôi dùng mỹ mạo chinh phục toàn bộ thế giới.”

Nhiếp Cửu há miệng thở dốc, đang muốn nói lại bị Tần Bạch ngăn cản. Tần Bạch làm động tác chó có lên tiếng.

Nhạc Hồng hút mũi, Tần Bạch đưa khăn tay qua.

“Tôi không biết hắn xuất hiện thế nào, tôi chỉ biết từ ngày đó, mọi đàn ông thấy tôi đều si mê, thậm chí làm ra hành động điên cuồng, Ngô Phong không phải người đầu tiên. Lúc đầu tôi thực kích động, nhưng dần dần tôi nắm được phương pháp khống chế bọn họ, mà hết thấy đều do Hạ Miên chỉ dẫn.”

Nhạc Hồng nhắm mắt lại, tựa hồ đang nhớ tới hồi ức, nụ cười chua xót nơi khóe miệng càng rõ ràng, “Hắn là một kẻ điên, hắn nói cho tôi biết máu có thể khiến tôi đẹp hơn. Sự sợ hãi của tôi đều được hắn trấn an mà hóa thành hư không, tôi thích máu, máu tươi của thiếu nữ. Tôi muốn giống bá tước phu nhân, khiến người ta điên cuồng vì mình.”

Tần Bạch nhẹ giọng mở miệng: “Việc này bắt đầu từ khi nào?”

Nhạc Hồng tựa hồ muốn tìm thuốc lá, vội vàng uống cà phê lạnh bên cạnh, “Ba tháng trước.”

“Hắn là ai?” Nhiếp Cửu nhìn cô.

Nhạc Hồng há miệng thở dốc, môi chậm rãi run run, “Tôi không nhớ rõ.”

Nhiếp Cửu nhíu mày.

Nhạc Hồng ngẩng đầu, khóe mắt vương lệ, “Buồn cười ư? Tôi chưa từng nhớ được diện mạo của hắn, thậm chí hoài nghi hắn không phải người, mà là ma quỷ tới từ địa ngục.”

Ma quỷ? Nhiếp Cửu bỗng nhiên nhớ tới lời Dư Tử Thanh nói trước khi chết. Hai vụ án không liên quan, nhưng Nhiếp Cửu vẫn cảm thấy chúng có liên hệ với nhau.

Nhiếp Cửu lại hỏi: “Thi thể ở biệt thự là sao?”

Nhạc Hồng cười khê: “Trương Phú mang các cô gái tới, đôi khi lỡ tay giết chết, hắn sẽ chôn họ trong biệt thự.”

“Vậy Mạc Phi?” Nhiếp Cửu nói, “Hắn do cô giết?”

Nhạc Hồng sửng sốt, hỏi lại: “Mạc Phi?”

Nhiếp Cửu gật đầu.

“Không biết.” Nhạc Hồng lắc đầu, “Không phải tôi.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Triệu Kỳ đẩy cửa ra, “Tổ trưởng, Ngô Phong phái luật sư đến.”

Nhạc Hồng lắc đầu, “Không cần.”

Tần Bạch xoa mặt, có chút mệt mỏi: “Tổ trưởng, tôi mệt quá, tôi muốn tới sofa ngủ một chút, lúc về nhà thì gọi tôi.”

Nhiếp Cửu xoa đầu cậu.

Nhạc Hồng thở dài, buông mí mắt: “Cảnh quan, tôi muốn nghỉ ngơi, lần sau hỏi được không?”

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Nhiếp Cửu đẩy cửa ra ngoài, để cô lại một mình.

Tần Bạch cởi giày nằm xuống sofa, không để ý hình tượng.

Nhiếp Cửu đứng bên cửa sổ, trong đầu xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Nhạc Hồng không cần hư cấu ra một người, dù Hạ Miên tồn tại hay không, tội của cô ta cũng không giảm bớt. Nhiếp Cửu càng tin tưởng, Nhạc Hồng không có khả năng nói dối trước mặt Tần Bạch.

Trực giác nói cho hắn, Hạ Miên không phải phần tử phạm tội bình thường. Hết thấy đều có kế hoạch.

Nhưng có thể khẳng định, Hạ Miên là người điên.

Tô Diệp ném văn kiện lại, “Anh xem.” Nhiếp Cửu vươn tay tiếp được.

Tô Diệp bắt đầu nói: “Tôi cảm thấy tôi giống tình báo sư tập tin tức hơn.”

Nhiếp Cửu cười cười, “Phiền cậu.”

Sau một lúc lâu, Nhiếp Cửu bỗng nhiên xoay người đi ra ngoài, trước khi đi hướng Tô Diệp nói: “Tôi ra ngoài có chút việc, Ngô Phong đến thì thay tôi nói chuyện với hắn. Nếu Tiểu Bạch tỉnh ngủ thì nói với cậu ấy, tôi sẽ nhanh trở về.”

Tô Diệp khoát tay: “Đi đi.”

Sự thật chứng minh, Nhiếp Cửu quả thật về sớm, mà Ngô Phong đang nói chuyện phiếm với Tần Bạch, Tần Bạch nghiêm túc ghi âm.

Ngô Phong thấy Nhiếp Cửu đi vào, nhắc lý cười nói: “Cà phê ở cảnh cục rất ngon.”

Nhiếp Cửu mỉm cười: “Đồ ăn trong tù cũng rất ngon.”

Ngô Phong chọn mi: “Đừng nói tôi không biết Nhạc Hồng ở đâu, dù tôi biết, tôi nghĩ, ở nhờ một đêm không tính là phạm pháp?”

Nhiếp Cửu nói: “Đương nhiên không tính, bắt quá, chỉ là nói.” Nhiếp Cửu giơ túi vật chứng, trong đó là một di động màu đen.

Sắc mặt Ngô Phong biến đổi.

Nhiếp Cửu thờ ơ mở tư liệu ra, “Lần đầu tiên Mạc Phi làm khách mời trong buổi kịch của anh, hắn diễn vai một thiếu niên quái gở cô độc, mỗi tuần thiếu niên đều viết một lá thư bỏ vào thùng thư tại siêu thị, bên trong viết tâm tình của mình, buồn khổ của mình. Rốt cục có một ngày, hắn phát hiện trong thùng thư có hồi âm, vì thế chuyện tình yêu lãng mạn bắt đầu.”

Ngô Phong nhún vai, “Đúng vậy, nhưng kịch quá ngắn, chỉ là một câu chuyện nhỏ.”

Nhiếp Cửu tiếp tục nói: “Mạc Phi diễn rất nhập vai, bởi vì hắn là người cô độc, hắn diễn chính mình. Sau đó hắn yêu một người, một người đàn ông.”

Ngô Phong mỉm cười, “Mời tiếp tục.”

“Người đàn ông kia không yêu hắn mà yêu một người khác, người đàn ông kia tên Ngô Phong. Ngô Phong thích Nhạc Hồng, thậm chí không tiếc tìm kiếm máu của các cô gái trẻ thay Nhạc Hồng, vì thế hắn lợi dụng Mạc Phi. Do lượng máu cần càng ngày càng nhiều, rốt cục Mạc Phi lỡ tay giết chết Lý Từ Nhị, rất nhanh cảnh sát sẽ tra ra hắn. Mạc Phi không tự nguyện chết, Ngô Phong vì tự bảo vệ mình mà bức tử hắn. Mạc Phi lại vui vẻ chịu đựng.”

Ngô Phong vẫn không thay đổi sắc mặt như trước, “Đúng là một chuyện tình đau khổ, chỉ cần sửa chữa một chút là thành kịch bản. Nhưng, Nhiếp cảnh quan nói Ngô Phong là nói tôi sao?”

Nhiếp Cửu mở máy điện thoại, tìm đến chức năng video, mở ra.

Người trong video là Mạc Phi, thời gian trước lúc hắn chết hai giờ. Tựa hồ đã biết mình sẽ chết, Mạc Phi nói hết thấy, bao gồm quan hệ của Ngô Phong và Nhạc Hồng.

Nhiếp Cửu tắt di động, “Mạc Phi rất chán nản, hắn thực yêu anh, hắn muốn bảo vệ anh, lại không cam lòng chết như vậy. Mạc Phi vẫn luôn do dự, nên hắn thu đoạn video này, hắn đặt điện thoại di động tại nơi đựng ảnh chụp, hắn đang chờ đợi một cơ hội.”

Ngô Phong vỗ tay, “Tốt lắm, không biết vì sao Nhiếp cảnh quan nghĩ đến nó.”

“Lần đầu tiên thấy anh, tôi liền có cảm giác quen thuộc.” Nhiếp Cửu nhíu mày, “Cái loại quen thuộc này đến từ Mạc Phi, quần áo hắn mặc rất giống anh, thậm chí kiểu tóc cũng giống. Trong nhà hắn đều là ảnh về anh, ảnh rất cũ, hắn bị xem rất nhiều lần.”

Ngô Phong đứng dậy, tao nhã cười nói: “Mọi giải thích thực hoàn mỹ, chỉ tiếc, chứng cứ của cậu không đủ.”

Nhiếp Cửu nhíu mày: “Đúng vậy, Mạc Phi tự sát. Nhưng tôi tin tưởng Trương Phú và Nhạc Hồng sẽ sẵn sàng hợp tác với cảnh sát, khai ra anh mua bán máu bất hợp pháp.”

Ngô Phong mím môi, thật lâu sau mới nói: “Tôi mỗi mắt mong chờ.”

Không khí có vẻ thực cứng ngắc.

Tiếng bước chân vang lên.

Mọi người quay đầu.

Bước vào là hai người đàn ông xa lạ.

Một người cực kỳ nhã nhặn, đeo kính mắt, biểu tình thản nhiên, cho người ta cảm giác ôn hòa. Một người khác lại tương phản, toàn thân cao thấp đều toát ra khí thế áp bách, ngũ quan anh tuấn.

Trầm mặc một hồi, Đường Hàn đứng lên đầu tiên, hơi hơi nhíu mi.

Người đàn ông đến trước mặt Đường Hàn, ôm cổ hắn, hôn lên má hắn, “Đã lâu không gặp, T thân yêu của tôi.”

Đường Hàn chán ghét xoa xoa mặt, phun ra một chữ, “Cút.”

25. Chương 25

Tần Bạch chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng nói với Nhiếp Cửu: “Ngay cả Đường Hàn luôn ôn nhu tao nhã cũng lên tiếng mắng chửi, xem ra tên đó khiến người ta chán ghét.”

Nhiếp Cửu đột nhiên nói: “Đó là anh trai của tôi.”

Tần Bạch: “..... Kỳ thật cũng không khiến người ta chán ghét như vậy.”

Nhiếp Cửu khẽ nhú mày, Nhiếp Cẩm xoay người nhìn hắn, hai tay đút túi, tươi cười quỷ dị.

Nhiếp Cửu nói: “Đã lâu không gặp.”

Nhiếp Cẩm chậm rãi cong khóe môi, “Thật hiếm có, mười năm không gặp em còn nhớ rõ anh.”

Nhiếp Cửu mỉm cười: “Anh mười năm trước và hiện tại giống nhau.”

Nhiếp Cẩm đen mặt, nhưng người đàn ông bên cạnh gã lại cười ra tiếng. Nhiếp Cẩm chỉ chỉ hắn, nói: “Hắn là Quý Sinh, chuyên gia tâm lý học.”

Nhiếp Cửu nói: “Xem ra không phải anh đến thăm em.”

Nhiếp Cẩm thờ ơ nhún vai, “Có vụ án lớn, cần em hỗ trợ.”

Nhiếp Cửu đảo mắt xem thường.

Ngô Phong không kiên nhẫn mở miệng, “Xin hỏi, các ngài có thể tán gẫu sau không? Tôi tin rằng, tôi không phạm tội, các ngài không thể bắt giữ.”

Nhiếp Cửu nói với Triệu Kỳ: “Đẫn hắn ra ngoài.” Dừng một chút lại nói, “Phòng thẩm vấn.”

Nhiếp Cẩm ngồi xuống sofa, bắt chéo chân, chậm rãi nói: “Hiện tại, chúng ta nói vụ án của anh.”

Nhiếp Cửu đang muốn mở miệng, thì thấy Nhiếp Cẩm buồn bã: “..... Về Hạ Miên.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tựa hồ đều khá hứng thú.

Nhiếp Cẩm khiêu mi: “Có thể bắt đầu chứ? Nếu có thể, mời những người thừa thừa ra ngoài.”

Tần Bạch đáng thương nhìn Nhiếp Cửu, tâm nói, tôi là người thừa thừa ư.

Nhiếp Cửu ôm vai cậu, lời lẽ danh thếp: “Đây là chuyên gia của tổ án đặc biệt, không phải người thừa thừa.”

Nhiếp Cẩm co rút khóe miệng, “Vậy được rồi, trừ cậu ra, tôi, Quý Sinh, Đường Hàn và Tô Diệp..... Hửm? Tô Diệp đâu?”

Tần Bạch thành thành thật thật nói: “Lúc anh hôn Đường Hàn đã tức giận bỏ đi rồi.”

Nhiếp Cẩm trầm mặc, thật lâu sau mới nói: “Hóa ra sắp tới mười giờ, có lẽ Diệp Tử mệt mỏi, chi bằng mai rồi bàn. Tan họp tan họp.”

Nhiếp Cửu thờ ơ nhún vai, “Vậy giải tán.”

Vừa dứt lời, những người khác còn chưa động, ba vật nhỏ liền từ các nơi lao đến, nhảy vào ba lô Tần Bạch.

Nhiếp Cẩm tò mò nhìn ba vật nhỏ, cười nói: “Hiểu tiếng người như vậy, giống bị thôi miên.”

Nhiếp Cửu liếc gã, ôm Tần Bạch ra ngoài.

“Tiểu Cửu.” Nhiếp Cẩm bỗng nhiên gọi hắn.

Nhiếp Cửu quay đầu.

Nhiếp Cẩm nói: “Ăn khuya.”

Nhiếp Cửu nhú mi.

“Chỉ hai chúng ta.” Về mặt Nhiếp Cẩm rất nghiêm túc, vô hình tạo ra áp lực, gắt gao nhìn Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu nhú mày nói: “Em đưa Tiểu Bạch trở về trước.”

“Quý Sinh có thể đưa về.” Nhiếp Cẩm mỉm cười, “Tin rằng cùng là chuyên gia tâm lý học, càng có nhiều chuyện để nói.”

Nhiếp Cửu mím môi.

Tần Bạch ngáp một cái, oán giận nói: “Mệt đã chết, ai đưa cũng được, nếu không tôi có thể tự lái xe về.”

Nhiếp Cửu mỉm cười nói với Quý Sinh: “Phiền anh.”

Quý Sinh gật gật đầu, cùng Tần Bạch Tần Niệm ra ngoài. Đường Hàn thu thập xong cũng rời đi.

Nhiếp Cửu đứng tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Tần Bạch. Tần Bạch mỗi một cú đầu, theo góc độ Nhiếp Cửu nhìn lại càng giống như cô đơn.

Nhiếp Cẩm ngồi trên sofa, chân bắt chéo, thuốc là trong tay bị bóp thành hình dáng kỳ quái.

“Ăn cái gì?” Nhiếp Cửu hỏi.

Nhiếp Cẩm cười cười, “Em cũng rõ anh gọi em lại không phải vì chuyện ăn khuya chứ?”

Nhiếp Cửu ngồi xuống đầu bên kia, chậm rãi lên tiếng: “Anh nói đi.”

Nhiếp Cẩm ngửa người tựa ra sau, “Mười năm trước không phải anh bỏ nhà đi, mà anh gia nhập tổ chức thần bí.”

Nhiếp Cửu nhú mày, “Tổ chức thần bí?”

“Hoặc là nói tham dự một kế hoạch, kế hoạch Mộng.”

Nhiếp Cửu chống cằm, khiêu mi: “Xem ra anh có nhiều chuyện để nói.”

Nhiếp Cẩm cong khóe môi, “Đúng vậy.”

Nhiếp Cửu lại nói: “Liên quan tới Đường Hàn và Tô Diệp.”

Nhiếp Cẩm nói: “Có chút liên quan. Đoàn đội thần bí trong lời đồn quả thật tồn tại, tồn tại vì mục đích thực hiện kế hoạch Mộng.”

“Kế hoạch Mộng?”

Nhiếp Cẩm nói: “Đúng vậy, sở dĩ tên là Mộng, vì nó không có khả năng thực hiện. Mục đích cuối cùng của nó là hy vọng thế giới hòa bình, một ý tưởng vô vọng cỡ nào.”

Nhiếp Cửu đổi tư thế.

Nhiếp Cẩm tiếp tục nói: “Đoàn đội có 26 người, Quý Sinh là z, ta là x, còn lại, toàn bộ chết sạch.”

Nhiếp Cửu nhú mày.

“5 năm trước, đã chết 22 người. Chết trong cùng một vụ án, mà số người tham dự vụ án đó, tổng cộng.....24 nhân.....”

Không khí bỗng nhiên áp lực, ngoài cửa sổ màn đêm tối đen, càng phát ra âm trầm.

Sau một lúc lâu, Nhiếp Cẩm thở dài, chậm rãi nói: “Vụ án này, bọn anh hoàn toàn không biết gì cả, chỉ biết, có một người tên là Hạ Miên, hắn đang làm thực nghiệm.”

Nhiếp Cửu nhìn gã.

“Đồng tử phản xạ thôi miên.” Nhiếp Cẩm nở nụ cười, “Một sự kiện thần kỳ, Hạ Miên thôi miên người, trong đầu người sẽ hiện lên một số sự vật, bản thân người không có bất luận phản ứng gì, nhưng khi người nhìn thấy người thứ hai, người sẽ bất tri bất giác thôi miên hắn.”

Nhiếp Cửu đột nhiên nói: “Anh hoài nghi hắn có liên quan tới vụ án của Dư Tử Thanh và Nhạc Hồng.”

“Đúng vậy, Dư Tử Thanh và Nhạc Hồng bị thôi miên đầu tiên, đám người Trương Phú, Ngô Phong, Tiền Mô bị thôi miên thứ hai, hẳn đang thử các khả năng thôi miên khác nhau.”

Nhiếp Cửu hỏi: “Hắn thành công?”

Nhiếp Cẩm lắc đầu: “Không, hẳn thất bại, ở mấu chốt nào đó xảy ra vấn đề.” Nhiếp Cẩm bỗng nhiên cong khóe môi, “Thân phận Hạ Miên thực thần bí, chưa từng có người biết hắn là ai, nhưng gần đây hắn bại lộ, anh nghĩ có thể theo manh mối này tìm ra hắn.”

Nhiếp Cửu nhíu mày: “Bại lộ? Trong hai vụ án này?”

Nhiếp Cẩm cười nói: “Đúng vậy. Em nhớ Dư Tử Thanh chứ? Cô ta chết rất kỳ quái.”

Nhiếp Cửu sững sờ, đột nhiên nở nụ cười, “Hoang đường, anh muốn nói, em là người bị thôi miên đầu tiên, sau đó thôi miên cô ta sao?”

Nhiếp Cẩm từ chối cho ý kiến.

Nhiếp Cửu đứng lên, “Em nghĩ anh nên cẩn thận điều tra lại manh mối, bên cạnh em không có ai là Hạ Miên.”

“Người bị thôi miên là những người có tâm lý yếu ớt, đương nhiên em không phải, nhưng người có ý chí mạnh như em cũng có lúc không đề phòng.”

Sắc mặt Nhiếp Cửu khê biến, môi mím chặt, yên lặng hồi lâu, hơi thở lạnh băng lại một lần nữa tràn.

Nhiếp Cẩm cười xua tay, “Anh tin, em nghĩ sai rồi.”

Nhiếp Cẩm tiếp tục nói: “Em đối xử với người khác rất lạnh nhạt, nhưng ngược lại, em rất dễ dàng tin tưởng người em quen thuộc, đây là nhược điểm của em.”

“Nói đủ thì đi.” Nhiếp Cửu không nóng không lạnh mở miệng, “Người mười năm không về nhà không có tư cách nói điều này.”

“Đây là lỗi của anh.”

Nhiếp Cửu xoay người đi ra ngoài.

Thanh âm Nhiếp Cẩm truyền qua, “Nếu có thể, anh muốn gặp Trầm Việt Nhiên, thông qua em.”

Nhiếp Cửu dừng bước, quay đầu, “Ý của anh là..... Trầm Việt Nhiên?”

“Bằng không em nghĩ là ai?”

Tâm trạng Nhiếp Cửu chuyển tốt.

Mắt Nhiếp Cẩm híp lại, có chút đắm chiêu nhìn Nhiếp Cửu.

“Em tới chậm.”

Tần Niệm ngượng ngùng cúi đầu, “Thực xin lỗi.....”

“Nhưng anh rất vui về chờ đợi hoàng tử nhỏ của anh.” Trầm Việt Nhiên khê xoay người, cụng trán vào trán Tần Niệm.

Tần Niệm đỏ mặt nghiêng đầu, “Hôm nay anh tìm em có việc gì?”

Trầm Việt Nhiên cười nói: “Anh có một đứa con, muốn cho em gặp.”

“A?” Tần Niệm kinh ngạc ngẩng đầu.

Trầm Việt Nhiên cười nói: “Cá heo Ni Mạc.”

“Ni Mạc không phải tên hải cẩu sao?”

“Anh thích đặt cho cá heo.” Trầm Việt Nhiên dặt tay cậu, “Hôm nay đi công viên hải dương hẹn hò.”

Trầm Việt Nhiên luôn nói hai chữ hèn hò ra miệng, tuy Tần Niệm cảm thấy quái dị, nhưng cũng không phản cảm.

Đối với Tần Niệm, là đến công viên hải dương hèn hò. Mà đối với Trầm Việt Nhiên, đây chỉ là trò xiếc làm cậu cao hứng, tuy cảm thấy nhàm chán, nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Đến công viên hải dương, Tần Niệm quả thực thấy mới lạ, hai mắt tròn xoe hưng phấn, hết nhìn đông tới nhìn tây, mặt cũng đỏ bừng.

Trầm Việt Nhiên chậm rãi theo sau cậu, cho đến hồ cá heo Tần Niệm mới dừng chân, đem mặt gần sát, lông mi dài như cánh bướm, mỗi lần chớp mắt liền chạm lên kính thủy tinh.

“Con nào là Ni Mạc?”

Trầm Việt Nhiên đi đến phía sau cậu, cầm đặt lên đỉnh đầu cậu, nắm tay hẩn chỉ con cá heo gần mình nhất, “Đây.”

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, “Con nào cũng giống nhau.”

Trầm Việt Nhiên cười ra tiếng, “Kỳ thật anh cũng không phân biệt rõ, em thích con nào cũng được?”

Ngón tay nhỏ nhắn của Tần Niệm chuyển qua chuyển lại, thật lâu sau mới chỉ vào một con, “Chính là con này.”

Trầm Việt Nhiên cọ đỉnh đầu cậu, “Cũng là con đó.”

Tần Niệm mỉm cười.

Trầm Việt Nhiên nắm tay cậu, tiếp tục dạo bước.

Tiếp theo là quán ăn của công viên hải dương.

Ở đó chỉ có thức ăn nhanh và bánh bích quy tạo hình các loại sinh vật, Trầm Việt Nhiên mua hai cái Hotdog.

Tần Niệm cắn một miếng to, miệng dính đầy tương.

Trầm Việt Nhiên tùy tay ném bánh bao vào thùng rác.

Tần Niệm sừng sốt, “Anh không ăn sao?”

Trầm Việt Nhiên nhún vai, “Anh ghét thức ăn nhanh.”

Tần Niệm dùng tay lau tương nơi khóe miệng, thấp giọng hỏi: “Vậy sao lại mua hai cái.”

Trầm Việt Nhiên cong khóe môi, thờ ơ nói: “Thói quen.”

Tần Niệm bỗng nhiên nhớ tới lần trước, cơm rang hải sản cũng nấu hai phần, nhưng Trầm Việt Nhiên không động đến phần kia.

Tần Niệm nghiêng đầu: “Vậy anh không đói sao?”

Trầm Việt Nhiên liếm liếm môi, tà khí cười nói: “Nếu đói, liền ăn Niệm Niệm.”

Tần Niệm đỏ mặt, cúi đầu tiếp tục ăn.

Ra khỏi công viên, xe của Trầm Việt Nhiên đã đợi bên ngoài.

Lái xe bước ra, cung kính mở cửa, tây trang màu đen, bao tay màu trắng.

Tần Niệm cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Trầm Việt Nhiên cười nói: “Lần sau chúng ta tự lái xe đến.”

Tần Niệm cười gật đầu.

Hai người trước sau bước vào xe.

Xe chậm rãi khởi động.

“Kế tiếp muốn đi đâu?”

Tần Niệm nghĩ nghĩ, nói: “Lần trước chưa xem xong sách.”

“Hiểu rồi.”

Lần thứ hai bước vào nơi này, Tần Niệm vẫn không quen, một đường cúi đầu đi.

Trầm Việt Nhiên đột nhiên ôm lấy cậu, mỉm cười nói: “Anh ôm em.”

Tần Niệm cúi đầu vào ngực hắn, rầu rĩ nói: “Không cần.....”

Trầm Việt Nhiên nheo mắt, “Đừng nói với anh điều đó.”

Tần Niệm nâng mặt, ánh mắt Trầm Việt Nhiên có chút lạnh lùng.

Cửa phòng sách đã mở ra, vô cùng lạnh lẽo.

Trầm Việt Nhiên ôm cậu đi vào, đặt cậu xuống sofa, lại cầm thăm lông cừu đỏ đắp lên đầu gối cậu, cười nói: “Anh thường thích để nhiệt độ thấp, có lạnh không?”

Tần Niệm kéo thăm, lắc đầu, “Không.”

“Anh giúp em lấy sách.”

Tần Niệm ngồi trên sofa nhìn chung quanh.

Vẫn giống lần trước, chỉ là màn giường đổi thành màu xanh nhạt.

“Sách của em.”

Tần Niệm cầm lấy sách, “Cám ơn.”

Trầm Việt Nhiên ngồi xuống sofa khác, bắt chéo chân, chống cằm quan sát cậu.

Tần Niệm đọc sách rất chăm chú, kim phút dạo qua một vòng mới chậm rì rì ngừng đầu, giật giật cổ cứng ngắc.

Trầm Việt Nhiên bước ra phía sau, nhẹ nhàng bóp vai cho cậu.

Tần Niệm đỏ mặt, “Không cần.” Bả vai truyền tới cảm giác ướt át.

Đầu lưỡi theo vai trượt lên tai, cuối cùng day day vành tai khéo léo. Trầm Việt Nhiên nheo mắt, như muốn bộc phát toàn bộ dục vọng.

Trên thăm lông cừu đỏ mềm mại, Trầm Việt Nhiên ôm lấy Tần Niệm, đem người thả xuống.

Tần Niệm có chút khấn trương, thân thể chậm rãi cuộn lại, ý đồ bảo vệ mình như tấm cứng chui vào kén.

Trầm Việt Nhiên nâng cằm cậu, môi dán lên.

Tần Niệm nhìn hắn, mắt phủ sương mù.

“Hết thấy giao cho ta.”

Tần Niệm chớp chớp mắt, mơ mơ màng màng gạt đầu, thuận theo dục vọng bản thân.

Trời đã tối đen.

Bức màn xanh nhạt không biết đã buông xuống khi nào.

Toàn thân Tần Niệm nằm trên thăm lông dê, da thịt thập phần trắng nõn, trên người đầy vết xanh tím có vẻ đáng thương, nhưng trong ánh mắt là vui sướng.

Nam nhân phía sau nghiêng người ôm cậu, đem mặt dựa vào lưng cậu, hỏi: “Mấy giờ?”

Tần Niệm vươn tay sờ soạng điện thoại, nhìn màn hình, “Sắp chín giờ.”

Trầm Việt Nhiên kêu rên hai tiếng, khá mông lung, “Ăn một chút rồi về phòng ngủ?”

Tần Niệm cầm lấy quần áo, cố gắng ngồi dậy, “Em phải về nhà không anh hai sẽ lo lắng.”

Trầm Việt Nhiên chậm rãi mở mắt ra, buồn ngủ đột nhiên tán đi, “Tần Bạch?”

“Ừm, anh hai rất tốt với em, không thể làm anh ấy lo lắng.” Tần Niệm vội vàng mặc quần áo, nghĩ nghĩ, ôm Trầm Việt Nhiên, thẹn thùng hôn lên môi hắn, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, ngọt ngào.

Trầm Việt Nhiên đưa cậu tới cửa, Tần Niệm ôm cổ hắn, ngượng ngập nói: “Ngày mai gặp.”

Trầm Việt Nhiên xoa đầu cậu, cảm thấy có một tia mềm lòng, “Anh đưa em về.”

Mặt Tần Niệm ửng đỏ, “Em có thể tự về.”

Thật lâu không có thanh âm trả lời, Tần Niệm kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Trầm Việt Nhiên nhìn chằm chằm phía xa, trong mắt hiện lên sắc thái khó hiểu.

Tần Niệm theo ánh mắt hắn nhìn lại.

Dưới ngọn đèn đường phía xa xa có một nam nhân đang đứng, hắn khẽ cúi đầu, áo choàng thật dài lay động trong gió. Dù Tần Niệm không thấy rõ diện mạo hắn, nhưng vẫn cảm nhận được hắn tản ra âm trầm.

Giống như là tử thần, sứ giả đến dẫn dắt linh hồn.

Kinh khủng. Áp lực.

Trong nháy mắt, mọi từ ngữ đáng sợ xuất hiện trong đầu Tần Niệm.

Trầm Việt Nhiên vỗ vỗ vai cậu, mỉm cười nói: “Anh có khách, lái xe sẽ đưa em về.”

Tần Niệm có chút lo lắng nhìn hắn, mà Trầm Việt Nhiên hiển nhiên không đáp lại cậu. Cuối cùng đành gật gật đầu, bước vào xe.

Tần Niệm ngồi trên xe, cái mông hơi đau, nhưng còn có thể chịu đựng. Không tự giác, Tần Niệm lại đỏ mặt, đêm nay Trầm Việt Nhiên thực ôn nhu.

Tần Niệm gọi điện thoại cho Tần Bạch.

Xe lướt qua năm nhân mặc áo choàng. Tần Niệm mơ hồ nghe được tiếng nhạc quen thuộc, tiếng nhạc rất nhanh biến mất, như là ảo giác.

Điện thoại được bắt máy.

Thanh âm Tần Bạch truyền tới, “Tiểu Niệm, em đang ở đâu? Anh làm canh em thích nhất đây, mau về nhà.”

Tần Niệm ngượng ngùng giải thích, “Anh, thực xin lỗi, em sẽ nhanh về.”

“Được rồi, canh ở trong nồi, em nhớ uống, anh tới tòa soạn lấy tặng phẩm, sẽ về muộn một chút. Còn nữa, cho nhóm bảo bối đi ngủ sớm một chút nga.”

“Được, anh hai đi đường cẩn thận.”

“Em cũng vậy.” Điện thoại đột nhiên bị cắt đứt.

Tần Niệm trầm nghĩ, anh hai thật vội vàng.

Xe nhẹ nhàng lăn bánh, tâm trạng Tần Niệm rất tốt.

Dưới màn đêm, Trầm Việt Nhiên giang hai tay, mỉm cười nói: “Hoan nghênh về nhà, Hạ Miên của ta.”

26. Chương 26

Vụ án Nhạc Hồng liên đới rất nhiều người, để tránh khiến công chúng khủng hoảng, chính phủ quyết định âm thầm xử lý. Vừa phải âm thầm xử lý vừa phải duy trì chứng thực, nên công việc sau đó rất phiền toái, hơn nữa Tần Niệm xin nghỉ phép, Tô Diệp đang tức giận, Đường Hàn thì chậm rì rì, người duy nhất có thể giúp đỡ là Triệu Kỳ, Nhiếp Cửu vô cùng đau đầu.

Cơ hồ đã thành thói quen, đợi Nhiếp Cửu đến cửa nhà Tần Bạch mới ý thức được, ký túc xá đã bỏ trống thật lâu .

Cùng thời gian, một chiếc ô tô dừng dưới lầu, Tần Niệm đẩy cửa, chậm rãi bước ra.

Nhiếp Cửu nhú mày, bước xuống xe, “Tiểu niệm.”

Tần Niệm đứng tại chỗ, chân tay luống cuống.

Nhiếp Cửu đến trước mặt cậu, “Đi đâu về?”

Tần Niệm cắn môi, do dự có nên nói hay không.

Nhiếp Cửu thấy bộ dáng cậu sợ hãi, liền nhẹ giọng, “Anh hai cậu sẽ lo lắng.”

Tần Niệm xoắn ngón tay, “Đi công viên hải dương cùng một người bạn, anh cũng quen.”

“Hử?”

Tần Niệm then thùng nở nụ cười, “Là Trần Việt Nhiên.”

Nhiếp Cửu liếm liếm môi, “Đi lên rồi nói sau.”

Tần Niệm gật đầu, theo Nhiếp Cửu lên nhà.

Nhiếp Cửu đi vài bước phát hiện phía sau không có động tĩnh, quay đầu lại chỉ thấy Tần Niệm gian nan bước đi, tuy chậm chạp nhưng biểu tình trên mặt rất ngọt ngào.

Nhiếp Cửu nhìn tay cậu chống eo, đột nhiên cảm thấy phiền toái lớn.

Tần Niệm thấy hần nhìn mình, hướng hần nở nụ cười thật tươi.

Nhiếp Cửu đỡ trán, xem ra phiền toái không phải lớn bình thường.

Bữa sáng không mùi vị gì cả, Tần Bạch đảo mắt mấy vòng trên người Tần Niệm, sâu kín hỏi: “Trên ghế có dính sao?”

Tần Niệm đỏ mặt, theo bản năng rụt lui thân thể.

Tần Bạch trừng cậu một cái, đổ sữa vào cốc cho cậu, sau đó đặt một tấm đệm mềm mại dưới móng cậu.

“Tiểu Niệm.” Nhiếp Cửu dường như không có việc gì nhìn cậu, “Vụ Nhạc Hồng sẽ giao cho tổ trọng án, anh định để một người quen thuộc qua chỗ Trần Miến. Hôm nay em đưa tin tới tổ trọng án rồi trở về.”

Tần Niệm lên tiếng, khoe miệng vẫn cười tươi như trước, hiển nhiên tâm tư không ở đây.

Nhiếp Cửu chống cằm nhìn cậu, vẻ mặt khó xử.

Qua một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy Tần Bạch kêu lên, “Di — tổ trưởng, ngôi nhà này thật khá.”

Vì thế, ba giờ sau, Nhiếp Cửu và Tần Bạch đến đó.

“Oa, tổ trưởng mau nhìn, phòng rất lớn.” Tần Bạch mở to hai mắt, vẻ mặt kinh hỉ.

Người môi giới mặc tây trang mỉm cười, “Cái ngài chậm rãi xem.”

Nhiếp Cửu gật đầu, tầm mắt vẫn dừng trên người Tần Bạch.

Tần Bạch ghé vào cửa sổ, “Không khí cũng rất tuyệt.”

Nhiếp Cửu ôm ngực tựa vào khung cửa, mỉm cười nhìn cậu. Hần luôn thích Tần Bạch như vậy, mặc dù có rất nhiều biểu cảm bất đồng, nhưng mỗi một loại đều cho hần cảm giác khác lạ.

Tần Bạch dạo một vòng trong phòng, sau đó chạy về phía Nhiếp Cửu, ôm cánh tay hần kéo xuống lầu, “Nhìn phòng bếp.”

Nhiếp Cửu mặc cậu kéo đi.

Tần Bạch nằm trên sofa phòng khách, ngâm nga giai điệu, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Di động Nhiếp Cửu đột nhiên vang lên, nhấn một cái liền nghe tiếng rống giận dữ.

“Chết tiệt, chỉ cho anh số điện thoại của Trầm Việt Nhiên là ý gì?”

Nhiếp Cửu mím môi, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Cái đó đã đến giới hạn của em, anh muốn điều tra thì tự mình nghĩ cách.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, thanh âm bị đè thấp, “Vụ án này rất quan trọng.”

“Nếu anh chỉ nói cho em 10% sự thực, em không giúp được anh.” Nhiếp Cửu chán nản, “Hơn nữa em không có hứng thú về Hạ Miên, nếu anh đã có kế hoạch tốt, vậy cứ tự làm.”

Nhiếp Cửu không đợi đầu kia phản ứng, tắt điện thoại.

Tần Bạch đã ngồi dậy, mở to mắt nhìn hắn.

Nhiếp Cửu buông tay, bỗng nhiên mỉm cười: “Lại nói tiếp, hình như chúng ta chưa từng hẹn hò.”

Tần Bạch khẽ chớp mắt.

Nhiếp Cửu hít một hơi thật sâu, “Anh muốn hai chúng ta đi du lịch.” Nói hết lời, vẻ mặt có chút lo lắng.

Tần Bạch cúi đầu vào giữa hai tay, mím môi. Lúc ngẩng đầu hốc mắt đã ẩm ướt, thanh âm trong trẻo có chút khàn khàn, “Có thể đi xa được không?”

Nhiếp Cửu gật đầu, “Nếu em muốn, đều có thể.”

Tần Bạch nhào qua, ôm thắt lưng hắn, đầu dựa vào lòng hắn.

Nhiếp Cửu nhún vai, ném điện thoại xuống sofa.

Quý Sinh thản nhiên liếc nhìn gã, “Thất bại?”

Nhiếp Cửu thờ ơ nói: “Xem ra cảm tình không sâu.”

Quý Sinh khép sách, “Chuyện anh nói cho cậu ta có bao nhiêu là thật?”

Nhiếp Cửu cau mày thở dài, “Toàn bộ.”

“Toàn bộ?”

“Đúng vậy.” Nhiếp Cửu nhún vai, “Những gì nói cho nó đều là thật, chỉ còn 90% chưa nói mà thôi.”

Quý Sinh đi đến cửa sổ, hỏi: “Anh không cảm thấy những vụ án gần đây rất kì quái sao?”

Nhiếp Cửu tựa vào sofa, bắt chéo chân, liếc hắn: “Đừng làm tôi mất hứng.”

Quý Sinh nhíu mày, “Các vụ án trước kia, Hạ Miên làm việc sắc bén, rất nhiều thời điểm chúng ta sắp tìm được manh mối, thực nghiệm của hắn liền chấm dứt, các căn cứ đều biến mất không thấy. Mảnh khoe giống hệt, dù thí nghiệm khác nhau, nhưng mỗi một cái không từng xảy ra sai lầm.”

Nhiếp Cửu vuốt cằm, “Đúng vậy. Hai vụ án gần đây, thực nghiệm hỗn loạn, thời gian kéo dài, không giống phong cách của Hạ Miên.”

Quý Sinh gật đầu, “Vụ án Nhạc Hồng, nó là thực nghiệm cuối cùng của giai đoạn đồng tử phản xạ, trong thí nghiệm này, chuyện Nhạc Hồng thích máu không phải điều kiện tốt, ngược lại còn khiến hắn dễ bại lộ.”

Nhiếp Cửu nói: “Hiện giờ Nhạc Hồng thế nào?”

“Tinh thần không tốt lắm.”

Nhiếp Cửu đút tay vào túi, đứng lên, lưng khẽ cong, “Tôi có một suy nghĩ.”

Quý Sinh nhíu mày.

Nhiếp Cẩm tiếp tục: “Hạ Miên luôn thực nghiệm có trọng điểm, tôi cho rằng mấy vụ án này không phải Hạ Miên gây nên, mà mục là vì dẫn Hạ Miên lộ diện.”

“Vụ án càng ngày càng phức tạp, nhưng tôi tin nó chắc chắn liên quan tới Trần Việt Nhiên.”

Nhiếp Cẩm cong khóe môi, “Tôi mỗi mắt mong chờ.”

27. Chương 27

Cả ngày Tần Bạch đều thập phần hưng phấn, bởi vậy còn cố ý đi cắt tóc, khiến vẻ bề ngoài nhẹ nhàng khoan khoái.

Chính giữa phòng là một chiếc va li lớn, quần áo được ném lộn xộn vào trong. Vừa quay đầu đi, Đô Đô liền nhảy vào, kế tiếp là hai anh em của nó.

Tần Bạch nhắc một vật nhỏ quơ quơ giữa không trung, cười tủm tỉm: “Bảo bối nhi, đây là thể giới của ta và tổ trưởng, các người giữ nhà.”

Ba vật nhỏ đáng thương nhìn cậu.

Tần Bạch cầm lấy quần bơi màu sắc rực rỡ, khoa tay múa chân một chút, hướng Nhiếp Cửu cười nói: “Tổ trưởng, lúc chúng ta đi bãi biển tắm nắng mặc quần bơi tình nhân được không?”

Nhiếp Cửu ngồi trên sofa, khiêu mi, từ chối cho ý kiến.

Tần Bạch vui vẻ chạy đến trước mặt Nhiếp Cửu, nịnh nọt cười nói: “Tổ trưởng, chúng ta thử xem phòng tuần trăng mật được không?”

Nhiếp Cửu ôm Tần Bạch, hôn một cái lên môi cậu, lông mi giương lên, “Em quyết định là được.”

Tần Bạch cười mị mị chạy ra, giống như phía sau có cái đuôi vẫy vẫy.

Nhiếp Cửu chống cằm nhìn cậu.

Tần Bạch kéo va li, phía sau còn theo ba cái đuôi.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng cạch cạch.

Tần Bạch dừng bước, vỗ trán nói: “Quên làm cơm chiều.”

Tần Niệm bước vào, hai má đỏ ửng khả nghi.

Tần Bạch vội vàng buông va li trong tay, ôm Tần Niệm, “Tiểu Niệm, thực xin lỗi nga, đã quên làm cơm chiều, em xem tivi một chút, anh nấu rất nhanh.”

Tần Niệm kéo vạt áo cậu, do dự nhìn cậu, trong đôi mắt đầy sợ hãi.

“Anh hai..... Cái kia.....” Tần Niệm nắm góc áo, lúng ta lúng túng nói, “Em có bạn.....”

Tần Bạch mở to mắt, “Cái gì?”

Tần Niệm cắn môi dưới, nhún nhó nhìn cậu.

Tần Bạch thấy cửa bị đẩy ra, giày da bóng loáng tiến vào, người tới tây trang trắng thấn, khuôn mặt anh tuấn.

Khóe miệng nở nụ cười tà khí, đôi mắt hiện lên tinh quang khiến người ta thực không thoải mái.

Tần Bạch khẽ nhíu mày, “Đây không phải Trần Việt Nhiên sao?”

“Đúng vậy.” Trần Việt Nhiên mỉm cười, vươn tay hướng Tần Bạch, “Xin chào.”

Mày Tần Bạch càng nhíu chặt, bấu môi đi vào phòng bếp.

Trần Việt Nhiên vẫn không dao động, thản nhiên cười nói: “Đã quấy rầy.”

Tần Bạch xụ mặt, bát nồi chạm nhau phát ra tiếng vang loảng xoảng. Trầm Việt Nhiên giả vờ không nghe thấy, ngồi xuống sofa, hướng Nhiếp Cửu nói: “Hiện giờ cậu ở đây à?”

Nhiếp Cửu im lặng, mắt nhìn phía sofa bị lõm xuống.

Trầm Việt Nhiên thay đổi tư thế, cười nói: “Tán gẫu được chứ?”

Nhiếp Cửu ngồi vào một đầu khác của sofa, “Tán gẫu cái gì?”

Trầm Việt Nhiên nói: “Tán gẫu về giáo viên đại học?”

“Tôi và cậu không học chung đại học.” Nhiếp Cửu liếc hần, trong lòng bực bội.

Trầm Việt Nhiên thờ ơ nhún vai.

Động tĩnh trong phòng bếp càng lớn.

Tần Niệm đứng ở cửa, mắt to ngập nước. Đứng hồi lâu mới thật cẩn thận đi vào, nhẹ giọng hỏi Tần Bạch: “Anh hai, anh tức giận ư.....”

Tần Bạch mím môi, thật lâu sau mới nhẹ nhàng buông đồ trong tay, dùng giọng điệu mềm nhẹ trách cứ: “Mang bạn về cũng không nói trước một tiếng, buổi tối ăn mì đi, nguyên liệu nấu ăn không đủ.”

Lúc này Tần Niệm mới tươi cười, sau đó ôm lấy Tần Bạch, ngọt ngào nói: “Anh hai, anh thật tốt.”

Tần Bạch nắm chặt tay, lại nhanh chóng mở ra, thở sâu, “Ngồi nói chuyện với khách đi.”

Tần Niệm cười hì hì, hôn một cái lên má Tần Bạch, vui vẻ chạy ra ngoài.

Tần Bạch thống khổ chống tay lên tường, thân thể dần dần vô lực, mồ hôi chảy dài, mặt trắng bệnh, giống như giấy tiếp theo sẽ ngã xuống.

Cảm giác trống rỗng lan tỏa.

Ngay một khắc thân thể ngã xuống, phần eo được người giữ lấy.

Nhiếp Cửu ôm cậu từ phía sau, khẽ cười nói: “Lực bắt tông tâm sao? Để anh nấu cơm.”

Tần Bạch cúi đầu, cố gắng nở nụ cười, ra vẻ thoải mái nói: “Anh không biết nấu.”

“Nấu mì vẫn được.” Nhiếp Cửu cúi người ôm lấy cậu, bế cậu ra khỏi phòng bếp, qua trước mặt hai người kia tới phòng ngủ.

Trầm Việt Nhiên khẽ nhún mày.

Nhiếp Cửu nhanh chóng đi ra, sau đó vào phòng bếp.

Đến lúc cơm chiều Tần Bạch mới khôi phục thái độ bình thường, oạch oạch ăn mì.

Trầm Việt Nhiên nhìn bát mì không trước mặt mình, nhìn lại bát mì có thêm thịt trong bát ba người, nhất thời hiểu rõ, mình không được hoan nghênh.

Trầm Việt Nhiên thực buồn bực.

Tần Niệm nhân lúc Tần Bạch không chú ý liền gấp trứng chần nước sôi của mình qua, hướng Trầm Việt Nhiên ngượng ngùng mỉm cười.

Trầm Việt Nhiên thập phần vui mừng.

Tần Bạch nghiêng răng nghiêng lợi ăn xong mì, oán hận bưng bát đi rửa.

Ăn xong, Nhiếp Cửu và Trầm Việt Nhiên ngồi hai đầu sofa.

Tần Niệm ngồi ở giữa, TV lý đang chiếu hoạt hình.

Trầm Việt Nhiên giữ chặt tay Tần Niệm, kéo cậu sang bên cạnh, cười nói: “Giữa sofa bị đạn bắn hỏng rồi, ngồi đó không thoải mái, ngồi gần đây tốt hơn.”

Tần Niệm vẫn không chớp mắt nhìn tivi, “Hồng chút xíu, em vẫn ngồi được, ở đây tầm nhìn xem tivi tốt hơn.”

Trầm Việt Nhiên nhìn tivi, nhất thời không nói gì.

Nhiếp Cửu há miệng thở dốc, lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Trầm Việt Nhiên cách Tần Niệm nhìn qua hắt, “Cậu oán thăm tôi cái gì?”

Nhiếp Cửu mím môi không nói.

Trầm Việt Nhiên cong khóe môi, “Hoặc là, cậu có muốn biết tôi đang oán thăm cái gì không?”

Nhiếp Cửu đứng lên, lạnh lùng: “Nói ra sẽ không tính là oán thăm.”

“Xem ra cậu có địch ý với tôi.”

Tần Niệm nhìn tivi, thân thể run lên.

Nhiếp Cửu do dự mãi, mới không tình nguyện nói: “Không có.”

Tần Bạch rửa xong bát, không nói một tiếng liền đi vào phòng ngủ, Nhiếp Cửu rất nhanh theo sau.

Trầm Việt Nhiên cau mày, nhìn cửa phòng, “Anh hai em cứ bỏ mặc anh ở nơi này sao?”

Tần Niệm mấp máy môi, “A..... Có lẽ anh hai xem anh là người nhà..... Đi.....”

Trầm Việt Nhiên cắn môi, thật lâu sau mới nói: “Nhiếp Cửu đi vào thật lâu.”

Tần Niệm đỏ mặt, “Tổ trưởng và anh hai ngủ chung.”

Trầm Việt Nhiên nheo mắt, tựa hồ muốn đâm thủng tường, trong mắt là lửa giận bùng bùng.

“Anh đi về trước, ngày mai gặp.” Trầm Việt Nhiên ôm cậu, qua loa hôn một cái liền buông ra.

Tần Niệm sờ sờ môi, sững sờ đưa hắt xuống lầu.

Gió đêm mùa hạ mang theo chút mát mẻ, lo lắng bị gió thổi đi xa. Trầm Việt Nhiên dần dần tỉnh táo lại, thẹn quá hóa giận không nên xuất hiện trên người hắt.

Trầm Việt Nhiên ôn nhu ôm Tần Niệm vào lòng, cho cậu một cái hôn dịu dàng, thẳng đến khi Tần Niệm mơ hồ mới buông ra.

Tần Niệm đỏ ửng mặt.

Trầm Việt Nhiên xoa đầu cậu, “Ngày mai gặp.”

Động cơ dần dần đi xa, Tần Niệm đứng yên thật lâu mới chậm rãi hướng lên lầu.

Hôm sau, tựa hồ mọi việc trở lại như ban đầu.

Nhiếp Cửu đưa Tần Bạch đi làm, sau đó chở Tần Niệm tới cảnh cục.

Đám người Đường Hàn nghe tin Nhiếp Cửu chuẩn bị đi du lịch, thập phần ngạc nhiên, Tô Diệp trêu ghẹo: “Anh đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Nhiếp Cửu im lặng.

Tô Diệp đẩy kính mắt, “Khi nào làm tiệc cưới?”

Nhiếp Cửu cười nói: “Trước tuần trăng mật.”

“Cái gì tuần trăng mật?” Thanh âm Nhiếp Cẩm từ sau lưng truyền đến.

Nhiếp Cửu xoay người sang chỗ khác, “Em không nhớ rõ em là cấp dưới của anh.”

Nhiếp Cẩm nhún vai, “Anh đâu tới đưa tin, anh có việc tìm em.”

“Hử?”

“Tôi văn phòng của em rồi nói.” Nhiếp Cẩm không chờ hắn nói, bước vào văn phòng.

Nhiếp Cửu chậm rãi theo sau.

“Về vụ án Hạ Miên.....” Nhiếp Cẩm dừng một chút, thấy Nhiếp Cửu không phản ứng, liền hỏi, “Em không muốn nghe anh nói ư?”

Nhiếp Cửu đáp: “Nghe cũng không sao.”

Nhiếp Cẩm tiếp tục: “Trước vụ án này bọn anh biết không nhiều lắm, Trầm Việt Nhiên trở thành hiềm nghi là gần đây.”

Quý Sinh đưa văn kiện tới trước mặt hắn, “Chúng tôi phái người tới Mỹ điều tra, lúc Trầm Việt Nhiên ở Mỹ học về truyền thông, g hắn có mối liên hệ chặt chẽ với bậc thầy tâm lý học Phú Tát. Nghe Phú Tát nói, Trầm Việt Nhiên là thiên tài tâm lý học, người khác học bốn năm, hắn chỉ cần một tuần tự học, cho nên, tuy Trầm Việt Nhiên không nghiên cứu tâm lý học, nhưng hắn là chuyên gia tâm lý học xuất sắc.”

Nhiếp Cửu mím môi, Trầm Việt Nhiên có hiềm nghi, nhưng cách nói của Nhiếp Cẩm vẫn giấu đầu hở đuôi.

Dù xét theo phương diện nào, Trầm Việt Nhiên cũng không phải người đáng hiềm nghi nhất, sở dĩ Nhiếp Cẩm nói điều này, đơn giản là hy vọng mình điều tra.

Nhiếp Cửu kiên định nói: “Vụ án này em không nhận.”

Mắt Nhiếp Cẩm trở nên lạnh lùng, “Cho anh một lý do.”

“Không có lý do gì.”

“Em là cảnh sát!” Thanh âm Nhiếp Cẩm càng lạnh như băng.

Nhiếp Cửu nhìn gã, ánh mắt tối lại, ngay sau đó Nhiếp Cửu đem chứng nhận cảnh viên và súng đặt trên bàn. “Trên lý luận, anh là thượng cấp, tôi từ chức.”

Nhiếp Cửu tiêu sái bước ra ngoài.

Thanh âm Nhiếp Cẩm dần dần bất ổn, bí mật giấu trong lòng rốt cục phun ra, “Chỉ vì một Tần Bạch sao?”

Nhiếp Cửu thoáng dừng bước, cười khổ. Hóa ra, bí mật này sớm không còn là bí mật.

“Ít nhất cậu ấy không lợi dụng tôi.” Nhiếp Cửu thản nhiên nói.

Lời này không hề có tác dụng với Nhiếp Cửu, khóe miệng Nhiếp Cẩm khê cong lên, “VẬY em nghĩ Dư Tử Thanh chết như thế nào?”

Nhiếp Cửu mỉm cười nhạt nhẽo, bóng dáng vô hạn cô đơn, “Anh không hiểu, nếu cậu ấy là kẻ điên, vậy tôi tình nguyện vì cậu ấy cũng biến thành kẻ điên.”

Thân thể Nhiếp Cẩm run lên, Nhiếp Cửu đã đi ra ngoài.

Nhiếp Cẩm đá văng ghế, hét lớn: “Kẻ điên mới biết mày nói cái gì!” Sau đó kéo cổ áo Quý Sinh, nhìn mi hỏi: “Cậu nói xem, em trai tôi có bị thôi miên không?”

Ánh mắt Quý Sinh ngưng trọng, gian nan phun ra hai chữ, “Không hề.”

Nhiếp Cẩm đẩy hắn, biểu tình trên mặt thực phức tạp.

Nhiếp Cửu đi ra văn phòng, trực tiếp hướng về thang máy.

Giờ khắc này, hắn muốn gặp Tần Bạch, rất muốn.

Cửa thang máy mở ra, một gã đàn ông cầm theo bưu kiện.

Gã đàn ông nhìn hắn vài giây, đột nhiên nói: “Xin hỏi ngài là Nhiếp Cửu sao?”

“Bưu kiện của tôi à?”

Gã đàn ông gật gật đầu, đưa qua.

Nhiếp Cửu ký giấy rồi ôm lấy bưư kiện, trong đó là một con búp bê, tươi cười quý dị, toàn thân lộ ra hơi thở nguy hiểm.

Bên trong có một mẫu giấy. Mặt trên chỉ viết một câu:

Chuyện chấm dứt trước khi nó bắt đầu.

Nhiếp Cửu khẽ nhíu mày, ngẩng đầu thấy gã đàn ông còn đứng đó, không khỏi hỏi: “Sao anh chưa đi?”

Gã đàn ông nhìn hắn, như trước không nhúc nhích.

Nhiếp Cửu nghi hoặc, đột nhiên nghe được tiếng tích tích – tích tích —

Gã đàn ông trước mắt chậm rãi cười rộ lên, tươi cười có vài phần quý dị.

Là bom!

Nhiếp Cửu lập tức phản ứng lại, tiếng tích tích dần dần dồn dập, vẻ mặt người trước mắt càng khủng bố.

Người nọ bỗng nhiên bỏ nhào vào Nhiếp Cửu, Nhiếp Cửu trở tay chế trụ gã, trước tiên đánh gãy tay gã.

Nhưng vào lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra, Tần Niệm xuất hiện bên trong.

“Chạy mau!” Động tác Nhiếp Cửu chỉ trong nháy mắt.

Tần Niệm bị kéo ra.

Nam nhân bị ném vào, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Nhiếp Cửu kéo Tần Niệm về mặt mờ mịt chạy đi, Tần Niệm chớp mắt mấy cái, “Làm sao vậy — a —”

Tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, lửa bắn bốn phía. Thủy tinh vỡ vụn, lực mạnh bắn Nhiếp Cửu và Tần Niệm ra xa mười thước.

Nhiếp Cửu ôm Tần Niệm bảo vệ dưới thân.

Sau đó.

Không gian tĩnh lại.

Khóe mắt Nhiếp Cửu hơi hơi run rẩy, lực phủ ngũ tạng như vỡ nát, còn chưa kịp cảm thụ đau đớn, thân thể đã rơi vào vô tận hắc ám.

28. Chương 28

“Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng hiện tại còn đang hôn mê, trong đầu tụ máu, đợi máu tan đi sẽ tỉnh, người nhà không cần quá mức lo lắng. Bệnh nhân còn lại chỉ xây xước da và não chấn động nhỏ, đề nghị nằm viện quan sát một thời gian.” Bác sĩ nói xong, trấn an vỗ vỗ vai Tần Bạch.

Sắc mặt Tần Bạch ảm đạm, “Cám ơn bác sĩ.”

Tần Niệm đã tỉnh, chớp mắt nhìn trần nhà, Trần Miển ngồi bên giường lẳng lặng nhìn cậu.

Tần Bạch đi vào phòng bệnh, ngồi xuống đầu giường yên lặng gọt táo.

Thật lâu sau Tần Niệm mới tỉnh táo hẳn, tình cảnh lúc đó xuất hiện trong đầu, “Tổ trưởng đâu?”

Tần Bạch nghẹn ngào một tiếng mới chậm rãi nói: “Không sao, ở phòng bên.”

Tần Niệm gật gật, đầu quấn vòng một băng gạc, ỉn ỉn đau.

Tần Bạch gọt xong quả nữa, trên bàn đã đầy một đĩa táo.

Tần Niệm lúng ta lúng túng nói: “Anh, em không ăn nhiều như vậy.”

“A?” Tần Bạch đột nhiên hoàn hồn, sau đó mắt tự nhiên đưa táo qua.

Trần Miển nói: “Anh Tần, lo lắng cho Nhiếp tổ trưởng thì sang xem đi.”

Tần Bạch miễn cưỡng cười cười: “Hiện giờ nhiều người, lát nữa tôi qua.”

Trần Miễn nghi hoặc gật đầu, tiếp tục nhìn Tần Niệm.

Qua thật lâu sau, Tần Niệm đột nhiên hỏi: “Anh hai..... Trần Việt Nhiên có tới không?”

Tần Bạch sững sốt, sắc mặt dần dần xanh mét. Sắc mặt Trần Miễn cũng không tốt, liền đứng lên, “Cảnh cục còn có việc, tôi về trước.”

Tần Niệm gật đầu, “Trên đường cẩn thận.”

Trần Miễn há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn đem lời muốn nói nuốt vào bụng, mắt nhìn Tần Niệm đầy mắt mát.

Chỉ chốc lát, nhóm Đường Hàn từ phòng bên đi qua, biểu tình khác nhau, Tô Diệp rất ngưng trọng, Đường Hàn là đau lòng.

Tần Bạch yên lặng lui ra ngoài, bước sang phòng bên.

Nhiếp Cẩm và Quý Sinh vẫn ở đó, Tần Bạch tiến thoái lưỡng nan.

Sắc mặt Nhiếp Cẩm không tốt, thấy Tần Bạch tiến vào, không chút nghĩ ngợi liền đi ra ngoài, Quý Sinh chỉ có thể đuổi theo.

Rốt cục, trong phòng chỉ còn lại Tần Bạch và Nhiếp Cửu.

Tần Bạch ngồi bên giường, vuốt hai má Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu nằm thẳng trên giường bệnh màu trắng, sắc mặt tái nhợt, mí mắt thâm đen.

Mắt Tần Bạch đỏ lên, cơ hồ sẽ rơi lệ, nhưng vẫn nén lại.

“Tổ trưởng,” Tần Bạch cắn môi, “Thực xin lỗi.”

Tần Bạch nắm tay Nhiếp Cửu, nghẹn ngào nói: “Kỳ thật tôi tích được rất nhiều tiền, tổ trưởng cũng rất có tiền, chờ anh tỉnh, chúng ta rồi đi được không?”

“Có thể mở một quán cà phê, tổ trưởng đẹp trai như vậy, chắc chắn thu hút không ít khách.”

“Cũng không biết người ngoại quốc thích bộ dáng tổ trưởng không.”

“Bất quá, tôi thực thích tổ trưởng.” Tần Bạch gắt gao nhắm mắt lại, “Ngay từ ánh mắt đầu tiên liền thích, chưa từng thích ai như vậy..... Chưa từng.....” Rốt cục không thể ức chế, Tần Bạch cúi đầu khóc nức nở, nước mắt trong suốt từng giọt rơi xuống ga giường, ướt đẫm một vùng.

Kí ức hai mươi mấy năm trôi qua trong đầu, chuyện cũ oanh động, thành tựu kinh thiên động địa, hết thảy không so được với nửa năm ở bên Nhiếp Cửu. Tình cảm này dường như đã bén rễ sâu trong lòng.

Tần Bạch cúi người, môi tương thiếp, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhu tình tràn ra.

Phanh —

Là ghế dựa bị đá đổ.

Tần Bạch khê chớp, nước mắt vương trên mi. Vẫn chưa ngẩng đầu, thanh âm run rẩy truyền ra, “Qua thăm Tiểu Niệm chưa?”

Trần Việt Nhiên cong khóe môi, ngồi xuống sofa, “Cần thiết ư?”

Tần Bạch chậm rãi ngẩng đầu, đem máy nghe trộm nơi góc tường ném vào bình hoa, rơi xuống đáy thủy tinh, bị nước làm hồng.

“Lần trước tôi đã nói rõ ràng với anh, tôi không còn là Hạ Miên.”

Trần Việt Nhiên thờ ơ hút thuốc, “Thực nghiệm của em không thành công, ít nhất em không thể thôi miên anh.”

Tần Bạch cười lạnh: “Thì sao, thôi miên một người ngu xuẩn, với tôi mà nói, căn bản không có bất luận ý nghĩa gì.”

Trầm Việt Nhiên nheo mắt, bỗng nhiên đẩy Tần Bạch sát tường, “Ngu xuẩn? Em quên sao, là ai luôn luôn ủng hộ thực nghiệm của em.”

Tần Bạch cong khóe miệng, thanh âm lạnh lùng giống như tới từ địa ngục, “Tổ trưởng là điểm mấu chốt của tôi, anh đã vi phạm.”

Trầm Việt Nhiên khẽ bóp cổ cậu, cười lạnh: “Điểm mấu chốt? A, em phát điên gì vậy, ngay lần đầu tiên thấy hấn em liền nói em muốn rời khỏi thực nghiệm. Vậy anh thì sao? Chúng ta cố gắng nhiều năm như vậy thì sao?”

“Tôi sẽ bắt anh trả giá đắt.”

“Trả giá?” Trầm Việt Nhiên cười nhẹ, thanh âm từ sâu trong yết hầu phát ra, “Nhiếp Cửu nằm ở đây, em trai em lại cuồng dại vì anh, em muốn anh trả giá gì? Anh thực chờ mong.”

Tần Bạch hừ lạnh một tiếng, tươi cười càng quỷ dị.

Trầm Việt Nhiên hít vào một hơi, rốt cục thái độ mềm đi, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Tần Bạch, dịu dàng nói: “Em luôn tùy hứng như vậy, chúng ta trước kia không tốt sao? Nghiên cứu tâm lý học, ngẫu nhiên vui đùa, sau đó vĩnh viễn bên nhau. Như vậy không tốt sao? Vì sao muốn thay đổi?”

Tần Bạch cong khóe môi, “Kẻ điên.”

“Em cũng vậy.” Trầm Việt Nhiên nghiêng thân, nhẹ nhàng hôn lên môi Tần Bạch, chỉ khẽ lướt qua. Tươi cười áp lực mà thống khổ, “Em so với Tiểu Niệm ngọt hơn nhiều.”

Tần Bạch vẫn không nhúc nhích, trong mắt là khinh thường.

Trầm Việt Nhiên hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, cuối cùng dấn vào tường. “Vì sao trong mắt em chưa từng có anh?”

“Bởi vì, anh ngu xuẩn.” Tần Bạch cười lạnh.

Trầm Việt Nhiên nhắm mắt, sau đó đứng thẳng thân thể, khôi phục tào nhả, mỉm cười vô cùng ôn hòa, “Quần gia chuẩn bị cơm rang hải sản em thích nhất, cho anh cơ hội mời em ăn bữa tối chứ.”

Tần Bạch phui phui quần áo, đi thẳng ngoài.

Ngón tay Nhiếp Cửu khẽ run lên, động tác thật nhỏ này không rơi vào trong mắt người khác.

“Em đối với Nhiếp Cửu nhất kiến chung tình, thật sự khiến anh thực phiền não.”

Tần Bạch không trả lời, cầm cúi ăn cơm, biểu tình lạnh nhạt như trước.

“Hợp khẩu vị chứ?” Trầm Việt Nhiên khinh thường cười nói, “Tiểu Niệm rất thích.”

Tần Bạch uống sữa, sau đó đứng dậy đi tới phòng sách.

Phòng sách vẫn như trước, sát tường là một cây thang màu trắng, Tần Bạch trèo lên thang, đi đến đỉnh liền vươn tay ấn nút trên trần nhà.

Giá sách chậm rãi di chuyển, lộ ra cửa lớn.

Tần Bạch bước vào.

Bên trong là một phòng sách khác rất lớn, nhưng không ngăn nắp như bên ngoài, nơi này, trên mặt đất bày la liệt sách, bàn học cũng loạn thất bát tao.

Trầm Việt Nhiên theo vào, không khỏi cười hỏi: “Quen thuộc chứ? Em đi rồi anh vẫn không cho người sắp xếp lại, ngay cả chính anh cũng không động.”

Tần Bạch cười cười: “Có lẽ anh nên động thử xem, vậy anh sẽ phát hiện, anh không thích hợp với tâm lý học.”

Trầm Việt Nhiên nói: “Trước kia em không ghét anh như vậy. Em là thiên tài tâm lý học, thậm chí ngay cả thói miên phản xạ em cũng nghiên cứu thành công, nhưng em không thể thói miên anh, đây là nhược điểm của em.”

Tần Bạch mím môi.

Trầm Việt Nhiên chỉ chỉ cuối cửa, “Đi qua nhìn xem, trong đó có thứ em phải kinh ngạc.”

Tần Bạch xoay người, nhìn chằm chằm cửa trong chốc lát mới từ từ đi tới.

Trầm Việt Nhiên thay cậu đẩy cửa ra, Tần Bạch bước vào.

Bỗng dưng — Tần Bạch hoảng sợ nói không nên lời

Phòng chính giữa là giường giải phẫu, vài bác sĩ đang đứng chờ, dụng cụ đặt một bên.

Tần Bạch đột nhiên xoay người, chưa kịp mở miệng, liền cảm thấy choáng váng, trong đầu một mảnh hỗn loạn, phút chốc, thân thể đổ xuống.

Trầm Việt Nhiên thuận tay ôm cậu vào lòng, hiển nhiên Tần Bạch đã ngất đi. Trầm Việt Nhiên cười nói: “Anh biết em thích cơm rang hải sản, em ăn không ít.”

Trầm Việt Nhiên đặt cậu lên bàn giải phẫu, “Có thể bắt đầu.”

Tần Bạch chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là một mảnh tối đen, cậu chớp chớp mấy lần, vẫn đen kịt.

“ Tỉnh rồi?” Trầm Việt Nhiên mỉm cười, “Đói không?”

Tần Bạch nằm trên giường, cũng không trả lời, trên người đắp thảm lông dê đỏ. Khóe mắt có chút đau đớn, cậu vươn tay sờ sờ, chỉ đụng đến một khối băng gạc dày.

Trầm Việt Nhiên ngồi đầu giường, chạm nhẹ vào hai má của cậu, xúc cảm lạnh lẽo khiến trái tim hắn thoáng co rút lại.

Tần Bạch thản nhiên: “Nói cho tôi biết mục đích của anh.”

“Em đoán xem.” Trầm Việt Nhiên mỉm cười.

“Cho dù tôi mù, anh vẫn không thể có được kết quả thực nghiệm, cho nên mục đích của anh là giam lỏng tôi.” Tần Bạch cong môi, “Anh muốn cái gì?”

Trầm Việt Nhiên tà mị cười nói: “Anh muốn bẻ gãy cánh của em, khiến em cả đời phải ở bên anh. Hẳn em hiểu được, chỉ cần bây giờ anh thu tay lại, cảnh sát không có chứng cứ khởi tố anh, thậm chí không thể xác định thân phận Hạ Miên. Đương nhiên, bất cứ lúc nào, anh không bao giờ đẩy em vào nguy hiểm. Anh chỉ muốn em, cùng anh.”

Tần Bạch ngáp một cái, “Tôi mệt.”

Trầm Việt Nhiên tắt đèn, đắp chăn cho cậu, “Ngủ ngon.”

Tần Bạch nhắm mắt lại, nghĩ rằng, có lẽ bây giờ là ban ngày.

29. Chương 29

Tần Niệm chớp mắt, ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, tiếng chim hót truyền vào trong tai.

Mắt có chút mệt mỏi, lại vẫn không ngủ được. Tần Niệm một đêm thức trắng, cảm thấy thập phần ủy khuất. Về phần vì sao ủy khuất, chính mình cũng không rõ.

Thân thể suy yếu, cảm giác như đang bồng bềnh giữa không trung, toàn thân cao thấp đều khó chịu.

Không gọi được điện thoại cho Tần Bạch, cũng chẳng gọi được cho Trầm Việt Nhiên. Trần Miễn vốn bồi bên cạnh cậu, sau nửa đêm nhận được điện thoại cảnh cục liền vội vàng rời đi.

Cảm giác thật cô độc.

Không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến tiếng mở cửa.

Tần Niệm ngẩng đầu, rót cục nở nụ cười ngọt ngào.

Trầm Việt Nhiên đi đến bên giường, xoay người nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, sủng nịnh hỏi: “Sao mới sáng đã tỉnh.”

Tần Niệm cắn môi, đáng thương nói: “Ngủ không được.”

Trầm Việt Nhiên hôn lên mũi cậu, “Có đói bụng không?”

Tần Niệm lắc đầu, dịch thân chờ chỗ trống bên giường.

Trầm Việt Nhiên im lặng, thật lâu sau mới đầu hàng cười, xoay người nằm lên, ôm Tần Niệm vào trong lòng, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

Tần Niệm cọ cọ đầu trên ngực hắn, “Anh đến rồi, thật tốt.”

Trầm Việt Nhiên vỗ vỗ lưng cậu, người trong lòng dần dần an ổn, phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Tuy phạm vi bom ảnh hưởng không lớn, nhưng hành lang quả thật vô cùng thâm hiểm, đám người Đường Hàn bị ép dời tới tổ trọng án.

Thi thể của người chuyển phát bị nổ thành mảnh nhỏ xen lẫn trong kính vỡ, khiến nhân viên giám định đau đầu. Thu thập thi thể và mảnh bom không phải công việc bình thường, huống hồ lần này gặp chuyện không may là cảnh cục, chính phủ và các ngành có liên quan càng thêm chú ý.

Nhiếp Cẩm, Quý Sinh, Đường Hàn và Tô Diệp đi vào văn phòng mật đàm.

Đường Hàn nhìn báo cáo giám định bước đầu, thuật lại: “Ở hiện trường chỉ tìm được rất ít mảnh bom, tôi nghi ngờ người chuyển phát không cột bom trên người, mà thông qua giải phẫu bỏ bom trong thân thể.”

Tô Diệp tiếp lời: “Bom này uy lực không nhỏ, hơn nữa rất ít người mua được nhân thể bom, xem ra người nọ không đơn giản.”

Nhiếp Cẩm nói: “Diệp Tử, thử tìm nơi bán bom này.”

Tô Diệp đút hai tay vào túi, vẻ mặt không vui, ánh mắt đảo qua trần nhà.

Nhiếp Cẩm mím môi, tâm nói, Diệp Tử đúng là thích so đo.

Đường Hàn mỉm cười, “Diệp Tử.”

Tô Diệp ngẩn ra, cúi đầu nhìn hắn. Trong trí nhớ, ngày Đường Hàn gọi mình là Diệp Tử đã rất xa. Hiện tại nghe hắn gọi mình như vậy, toàn thân dâng lên một cảm giác khó nói, cay đắng bức bối tiêu tan trong nháy mắt.

Tô Diệp liếm liếm môi, vui vẻ cầm tư liệu đi tra.

Đường Hàn bắt đầu dĩ vãng, nói với Nhiếp Cẩm: “Tôi đến phòng khám nghiệm tử thi.”

Hai người trước sau rời đi.

Nhiếp Cẩm cắn môi, ý vị thâm trường nhìn theo, châm lửa hút thuốc.

Quý Sinh nói: “Máy nghe trộm hỏng rồi.”

Nhiếp Cẩm nhún vai, cong khóe môi: “Trong dự kiến, lúc ấy phòng bệnh chỉ có Tần Bạch và Trầm Việt Nhiên, bọn họ tự cho là thông minh, ngược lại càng khiến chúng ta thêm xác nhận thân phận bọn họ.”

Quý Sinh liếc mắt nhìn gã, thản nhiên nói: “Dư Tử Thanh không nhất thiết phải chết.”

Nhiếp Cẩm nhìn hắn: “Cậu có ý gì?”

Quý Sinh khẽ nhủ mảy: “Anh hẳn rất rõ ràng, lúc ấy Nhiếp Cửu không có chứng cứ tố cáo Dư Tử Thanh, Dư Tử Thanh càng không lộ ra tin tức Hạ Miên. Mà Dư Tử Thanh vẫn chết.”

Nhiếp Cẩm đứng lên, khinh thường cười nói: “Cậu cảm thấy Tần Bạch thật sự thích em trai tôi sao? Cậu bị gì vậy?”

Quý Sinh lắc lắc đầu: “Vậy nói về thực nghiệm này, thôi miên là một quá trình, đau đớn bình thường có thể ức chế thôi miên, mà tự sát khiến phản xạ chống lại tiềm thức. Nên.....”

“Nói đơn giản một chút.” Nhiếp Cẩm nhủ mảy.

Quý Sinh nói: “Thông qua một người khiến người bị thôi miên đầu tiên tự sát là bước khó khăn nhất, Tần Bạch thông qua đồng tử phản xạ thôi miên người thứ hai làm cho bản thể thứ nhất là Dư Tử Thanh tự sát. Chứng tỏ, cậu ta thành công.”

Nhiếp Cẩm đột nhiên mở to mắt, “Cậu ta thật sự thành công.”

Quý Sinh nhủ mảy: “Thực nghiệm trong mấy vụ án này rõ ràng còn ở giai đoạn kiểm tra. Điều đó khẳng định, Tần Bạch và Trầm Việt Nhiên trở mặt thành thù, mà hôm qua anh quyết định để Trầm Việt Nhiên mang Tần Bạch đi, có lẽ là sai lầm lớn nhất.”

Nhiếp Cẩm ninh mi: “Chúng ta có thể gắn Trầm Việt Nhiên vào tội danh khác.”

“Ví dụ?”

“Vượt đèn đỏ?”

Quý Sinh nói: “..... Anh càng ngày càng hài hước.”

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào bàn cờ thủy tinh, phát ra quang mang rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

Tần Niệm nằm sấp trên giường, chống cằm, băng gạc trên đầu rơi xuống, vương ở bên tai.

Trầm Việt Nhiên bắt chéo chân, tao nhã hào phóng, nở nụ cười dịu dàng mà tà khí, “Buồn chán sao?”

Tần Niệm lắc đầu, đặt quân cờ xuống bàn, khẽ thở dài: “Tổ trưởng chưa tỉnh, chẳng biết anh hai đi đâu mà cả ngày không đến.”

Trầm Việt Nhiên thản nhiên nói: “Anh hai em có việc bận, nếu Nhiếp Cửu không sao, cậu ấy không cần thiết vây quanh hẳn.”

Tần Niệm cắn môi, lời Trầm Việt Nhiên không sai, nhưng trong lòng cậu có chút khó chịu.

Trầm Việt Nhiên vỗ vỗ đầu cậu, cười nói: “Đừng buồn, mặt em đều nhăn cùng một chỗ, giống..... Ừm..... Cúc hoa? Ha ha.”

Tần Niệm sững sốt, lập tức dùng chăn che mặt, “Đáng ghét.”

Trầm Việt Nhiên ôm cậu vào trong lòng, “Niệm Niệm.”

“Ừm?” Tần Niệm thò đầu ra, mở to mắt nhìn hẳn.

Trầm Việt Nhiên nheo mắt, vốn định nói nhưng nhìn đến hai mắt trong sáng của cậu liền đem lời nuốt vào bụng. Liếm liếm môi, hôn lên trán cậu, thấp giọng nói: “Em nên nghỉ ngơi.”

Tần Niệm gật đầu, chớp mắt hỏi: “Anh phải đi sao?”

Trầm Việt Nhiên bất đắc dĩ nói: “Anh có chuyện của anh.”

Lời không có gì đặc biệt, nhưng Tần Niệm cảm thấy chua xót. Giống như câu nói trước của Trầm Việt Nhiên, không cần thiết phải vây quanh. So sánh hai người, kỳ thật là giống nhau.

Tần Niệm ôm cổ hẳn, hôn một cái lên môi hẳn, “Trên đường cẩn thận.” Hai má trắng nõn đỏ bừng.

Trầm Việt Nhiên cong khóe môi, giương mi, trêu tức: “Thích anh như vậy?”

Tần Niệm đỏ bừng mặt, không chịu lên tiếng.

“Nếu..... Anh nói nếu..... Nếu anh không cần em, em sẽ như thế nào?” Trầm Việt Nhiên giống như lơ đãng hỏi.

Tần Niệm sững sờ, bất động tại chỗ, tựa hồ chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Cẩn thận tưởng tượng, nhất thời lòng tràn đầy đau khổ, suy sụp, hai mắt ngập nước.

Trầm Việt Nhiên kinh ngạc, thật không ngờ cậu nghiêm túc như vậy.

“Em sẽ chết.” Thanh âm khẽ run run tràn ra, chọc người thương tiếc.

Trầm Việt Nhiên mỉm cười, không biết là vui hay buồn, nhẹ chạm vào môi cậu, “Chỉ nói nếu, khóc cái gì.”

Môi Tần Niệm run nhè nhẹ, “Không được bỏ em.”

Trầm Việt Nhiên vuốt cằm, “Sẽ không.”

Đến lúc Tần Niệm khôi phục thái độ bình thường, mệt mỏi liền ập tới, thân thể không ngăn cản được cơn buồn ngủ, dần dần khép mắt lại.

Trầm Việt Nhiên đi ra phòng bệnh, lập tức lấy di động ra.

Tiếng cười chói tai vang lên một lúc, Trầm Việt Nhiên mới nén cười nói: “Nghe được chứ? Em của em còn yêu anh hơn tưởng tượng nhiều.”

Không có tiếng trả lời, điện thoại trực tiếp bị cắt đứt.

Sắc mặt Trầm Việt Nhiên thật không tốt.

Tần Bạch tắt máy trả lại cho quản gia, thấp giọng nói: “Đổi thăm đi.”

Quản gia xoay người xác nhận, lấy thăm bước ra ngoài, đi xa mới rút máy cầm âm khỏi tai.

Đối phó với Tần Bạch là chuyện không hề dễ dàng.

Tần Bạch dựa vào ghế, cảm thấy thật sự mệt mỏi. Kí ức dần dần tràn về, chuyện đã đi lệch ước nguyện ban đầu của cậu.

Chút nhiệt tình cuối cùng với tâm lý học đã trở thành một tảng đá ép cậu không thở nổi.

Đó là chuyện thật lâu thật lâu.

Lâu tới mức mơ hồ không rõ.

Nhớ đến, cảm thấy ánh mắt có chút chua xót. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến cậu không kiểm chế được, nhưng đã đi lệch quỹ đạo, cậu không thể nắm trong tay.

Hiện tại điều Tần Bạch có thể làm, là hủy chính mình.

Ở trên người cậu, thiên tài và kẻ điên cùng tồn tại.

Trong vườn trường xanh mướt, thiếu niên mảnh khảnh ôm rất nhiều sách đi tới thư viện.

Thiếu niên xinh đẹp, nhưng làn da hơi tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, tinh thần có vẻ không tốt.

Thuần thực đi tới vị trí cậu hay ngồi, tư liệu trong tay được mở ra, bên trên chỉ chít chữ cực nhỏ, đó là văn tự cùng ký hiệu người thường không hiểu.

Tần Bạch cúi đầu, không để ý tóc xõa xuống hai bên má.

Tư liệu về đồng tử phản xạ thôi miên ít ỏi, người thường nghe tới nó như nghe một truyện cười, phần lớn học giả cũng cười trừ, dù sao, cái này chỉ là giả thiết, chưa từng được chứng thực.

Tần Bạch là ngoại lệ duy nhất, cậu tin tâm lý học có thể sáng tạo bất luận kỳ tích nào.

Gặp Trầm Việt Nhiên là chuyện hoàn toàn bất ngờ.

Trầm Việt Nhiên học tin tức truyền thông nhưng vô cùng hứng thú với tâm lý học, sau khi về nước thường tới thư viện tìm một số tài liệu, ngày đó, hắn gặp được Tần Bạch.

Đó là một buổi chiều trong xanh, nắng vàng rực rỡ.

Tần Bạch ngồi dựa vào cửa sổ, tóc đổ xuống bên tai. Thân hình mảnh khảnh dẫu trong áo sơ mi rộng, làn da trắng nõn, đôi môi hồng nhuận.

Trầm Việt Nhiên đột nhiên cảm thấy, tim đập mạnh.

Vào lúc này, Tần Bạch ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lại.

Tim Trầm Việt Nhiên càng đập rộn ràng, lại kinh ngạc phát hiện, mắt Tần Bạch trong suốt có thể thấy đáy.

Thời gian như dừng lại ngay thời khắc này.

Lần đầu tiên Trầm Việt Nhiên quên sự tồn tại của tâm lý học, đem phần điên cuồng và si mê kia buông xuống.

Một tháng tiếp đó, mỗi ngày Trầm Việt Nhiên đều đến.

Hắn luôn ngồi ở xa nhìn Tần Bạch, chống cằm quan sát cậu, trong mắt ngập ý cười.

Tiếc là, Tần Bạch chưa từng chú ý tới hắn.

Nhưng con người sẽ đến ngày không thể nhẫn được nữa, dù người đó có là Trầm Việt Nhiên.

Trầm Việt Nhiên hướng tới chỗ Tần Bạch, vừa đi vừa tìm lý do.

Nhưng đã đến trước mặt cậu, hắn vẫn không tìm được lý do thích hợp.

Đang lúc Trầm Việt Nhiên thở dài, hắn bỗng nhiên chú ý tờ giấy trên bàn Tần Bạch.

Trong nháy mắt, đầu nổ vang, trắng xóa, Trầm Việt Nhiên cơ hồ nghĩ tim mình sẽ đình chỉ, một khắc kia, hắn nhìn kỹ Tần Bạch hơn.

Người này không chỉ khiến hắn động tâm, càng khiến hắn điên cuồng.

Tần Bạch nghe tiếng động, chậm rãi ngẩng đầu. Thấy vẻ mặt hắn khiếp sợ, không khỏi nghi hoặc: “Anh biết tôi viết cái gì ư?”

Đáp án ngoài dự kiến.

Tần Bạch mỉm cười, “Ngồi đi.”

Lần đầu tiên Trầm Việt Nhiên cảm thấy may mắn vì mình có thiên phú và mẫn cảm với tâm lý học.

Lần đầu tiên Tần Bạch cảm thấy chỗ trống trong cuộc đời được lấp đầy, cảm giác có tri kỷ thật không tệ.

Vùi đầu vào nghiên cứu, có Trầm Việt Nhiên làm bạn rất vui vẻ.

Trong thời gian ngắn, Tần Bạch hoàn thành cơ sở lý luận. Vì phối hợp với Trầm Việt Nhiên, cậu thậm chí thả chậm tiến độ, không tiến hành bước nghiên cứu tiếp theo.

Trầm Việt Nhiên xây cho cậu một thư viện riêng, ngoài tâm lý học còn có sách Tần Bạch thích xem.

Thoải mái, hiển nhiên Tần Bạch có càng nhiều thời gian nghỉ ngơi. Đôi mắt luôn thâm quầng dần dần nhạt đi, vẻ mặt hồng hào, đôi mắt càng trong sáng mê người.

Trầm Việt Nhiên bỗng nhiên cảm thấy, nếu vẫn như vậy, thật hạnh phúc.

Tần Bạch đút hai tay vào túi, vui vẻ chạy phía trước.

Trầm Việt Nhiên bắt đắc dĩ theo sau, hai bên là hồ thủy tinh nhân tạo.

Tần Bạch chạy thẳng tới khu vực cá heo, đem mặt dán lên thủy tinh, dùng sức đè ép.

Nhóm cá heo vẫn bơi lội quanh, tựa hồ không bắt bẻ người sau tấm thủy tinh.

Tần Bạch nói, “Chờ em có tiền, em sẽ nhận nuôi một con cá heo.”

“Có chí hướng thật a.” Trầm Việt Nhiên mỉm cười.

Tần Bạch gật đầu, cười hì hì: “Nhận nuôi cá heo cần nhiều tiền, nhưng em nghĩ, nếu thực nghiệm thành công, nói không chừng sẽ được thưởng, đến lúc đó chắc chắn có tiền.”

Trầm Việt Nhiên há miệng thở dốc, muốn nói anh có tiền, nhưng ngẫm lại, hắn nhanh chóng ngậm miệng. Đầu tiên, nói những lời đó chẳng khác gì nhà giàu mới nổi, thứ hai, tiền không mua được nguyện vọng tốt đẹp của Tần Bạch, lúc Tần Bạch nói những lời này vui vẻ cỡ nào, sao hắn có thể dùng lời tầm thường như vậy đáp lại.

Tần Bạch quay đầu cười với hắn: “Sau đó em sẽ gọi nó là Ni Mạc!”

Trầm Việt Nhiên bất đắc dĩ nói: “Ni Mạc là hải cẩu.”

“Em thích đặt cho cá heo.”

Trầm Việt Nhiên mím môi, dung túng mỉm cười.

“Đi ăn hotdog, em mời.”

Trầm Việt Nhiên bĩu môi: “Loại thực phẩm rác rưởi đó có gì ngon.”

Tần Bạch trừng hắn: “Mua hai cái, anh không ăn cũng mua!”

Quá khứ từ thật lâu tràn về, Trầm Việt Nhiên thống khổ nhắm mắt lại, dựa vào bức tường trắng khê thổ dốc. Di động truyền đến tiếng tút tút liên hồi.

Đó là câu trả lời Tần Bạch dành cho hắn.

Trầm Việt Nhiên chỉ cho mình một phút đồng hồ thống khổ. Rất nhanh hắn ổn định cảm xúc, đứng thẳng lưng, trên mặt là nụ cười tao nhã. Hắn xoay người, đi qua hành lang thật dài.

30. Chương 30

Sau buổi trưa, ánh mặt trời càng rực rỡ.

Tần Bạch cầm thìa, đưa từng miếng cơm vào miệng, ăn kha khá liền bụng, thản nhiên nói: “Mỗi ngày đều ăn cái này sẽ chán.”

Trầm Việt Nhiên thờ ơ: “Anh biết em thích.”

Tần Bạch cắn môi.

“Ít nhất mỗi lần Tiểu Niệm đến đều ăn cái này.” Trong thanh âm có vui sướng khi người gặp họa.

Tần Bạch nhú mày.

Trầm Việt Nhiên lau miệng, nói: “Cũng đã lâu, nếu ngày mai em không xuất hiện, Tiểu Niệm sẽ phát hiện em mất tích, không biết cậu ta phản ứng thế nào.”

Tần Bạch trầm mặc như trước.

Trầm Việt Nhiên nói: “Em nên gọi điện thoại cho cậu ta? Anh nghĩ, em không ngờ đến mức nói ra em ở đâu. Em hắn không muốn em trai yêu quý nhất biết, hóa ra anh trai cậu ta là Hạ Miên. À, đúng rồi, em lại càng không hy vọng em trai biết, anh luôn luôn lừa gạt cậu ta.”

Tần Bạch hạ mi, đôi mắt sáng ngời chỉ còn trống rỗng, “Tôi muốn gặp Nhiếp Cửu.”

Sắc mặt Trầm Việt Nhiên trầm xuống, “Hiển nhiên không thể.”

Tần Bạch đứng dậy, “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Trầm Việt Nhiên nhún vai, “Đương nhiên có thể, quên nói với em, đêm nay anh đến bồi Tiểu Niệm, thuận tiện giúp em hỏi han thăm trạng của Nhiếp Cửu.”

Tần Bạch được quản gia đỡ đi nghỉ.

Trầm Việt Nhiên thông minh hơn tưởng tượng của Tần Bạch. Rất nhanh, Trầm Việt Nhiên hiểu rõ toàn bộ ý Tần Bạch.

Thực nghiệm bắt đầu vào giai đoạn chuẩn bị.

Tần Bạch thực hưng phấn, cũng có chút lo lắng, may mắn mọi việc đều thuận lợi.

Nhạc Hồng không phải nhóm thực nghiệm đầu tiên, trước cô còn có rất nhiều người tham gia một loạt thí nghiệm.

Hiển nhiên, chỉ cơ sở lý luận là không đủ, hiệu quả của nhóm thực nghiệm đầu tiên cũng không tốt, thậm chí có rất nhiều người vì thực nghiệm thất bại mà làm ra không ít trò cười cho thiên hạ, nhưng phần lớn không ảnh hưởng toàn cục.

Tần Bạch ghi chép lại, đem thí nghiệm và lý luận kết hợp nghiên cứu. Lúc này Tần Bạch tập trung phân loại, không bỏ sót điều gì.

Thực nghiệm Nhạc Hồng là thành công, nhưng không phù hợp mong muốn ban đầu của phản xạ thôi miên. Trong thực nghiệm Nhạc Hồng, cô mê hoặc một bộ phận người, nhưng chỉ thể mà thôi, Tần Bạch không thể khống chế hành vi của người thứ hai.

Tuy vậy, điều này đã là bước đột phá rất lớn trong tâm lý học.

Bất tri bất giác, thực nghiệm đồng tử phản xạ thôi miên đồn đãi ra ngoài. Nhưng phần lớn chỉ là tin vịt, không ai biết sự tồn tại của Tần Bạch và Trầm Việt Nhiên.

Hai người vẫn thật cẩn thận.

Hạ Miên là Tần Bạch, Tần Bạch là Hạ Miên. Nhưng Trầm Việt Nhiên lúc thực nghiệm vẫn có thói quen sử dụng tên Hạ Miên, đây là tâm lý của hẩn, hẩn hy vọng thực nghiệm này chỉ thuộc về một mình Tần Bạch.

Thời điểm Trầm Việt Nhiên thôi miên Nhạc Hồng, dùng tên Hạ Miên.

Tuy thực nghiệm không quá thuần thực, nhưng thành công đã xuất hiện.

Trước mắt Tần Bạch là một cánh cửa, dù nó chỉ mở ra một khe hở nhỏ, ít ra có thể chứng minh, cánh cửa không bị đóng lại.

Trầm Việt Nhiên thực vui mừng, hẩn nhiệt tình với tâm lý học không thua gì Tần Bạch, tình cảm dành cho Tần Bạch cũng càng sâu đậm.

Rất nhanh, tới lúc Tần Bạch bảo vệ luận án. Không hề nghi ngờ, Tần Bạch quyết định dùng đề tài đồng tử phản xạ thôi miên.

Thực nghiệm chưa thành công, nhưng sử dụng cơ sở lý luận ứng phó cuộc thi là dư dả.

Giáo sư hướng dẫn của cậu là bậc thầy thôi miên nổi tiếng thế giới, lúc Tần Bạch bắt đầu nghiên cứu hẩn đã cho cậu một lời khuyên. Giáo sư cho rằng, đồng tử phản xạ thôi miên là lời nói vô căn cứ, nhưng cũng cần nghiên cứu. Có đôi khi kết luận không quan trọng, quan trọng là quá trình nghiệm chứng nó.

Tần Bạch đem toàn bộ lý luận ban đầu viết thành luận văn đưa cho giáo sư.

Lúc đó Tần Bạch thực bình tĩnh, không mừng rỡ, chỉ thản nhiên chờ mong. Dù sao, giáo sư cho cậu không ít ý kiến, cậu kính nể là lẽ thường.

Sau một tháng thực yên bình.

Một ngày kia, Tần Bạch về thư viện ở trường học. Không biết từ khi nào, Trầm Việt Nhiên có thói quen ở bên cạnh Tần Bạch.

Trầm Việt Nhiên cùng đi với cậu.

Tuy cậu có thư viện riêng so được với thư viện đồ sộ ở trường, nhưng không chứng minh, nó có mọi tài liệu cần thiết.

Tần Bạch chưa kịp bước vào thư viện, đã thấy trước cửa có rất nhiều người tụ tập.

Trầm Việt Nhiên nói: “Chưa tới thời gian mở cửa sao?”

Tần Bạch nhìn đồng hồ: “Đã qua rồi mà.”

“Đi qua xem.”

Bước vào mới phát hiện, cửa thư viện bị niêm phong, vài cảnh sát đứng canh giữ, bên tai truyền đến tiếng bàn tán.

“Nghe nói người chết là giáo sư của trường chúng ta.”

Tần Bạch khẽ nhú mày.

“Hình như là giáo sư tâm lý học, hai ngày trước vừa lên báo, nghe nói nghiên cứu phản xạ tâm lý học, chắc chắn, thật đáng tiếc.”

Đầu Tần Bạch oanh một tiếng, chỉ cảm thấy trống rỗng.

Không thể phủ nhận, cảm xúc Tần Bạch rất phức tạp. Giáo sư lấy trộm thành quả của cậu, nhưng hiện giờ ông ta đã chết. Tần Bạch một đêm không ngủ, ngày hôm sau cầm tay cầm báo run rẩy.

Đó là báo ba ngày trước, trên đó viết về đồng tử phản xạ thôi miên, mà 90% nội dung đều xuất phát từ luận văn của cậu.

Vốn chuyện sẽ gây nên sóng to gió lớn nhưng lại hoàn toàn yên tĩnh, lúc đó Tần Bạch không rõ nguyên nhân.

Cho đến thật lâu về sau, hành động của đối phương rõ ràng, Tần Bạch và Trầm Việt Nhiên mới phát hiện, có một tổ chức luôn luôn chống lại thực nghiệm của hai người.

Giáo sư cũng bị tổ chức kia xử lý, vì muốn thực nghiệm biến mất ngay từ lúc mới hình thành. Khi ấy giáo sư kia một mực chắc chắn đây là thành quả của mình, với địa vị của ông ta cũng không ai hoài nghi.

Cho nên, ông ta chết, không ai biết chủ nhân của thực nghiệm kia là Hạ Miên, cũng là Tần Bạch.

Tần Bạch tránh được một kiếp, nhưng là phúc là họa còn chưa biết.

Mới đầu Tần Bạch không để ý, dù sao cái cậu nghiên cứu làm người ta rất khiếp sợ, bị người phản cảm cũng hợp tình hợp lý.

Thẳng đến sau, Trầm Việt Nhiên cho cậu nghe một đoạn ghi âm.

Bên trong là giọng của một gã đàn ông.

“Đồng tử phản xạ thôi miên dù là thật hay giả cũng không thể để nó tồn tại.” Giọng nói thật lạnh lùng, “Một khi xác định thực nghiệm giả là ai, thả giết nhằm còn hơn bỏ sót.”

Chuyện sau đó, một câu Tần Bạch cũng không nghe rõ.

Tử vong với cậu mà nói rất xa xôi, nên khi nó xuất hiện cậu không cảm thấy chân thật, dù chỉ nghe cũng đủ làm cậu run rẩy.

Tần Bạch có chút tủi thân, nhưng cân nhắc lại, cậu vẫn lựa chọn mạo hiểm thực nghiệm.

Cậu không làm thực nghiệm lớn như lần Nhạc Hồng, mà bắt đầu chọn một số bộ phận nhỏ, ví dụ như đi siêu thị mua đồ, cậu thuận tiện thôi miên nhân viên thu ngân, nhân viên thu ngân phản xạ thôi miên khách hàng. Toàn bộ thực nghiệm không vượt qua mười phút, mới đầu Tần Bạch chỉ ôm tâm lý thử nghiệm.

Sau đó cậu phát hiện, phương thức thực nghiệm như vậy tốt hơn trước nhiều. Có thể khống chế chi tiết, lựa chọn nhiều đối tượng thực nghiệm, hơn nữa tuyệt đối không xúc phạm tới bất kỳ ai.

Nhưng thực nghiệm này cũng có hạn chế, cậu không thể chắc chắn thời gian thực nghiệm, Tần Bạch buộc phải chuẩn bị trước.

Càng về sau, thực nghiệm càng thành công. Tần Bạch thực kích động, thậm chí có chút chuẩn bị không kịp, tư liệu xuất hiện trên giấy càng ngày càng ít, cậu rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả, cậu có khả năng làm được là dùng năng lực bản thân không chế thực nghiệm này.

Cùng lúc đó, Trầm Việt Nhiên chậm lại. Hắn rất khó lý giải ý Tần Bạch, dù là nội dung trên giấy Tần Bạch viết hắn cũng đã cảm thấy phức tạp, tuy vậy hắn không nóng lòng, đối với hắn mà nói, quá trình là một loại hưởng thụ.

Nhưng hắn không thích trò chơi người đuổi ta trốn, tổ chức thần bí kia dần dần hiện rõ, có lẽ bọn họ cũng nhận nại không nổi.

Trầm Việt Nhiên đối phó với bọn họ đã lâu, lúc Tần Bạch biết được chuyện này, Trầm Việt Nhiên sắp chống đỡ không được.

Trầm Việt Nhiên không thể không thừa nhận, Tần Bạch là thiên tài, cậu có một cái đầu thông minh, mà không chỉ miễn cảm với tâm lý học.

Dưới sự giúp đỡ của Tần Bạch, Trầm Việt Nhiên xử lý mọi chuyện càng thành thạo, tổ chức thần bí liên tục thua thảm, thậm chí hoàn toàn không biết thân phận thật sự của Hạ Miên.

Điều duy nhất Tần Bạch không đoán được là, Trầm Việt Nhiên giết người, hơn nữa không chỉ một người.

Một khắc đó Tần Bạch thống khổ, cậu không thể trách Trầm Việt Nhiên, nhưng cậu hoàn toàn không ngờ tâm lý học lại mang đến hủy diệt.

Tình cảnh này làm tâm cậu hỗn loạn.

Cuộc sống của cậu, chỉ là tìm tòi nghiên cứu tâm lý học.

Chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy đi mạng người, khi Tần Bạch tỉnh táo, bản thân cậu đã nhiễm bẩn. Cậu không thể hận Trầm Việt Nhiên, có thể hận cũng chỉ hận chính mình.

Nếu làm phóng viên nhỏ tham tiền mà có thể bắt đầu một lần nữa, vậy cậu nguyện ý.

Thần cho cậu cơ hội sống lại.

Thẳng đến khi Tần Bạch gặp được Nhiếp Cửu, cậu mới hiểu được, thần là khoan dung như thế.

31. Chương 31

Lần đầu tiên Tần Bạch nhìn thấy Nhiếp Cửu là ở sân bay, ngày đó Nhiếp Cửu một thân áo trắng, sạch sẽ không nhiễm chút bụi.

Số mệnh tại một khắc kia bắt đầu dây dưa.

Nguyên nhân Tần Bạch yêu Nhiếp Cửu rất đơn giản, cũng không phải vì Nhiếp Cửu dung túng cậu, mà bởi vì Nhiếp Cửu chưa từng che dấu cảm xúc của chính mình.

Tần Bạch có một tâm tình thực phức tạp, đối với người quan trọng, cậu muốn xem xét cảm xúc của người đó, lại không muốn vận dụng năng lực này.

Nhưng Nhiếp Cửu thì khác, hắn đem cảm xúc của mình nói cho Tần Bạch thông qua nhiều cách, Tần Bạch tin tưởng, dù mình là đứa ngốc cũng có thể cảm nhận được tâm ý của Nhiếp Cửu.

Cậu thực hưởng thụ cảm giác này, rất đơn giản mà tình nguyện yêu thương.

Nhiếp Cẩm và Quý Sinh, Tần Bạch biết rõ, bọn họ cùng cậu chơi trò người đuổi ta trốn rất nhiều năm, Tần Bạch hiểu tâm tư hai người kia.

Lúc bọn họ xuất hiện, Tần Bạch liền biết, mình đã bại lộ, Nhiếp Cửu rõ thân phận cậu là chuyện sớm muộn.

Tần Bạch luôn luôn mềm lòng, cả đời cậu chỉ tàn nhẫn một lần. Dùng đồng tử phản xạ thôi miên giết Dư Tử Thanh, đó là vì nhìn thấy Nhiếp Cửu thống khổ.

Nếu cậu ức chế cảm xúc ngay lúc đó, có lẽ cả đời cũng không bại lộ, có thể an toàn bên cạnh Nhiếp Cửu.

Nhưng giả thiết không thành lập. Tần Bạch nghĩ, nếu thời gian quay lại, cậu vẫn không muốn chứng kiến Nhiếp Cửu buồn bã.

Người dễ mềm lòng một khi động tâm sẽ càng hăm sâu, không thể buông tay.

Có đôi khi Tần Bạch cũng tự hỏi, vì sao mình lại thích Nhiếp Cửu như vậy.

Thật lâu thật lâu sau cậu mới rõ, Nhiếp Cửu giống như cây cỏ cứu mạng duy nhất cậu bắt được khi chìm sâu vào vũng lầy.

Ngày đó Nhiếp Cửu nói muốn đi du lịch, Tần Bạch hiểu, Nhiếp Cửu đã biết thân phận mình.

Nhiếp Cửu không vạch trần, thậm chí ánh mắt nhìn cậu thêm nhu hòa, đây là thâm tình Nhiếp Cửu dành cho cậu, khiến Tần Bạch càng không thể kìm nén.

Mà nay, điều duy nhất Tần Bạch có thể làm, chính là tự mình chuộc tội, dùng mọi cách rời xa cuộc tranh đấu này.

Trầm Việt Nhiên giết rất nhiều người, tổ chức kia cũng giết không ít. Bọn họ tranh đấu đã đến giai đoạn gay cấn, Tần Bạch bị giấp ở giữa, chìm sâu vào vũng bùn khó có thể thoát thân.

Dù giải quyết tận gốc cũng chưa chắc có lợi.

Tần Bạch khẽ thở dài, lòng bàn tay truyền đến là cảm xúc lãnh lẽo. Cậu đã quen với – bóng đêm.

Trầm Việt Nhiên quả thật đến bệnh viện, thuận tay mua một hộp chocolate.

Đối với Tần Niệm, tâm tình Trầm Việt Nhiên rất phức tạp. Tần Niệm như một con búp bê, ở trước mặt hần vĩnh viễn ngây ngô e lệ, vĩnh viễn không phản bác.

Lúc đầu, Trầm Việt Nhiên chỉ tìm kiếm bóng dáng Tần Bạch trên người Tần Niệm, dần dần, Trầm Việt Nhiên phát hiện bọn họ hoàn toàn khác nhau. Hần có thể liếc mắt một cái nhìn thấu Tần Niệm, lại không nhìn thấu Tần Bạch.

Tần Bạch như một bí ẩn, khiến người ta không ngừng muốn tìm tòi nghiên cứu, lâu dần, đáp án không giải được, tâm lại mệt mỏi. Mà Tần Niệm lại như một sợi dây, đầu sợi ở trong tay hần, chỉ cần hần nguyện ý nắm, liền có thể nắm được.

Trầm Việt Nhiên cầm hộp chocolate đi vào phòng bệnh, hần không gõ cửa, ở trước mặt Tần Niệm hần luôn cường thế, thậm chí có chút bá đạo, mà Tần Niệm vui vẻ chịu đựng khiến hần càng phát vô lý.

Cửa khép hờ bị mở ra.

Tần Niệm đang nằm trong chăn, băng gạc trên đầu đã thay mới, tươi cười ngọt ngào với nam nhân bên cạnh.

Trần Miễn cười, bóc vỏ cảm, đút một miếng vào miệng cậu.

Hình ảnh rất hài hòa, thật đẹp, tựa như công chúa và hoàng tử.

Tay Trầm Việt Nhiên khẽ dùng sức, hộp chocolate biến hình.

Đó là một loại tâm tình hần chưa từng trải qua, dù biết Tần Bạch và Nhiếp Cửu bên nhau, hần cũng chỉ phần nộ, mà không phải như bây giờ — cay đắng.

Trầm Việt Nhiên cắn môi đứng ở cửa, không biểu lộ chút cảm xúc.

Hần không ra tiếng quát nhiều bọn họ, lại càng không quay đầu rời đi. Hần muốn nhìn một chút, rốt cuộc khi nào Tần Niệm chú ý tới hần.

Rất nhanh, bắt mắt của Trần Việt Nhiên biến mất.

Tần Niệm cúi thấp đầu, đẩy quả cam ra, “Hôm nay Trần Việt Nhiên chưa tới.”

Nụ cười của Trần Miễn cứng đờ, chỉ dừng một giây, khoe môi lại chậm rãi gợn lên, “Sẽ đến, hẳn thích em thế mà.”

Tần Niệm chớp mắt mấy cái: “Anh ấy thích em ư? Anh gạt người, anh chưa từng gặp anh ấy.” Tuy nói vậy, nụ cười ngọt ngào lại không lừa được người.

Trần Miễn liếm liếm môi, đem quả cam nhét vào miệng, hương vị ngọt ngào qua yết hầu lại trở nên đắng chát.

Trần Việt Nhiên thanh thanh cổ họng, bước vào: “Đang nói anh sao?”

Tần Niệm bỗng nhiên ngẩng đầu, hận không thể nhào qua.

Trần Việt Nhiên ngồi bên mép giường, ngăn trở Trần Miễn phía sau. Hắn sờ sờ hai má Tần Niệm, ôn nhu nói: “Hôm nay tới chậm, đến, để anh xem, sắc mặt có tốt lên không.”

Tần Niệm mím môi cười, “Tốt hơn nhiều. Hôm nay anh hai có gọi điện thoại, hình như anh ấy rất bận.”

Trần Việt Nhiên hiển nhiên là biết, “Thế sao, ăn cơm tối chưa?”

Tần Niệm dùng sức gật đầu.

“Vậy dùng chút điểm tâm ngọt.”

Trần Việt Nhiên mở hộp, chocolate đủ kiểu dáng xuất hiện. Mắt Tần Niệm sáng ngời, nhét một viên vào miệng, “Ăn ngon.”

Trần Việt Nhiên từ chối cho ý kiến.

“Anh Trần, anh ăn không.....” Tần Niệm hỏi, giật mình phát hiện Trần Miễn đã rời đi.

Trần Việt Nhiên nói: “Hình như có việc đi trước.”

Tần Niệm nghi hoặc, lại vẫn gật đầu, cầm một viên nhét vào miệng Trần Việt Nhiên.

“Hôm nay Nhiếp Cửu thế nào?”

“Giống như hôm qua.” Tần Niệm cúi đầu, mắt húng nói, “Chắc chắn là vì anh hai không tới thăm anh ấy.”

Trần Việt Nhiên xoa đầu cậu, lưng tựa bên thành giường, Tần Niệm chui vào lòng hắn.

“Như vậy thật tốt.”

“Như thế nào?”

“Chính là được ở bên anh.”

Trần Việt Nhiên mỉm cười.

“Nhưng em có chút lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Trần Việt Nhiên theo ý cậu mà hỏi.

Tần Niệm nói: “Chẳng biết có người đưa bom tới nữa không.”

Trần Việt Nhiên thản nhiên: “Loại chuyện này làm một lần cũng không dễ dàng, huống hồ Nhiếp Cẩm có chuẩn bị, hung thủ không dám tùy tiện hành động lần thứ hai.”

“Hử?”

“Làm sao vậy?”

“Sao anh biết Nhiếp Cẩm?”

Trần Việt Nhiên sững sốt, lập tức cười nói: “Nếu anh biết Nhiếp Cửu, biết anh trai hắn có gì kỳ quái?”

“Nhưng sao anh biết Nhiếp Cẩm đến? Hơn nữa trước khi Nhiếp Cẩm đến, tổ trưởng chưa từng nhắc đến.” Tần Niệm nghi hoặc.

Trầm Việt Nhiên bực bội, “Em có ý gì?”

Tần Niệm chớp mắt mấy cái, tựa hồ cảm giác được hấn tức giận, thật cẩn thận nói: “Em chỉ cảm thấy kỳ quái, có chút tò mò.....”

Trầm Việt Nhiên cắn môi, sau một lúc lâu mới nói: “Anh còn có việc, đi trước.”

Vừa đứng lên, vạt áo sơ mi liền bị kéo lấy.

Hắn theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Tần Niệm tội nghiệp nhìn hắn, mắt to ướt sũng.

Trầm Việt Nhiên hít vào một hơi: “Anh qua thăm Nhiếp Cửu, lập tức sẽ trở lại.”

Tần Niệm do dự ba giây, mới chậm rãi buông tay.

Trầm Việt Nhiên chợt cảm giác nguy hiểm đang đến, cho tới khi bước vào phòng bệnh của Nhiếp Cửu, hắn vẫn mông lung.

Năm đó giáo sư hướng dẫn của Tần Bạch bị giết là vì thực nghiệm, mà nay, sự thực bắt đầu lộ rõ, đám người Nhiếp Cẩm lại không có hành động, điều này làm hắn vô cùng nghi hoặc.

Phòng bệnh của Nhiếp Cửu vắng vẻ, bên ngoài lại phục kích bốn phía.

Trầm Việt Nhiên buồn cười, hắn đi đến trước giường, cúi đầu nhìn Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu nằm thẳng, mắt nhắm chặt, thiếu một phần hăng hái lại thêm một phần an bình.

Trầm Việt Nhiên nhìn hắn thật lâu sau, bỗng nhiên cười nhạo một tiếng, “Rốt cuộc người tốt hơn ta ở điểm nào.”

Tươi cười khinh thường không duy trì lâu lắm, Trầm Việt Nhiên chỉ cảm thấy lòng chua xót, đôi mắt đầy tàn nhẫn, miễn cưỡng ức chế xúc động muốn bóp cổ Nhiếp Cửu, hắn thấp giọng nói: “Chính là vì người không tốt bằng ta, hắn lại thích người, cho nên ta càng hận.” Hai mắt đỏ đậm, vô số âm mưu lóe ra.

Trầm Việt Nhiên cúi người, nhìn chằm chằm Nhiếp Cửu nói: “Chi bằng chúng ta cùng chết, cách này trực tiếp nhất.”

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Trầm Việt Nhiên rất nhanh ổn định cảm xúc, thoáng sửa cổ áo, cửa bị mở ra.

Nhiếp Cẩm từ bên ngoài bước vào, thấy Trầm Việt Nhiên liền nở nụ cười: “Nghe nói cậu là tình nhân của Tần Niệm? Chúng ta cũng coi như họ hàng xa a.”

Trầm Việt Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Thật sao, tôi không biết người, xin hỏi anh là?”

Nhiếp Cẩm cười nói: “Anh trai cậu ấy.”

“A, Nhiếp Bát a.”

Nhiếp Cẩm đen mặt.

Trầm Việt Nhiên khiêu mi cười, tao nhã đi ra ngoài.

32. Chương 32

Tần Bạch thử căng mắt nhìn, phát hiện phía trước trắng xoá một mảnh, nhưng không phải hoàn toàn không thấy, rất nhiều vật mờ mờ, chỉ không rõ mà thôi.

Ít nhất Tần Bạch xác định, vông mạc của cậu vẫn còn.

Hôm nay không phải ăn cơm rang hải sản, nhưng không chứng tỏ Tần Bạch thích ăn cơm rang thịt gà.

Trầm Việt Nhiên dùng dao cắt thịt bò, “Em nhìn không rõ, ăn cơm rang tiện hơn.”

Tần Bạch cho một thìa vào miệng, nhắm nuốt, thản nhiên nói: “Anh thử nghĩ một chút, nếu người mù là Tiểu Niệm.”

Trầm Việt Nhiên sững sốt, nếu mù là Tần Niệm, mày hấn bắt giác nhíu lại.

Trầm Việt Nhiên nghĩ, ít nhất sẽ không để Tần Niệm ăn cơm rang mỗi ngày, có lẽ hắn sẽ tự dứt cho cậu ăn.

Nhưng ngẩng đầu nhìn Tần Bạch lại thờ ơ, trêu tức: “Anh sẽ đuổi cậu ta ra ngoài, một người mù với anh mà nói, không dùng được.”

Tần Bạch thản nhiên: “Tôi thực chờ mong một khắc anh đuổi tôi ra.”

Trầm Việt Nhiên buông dao nĩa, dùng khăn lau miệng, cười nói: “Em có tác dụng rất lớn.”

Tần Bạch không đáp.

Trầm Việt Nhiên tiếp tục: “Kết quả thực nghiệm em chỉ để lại một phần, anh thực hoan nghênh nếu em bổ sung đầy đủ.”

Tần Bạch cầm thìa, nở nụ cười: “Chỉ sợ bất lực.”

“Có ý gì?”

“Đúng vậy, thực nghiệm kia đã thành công, nhưng ngoài tôi, không người thứ hai có thể sử dụng năng lực này.”

Trầm Việt Nhiên im lặng.

“Đây là thiên phú, anh học không được.” Khóe miệng Tần Bạch mang theo ý khinh thường.

Trầm Việt Nhiên thờ ơ nói: “Không sao, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Ngày đó Tần Bạch suy xét mới theo hắn về đây.

Đến giờ Nhiếp Cẩm chưa ra tay, chỉ sợ cũng muốn kết quả thực nghiệm. Mà Nhiếp Cửu hôn mê, Nhiếp Cẩm lại như hổ rình mồi, Trầm Việt Nhiên quả là sự che chở tốt nhất.

Huống hồ kết quả thực nghiệm nằm trong tay Trầm Việt Nhiên, cậu phải mạo hiểm mới có khả năng thu hồi tư liệu.

Sở dĩ Tần Bạch không vội hành động, là xuất phát từ việc Nhiếp Cửu chưa tỉnh.

Tốt nhất là hủy tư liệu, khiến hy vọng của hai bên đều tan biến. Hậu quả tồi tệ nhất..... Tần Bạch khó có thể dự tính.

Hiện tại cậu tạm thời mù, Nhiếp Cửu lại hôn mê, cậu không biết làm thế nào cho phải.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, quản gia lấy di động, nhìn Trầm Việt Nhiên nói: “Là từ cậu Tần Niệm.”

Điện thoại của Tần Bạch vẫn do quản gia bảo quản, mỗi một cuộc điện thoại đều hướng Trầm Việt Nhiên xin chỉ thị.

Trầm Việt Nhiên nhún vai: “Tiếp đi.”

Quản gia đặt máy vào tay Tần Bạch.

Tần Bạch vuốt bàn phím, xác định mới ấn nút nghe.

Tần Bạch hít sâu một hơi, thay đổi giọng điệu: “Tiểu Niệm, hôm nay có khỏe không? Thân thể khá hơn chút nào chưa?”

Thanh âm Tần Niệm thực sột ruột, thậm chí mang theo tiếng khóc nức nở, “Anh hai, anh ở đâu?”

“Nhớ anh thế sao, anh đi công tác, sẽ nhanh trở lại, muốn uống canh anh làm phải không?”

“Anh hai, tổ trưởng mất tích.” Tần Niệm khịt mũi, “Ở cửa sổ phát hiện một dấu chân, nhưng không phải của tổ trưởng.....”

Tay Tần Bạch run nhè nhẹ, không để ý di động trượt xuống, rơi trên mặt đất.

Trầm Việt Nhiên nhú mày: “Làm sao vậy?”

Tần Bạch sửng sốt, lúc Tần Niệm nói câu kia, cậu hoài nghi người làm là Trầm Việt Nhiên. Nhưng khi Trầm Việt Nhiên mở miệng, cậu lập tức nghĩ tới một khả năng khác.

Người mang Nhiếp Cửu đi tuyệt đối không phải Trầm Việt Nhiên, cũng không phải Nhiếp Cẩm, vậy.....

Tần Bạch cau mày, sắc mặt trắng bệch.

Trầm Việt Nhiên càng nhú chặt mày, “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Tiểu Niệm, nó.....” Mắt Tần Bạch đỏ ngầu, “Tiểu Niệm đã xảy ra chuyện.....”

Trầm Việt Nhiên bỗng nhiên đứng lên, bước đến trước mặt lắc lắc vai cậu: “Xảy ra chuyện gì?”

Tần Bạch cắn môi liều mạng lắc đầu, thanh âm nghẹn ngào vọng khắp phòng.

Trầm Việt Nhiên gọi điện thoại cho Tần Niệm, lập tức nối tiếp được.

“Niệm Niệm?”

“Việt Nhiên, em, em nhớ anh.....” Tần Niệm mang theo tiếng khóc nức nở, thậm chí Trầm Việt Nhiên có thể tưởng tượng bộ dáng cậu rơi lệ.

“Anh lập tức đến.” Trầm Việt Nhiên không nghĩ nhiều, vội vàng đi ra ngoài.

Tần Niệm treo điện thoại, ôm đầu gối khóc lớn, nước mắt tuôn rơi.

Nam nhân bên cạnh ôm lấy cậu, nhẹ nhàng vỗ lưng, an ủi.

Trầm Việt Nhiên vượt qua vài cái đèn đỏ, rốt cục đến bệnh viện, trong đầu cân nhắc chuyện Tần Niệm, có thể là di chứng của chấn động não, ra khỏi thang máy liền chạy thẳng tới.

Một khắc chạm tay vào cửa, Trầm Việt Nhiên mới giật mình.

Vì sao? Vì sao lại lo lắng như vậy?

Không nên, dù Tần Niệm có bị gì thật cũng không nên lo lắng, huống chi hiện tại có lẽ Tần Niệm chỉ do cô đơn mà làm nũng.

Trầm Việt Nhiên nghi hoặc đẩy cửa ra.

Một luồng gió lướt qua tai, Trầm Việt Nhiên theo bản năng nghiêng đầu, mới tránh thoát một đám.

Trầm Việt Nhiên vội vàng ứng phó, giật mình phát giác mình đã lọt vào bẫy.

Người tấn công hấn động tác quá nhanh, nhưng thiếu khí lực. Trầm Việt Nhiên đoán được người trong bóng đêm là ai.

Trầm Việt Nhiên thông thả hơn, hai người thực lực ngang nhau.

“Trầm Việt Nhiên.” Bên tai truyền đến tiếng gọi yếu ớt của Tần Niệm, Trầm Việt Nhiên vừa lơ là, thân thể liền bị người chế trụ.

Đèn bật.

Không ngoài dự kiến, người bắt gã là Nhiếp Cửu.

Nhiếp Cửu khẳng định: “Người lần đó tấn công tôi ở sân thượng là cậu.” Bỗng nhiên nhớ tới lần đó Tần Bạch thay gã giải vây mà tự làm mình bị thương, nhất thời cảm thấy tức giận.

Trầm Việt Nhiên cũng không để ý tới hắn, chỉ nhìn Tần Niệm đang ngồi trên giường, mày nhú chạy: “Em bán đứng anh?”

Tần Niệm ngẩng đầu nhìn gã, đôi mắt đỏ bừng, nước mắt chưa khô.

“Người luôn gạt em không phải anh sao?”

Trầm Việt Nhiên nói: “Em lựa chọn tin Nhiếp Cửu.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Tần Niệm hấp mũi, lau nước mắt: “Tôi không tin sai, đúng chứ.”

Trầm Việt Nhiên cắn môi, không nói.

Nhiếp Cửu ấn gã ngồi trên ghế, dùng còng khóa hai tay gã ra sau.

Trầm Việt Nhiên không thấy Nhiếp Cẩm, gã liền hiểu được, đây chỉ là kế hoạch của Nhiếp Cửu, không thông báo với ai.

Trầm Việt Nhiên nói: “Cho tôi lý do bắt người.”

“Không có lý do gì.” Nhiếp Cửu nói, “Tôi chỉ muốn đưa Tần Bạch về rồi sẽ tha cho cậu, chuyện cậu và Nhiếp Cẩm không liên quan tới tôi.”

Trầm Việt Nhiên buồn cười nhìn hắn, “Đưa Tần Bạch về? A, cậu không biết sao, anh hai cậu luôn phái người đến chỗ tôi, quanh quẩn như trộm, hắn có vô số cơ hội mang Tần Bạch đi, nhưng hắn không làm vậy.”

Nhiếp Cửu cau mày, trong đầu chỉ còn hoảng hốt khiến hắn không thể suy nghĩ.

Trầm Việt Nhiên cười nói: “Nếu vạch trần hết thấy, anh hai cậu sẽ thật cao hứng vì có cơ hội nghiêm hình tra tấn tôi.”

Nhiếp Cửu nói: “Tôi nói rồi, chuyện các người không liên quan tới tôi, tôi chỉ muốn đưa Tiểu Bạch của tôi về.”

Trầm Việt Nhiên gục đầu xuống, cười khổ: “Kỳ thật tôi đã đoán được, nhưng tôi vẫn đến đây, tôi muốn cá cược một lần, cược xem Tần Niệm có lừa gạt tôi không.”

Thân thể Tần Niệm chấn động, bất lực run rẩy.

Nhiếp Cửu lấy khăn che mắt Trầm Việt Nhiên, thản nhiên nói: “Không cần lằng nhằng, Tiểu Bạch ở đâu?”

“Tần Bạch dạy cậu ngăn cản thôi miên ư? Thật sự là biện pháp tốt.”

“Tiểu Bạch ở đâu?” Nhiếp Cửu nhíu mày, “Đừng lãng phí thời gian.”

“Nhớ lần nổ bom trước đó chứ?” Trầm Việt Nhiên cong khóe môi, “Kỳ thật ngoài thả bom, còn có thể đổ xăng.”

Nhiếp Cửu ngẩn ra, mọi khả năng hiện lên trong đầu.

Tần Niệm sợ tới mức đứng lên, “Là cảnh cục!”

Nhiếp Cửu đột nhiên hoàn hồn, đúng vậy, không phải Tiểu Bạch, người Trầm Việt Nhiên muốn giết là Nhiếp Cẩm!

Nhiếp Cửu lập tức gọi điện thoại cho Nhiếp Cẩm, Tần Niệm cũng gọi điện thoại cho Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ bắt máy, Nhiếp Cẩm lại không có tin tức.

Trầm Việt Nhiên đột nhiên nở nụ cười, nhìn chằm chằm Tần Niệm, ánh mắt dưới miếng vải đen biến hoá vô cùng kỳ lạ, “Trần Miển ngoài ở bệnh viện cùng em thì chỉ ở cảnh cục, A, hiện giờ có lẽ hắn ở cảnh cục.” Trầm Việt Nhiên cúi đầu.

Tần Niệm lúng ta lúng túng nhìn gã, giây tiếp theo lập tức gọi điện thoại cho Trần Miển.

Tiếng ho khan của Trần Miển truyền tới, “May mắn em gọi điện thoại đúng lúc, lửa đã không chế được, không ai thương vong..... Tiểu Niệm..... Đô Đô.....”

Tần Niệm treo điện thoại, phức tạp nhìn Trầm Việt Nhiên.

Trầm Việt Nhiên cúi đầu cười khê, sau đó nói với Nhiếp Cửu, “Đang tìm Nhiếp Cẩm sao?”

Nhiếp Cửu cau mày, hắn không thể ngờ Trần Việt Nhiên tính toán như thế, kế hoạch thực đầy đủ.

Trần Việt Nhiên hít vào một hơi: “Cậu bắt tôi, sao Nhiếp Cẩm lại không biết chứ, hắn rất hài lòng, còn nhân cơ hội này tìm tư liệu thực nghiệm.”

Nhiếp Cửu suy ngẫm, chỉ nghe Trần Việt Nhiên thản nhiên nói: “Ngoài Trần Miên, kế tiếp là Nhiếp Cẩm.”

“Cho dù hy sinh Tần Bạch.....” Lúc Trần Việt Nhiên nói câu này, trái tim khẽ co rút.

“Tiểu Bạch!” Nhiếp Cửu mạnh mẽ vọt ra.

Trần Việt Nhiên nhin không được cười ha ha, “Tối nay thật thú vị.”

Tần Niệm che mặt, nước mắt theo khe hở rơi xuống.

Trần Việt Nhiên bị bịt mắt, khoe miệng nổi lên chua xót, “Kỳ thật tôi chỉ đoán, cho nên tôi đã chuẩn bị, nếu không có việc này, toàn bộ hành động liền hủy bỏ, không ai bị thương.”

Tần Niệm ghen ngào :“Vì sao, vì sao anh làm như vậy.”

“Đêm nay có hai người phản bội ta.” Tay hắn nắm chặt sau lưng, “Đều họ Tần.”

Tần Niệm hấp mũi, “Lần trước anh tới, tổ trưởng đã mở máy ghi âm.”

Trần Việt Nhiên ngẩn ra.

Tần Niệm đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, tựa đầu trên đùi hắn, nhẹ nhàng cọ cọ, “Trần Việt Nhiên.”

Trần Việt Nhiên không hề động, cũng không trả lời. Hắn cảm giác ống quần ẩm ướt, nước mắt Tần Niệm từng giọt rơi xuống.

Lặng lẽ như mưa.

Tần Niệm mở miệng: “Tôi không yêu anh.”

Trần Việt Nhiên sững sờ.

Tần Niệm cắn môi, nhẹ giọng nói: “Tôi hận anh.”

Sức nặng trên chân dần dần biến mất.

“Tần Niệm?”

Tần Niệm nhìn hắn, “Tôi ghét ăn cơm hải sản, tôi ghét lúc anh ôm tôi luôn gọi Hạ Miên.”

Ba — Trần Việt Nhiên cảm thấy dây thần kinh trong đầu bị cắt đứt.

Hóa ra vẫn để lại dấu vết sơ hở.

Không riêng Nhiếp Cửu biết, Tần Niệm cũng biết.

“Tôi càng chán ghét vì người anh yêu không phải tôi.”

33. Chương 33

Đêm đen không sao, như bị một khối vải lớn bao trùm, che đầy mọi tia sáng.

Hắc ám vô thanh vô tức lan tràn.

Nhiếp Cửu phóng xe như điên tới biệt thự của Trần Việt Nhiên, cả đời hắn chưa từng chặt vật như vậy, vượt đèn đỏ, xe cảnh sát đuổi theo phía sau.

Nhiếp Cửu đã không còn thời gian dừng lại để giải thích, đầu đau muốn nổ tung, nét tươi cười của Tần Bạch chập chờn lướt qua.

Mỗi người đều có tội lỗi thuộc về mình.

Tội lỗi của Nhiếp Cửu là Tần Bạch.

Lúc hần buông chứng nhận cảnh viên, hần thừa nhận tội lỗi của mình, đây là tội lỗi duy nhất hần muốn cứu vớt. Hần từng thấy bút tích của Tần Bạch trên một quyển sách về thôi miên.

Thôi miên một người là hủy diệt, là tội ác. Là nguyên sơ của tội lỗi và xử phạt, là chỗ sâu trong linh hồn không muốn được cứu vớt.

Thôi miên là tội lỗi của Tần Bạch, là cái cạm không thể buông bỏ. Vậy nó điều duy nhất Nhiếp Cửu sẵn sàng gánh vác.

Nhiếp Cửu hiểu, muốn duy trì tâm linh sạch sẽ hần buộc phải từ bỏ Tần Bạch, vậy hần thà tình nguyện gánh một thân tội ác.

Tần Bạch là Hạ Miên, sự thật không thể thay đổi, Trầm Việt Nhiên giết người, cậu không thoát khỏi liên quan, về tình về lý cậu đều bị pháp luật xử phạt.

Nhưng cậu là Tần Bạch, là tội lỗi Nhiếp Cửu nguyện ý gánh vác. Nếu không tránh khỏi, vậy hần và cậu cùng nhau.

Xe đã đến biệt thự, nhà Trầm Việt Nhiên ngay trước mắt.

Tốc độ xe đã đạt mức cao nhất.

Nhiếp Cửu ôm đầu, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng.

Miễn cưỡng chống đỡ, Nhiếp Cửu đẩy cửa xuống xe.

Chỉ trong chớp mắt.

Đột nhiên —

Oanh một tiếng, lửa bùng lên dữ dội, màn đêm sáng rực, đầy trời hồng quang.

Biệt thự chìm trong biển lửa, càng ngày càng lan tràn, như muốn cắn nuốt màn đêm.

Toàn thân Nhiếp Cửu run rẩy, mỗi một đều nặng trĩu.

Tần Bạch —

Chỉ còn cái tên này quanh quẩn trong đầu hần.

Nhiếp Cửu đột nhiên lao về phía trước, chạy vào biển lửa.

Liều lĩnh.

“Tổ trưởng.”

Là tiếng Tần Bạch! Nhiếp Cửu dừng bước, theo bản năng xoay người.

“Tổ trưởng, anh ở đâu?” Thanh âm run rẩy, “Tổ trưởng, anh có ở đó không?”

Đột nhiên, Nhiếp Cửu phát hiện, nước mắt đã rơi.

Nhiếp Cửu nhìn chằm chằm Tần Bạch đứng cách mình khoảng mười thước, bất động.

Tần Bạch không dám đi xa, hai tay quơ trong không trung, sốt ruột nỉ non: “Tổ trưởng, anh ở đâu? Tổ trưởng, anh có đó không? Anh không chạy vào đó chứ.”

Nhiếp Cửu cắn nát môi, máu tươi hòa với nước mắt chạm vào đầu lưỡi.

“Tổ trưởng..... Tổ trưởng.....”

Dưới ánh lửa, thân hình mảnh khảnh càng đơn độc, đôi mắt trong vắt như trước, nhưng không có thần sắc.

Nhiếp Cửu đi qua, một tay ôm cậu vào lòng, hôn lên tóc cậu.

“Là tổ trưởng sao?” Tần Bạch cảm thụ hương vị quen thuộc, chậm rãi vươn tay xoa hai má Nhiếp Cửu, thật cẩn thận.

Nhiếp Cửu khẽ nhú mày, “Mắt em.....” Không chỉ là mắt, Nhiếp Cửu thấy hai tay cậu đầy máu.

Tần Bạch cười tủm tỉm, “Tổ trưởng vẫn rất tuần tú a, tổ trưởng, anh khóc sao? Trên mặt ẩm ướt.”

Chuyện mắt mặt như vậy sao Nhiếp Cửu có thể thừa nhận, hắn ôm chặt Tần Bạch, “Mọi việc đều đã xong.”

Tần Bạch vươn tay ôm thắt lưng hắn, nước mắt rơi cuộc tuôn rơi, cậu hấp mũi, chậm rãi nói: “Mọi việc đều là lỗi của em, nếu em phải sám hối hết phần đời còn lại, vậy em chỉ có một hy vọng xa vời.”

Nhiếp Cửu nghe Tần Bạch nói, “Em chỉ muốn tổ trưởng ở bên cạnh.”

Nhiếp Cửu khẽ cười lên, không có em, sao anh có thể thoải mái nhắm mắt.

Anh sẽ cùng em đi đến cuối sinh mệnh.

Nhiếp Cửu mang Tần Bạch tới bệnh viện.

Một đêm này bệnh viện chật ních, hai nơi xảy ra hoả hoạn, một bệnh nhân vốn hôn mê chạy trốn rồi lại trở về, còn dẫn theo người mù, bệnh nhân chấn động não kia tựa hồ thần trí không rõ.

Tóm lại, bệnh viện bề bộn nhiều việc.

Trầm Việt Nhiên chạy trốn, trong dự kiến của Nhiếp Cửu và Tần Bạch.

Lúc Nhiếp Cẩm mang cánh tay bị bỏng vào phòng bệnh, Nhiếp Cửu đang ôm Tần Bạch ngủ say. Nhiếp Cẩm không thể không thừa nhận, Tần Bạch là người vô cùng thông minh, Tần Niệm chỉ nói với cậu vài câu, cậu không chỉ bình tĩnh ứng đối, còn đoán được mọi phản ứng của Trầm Việt Nhiên.

Đêm qua, trước khi Tần Niệm gọi đến cảnh cục, Nhiếp Cẩm liền nhận được điện thoại của Tần Bạch.

Hỏa hoạn ở cảnh cục và biệt thự đều trong dự đoán của cậu, thậm chí, cậu còn tự mình trốn thoát được, dù đang bị mù.

Nhiếp Cẩm bội phục cậu, cũng không chứng tỏ gã sẽ từ bỏ cậu.

Lúc thực nghiệm mới bắt đầu, bọn họ từng muốn hủy diệt, nhưng sau đó bọn họ quyết định có được.

Nhiều người bị giết, đương nhiên Nhiếp Cẩm cũng có trách nhiệm.

Nhiếp Cửu giật giật thân thể, ôm Tần Bạch càng chặt.

Nhiếp Cẩm mím môi, chậm rãi lui ra ngoài.

Tuyên bố Trầm Việt Nhiên là Hạ Miên, có lẽ chủ ý này không tệ.

Một tháng sau.

Tần Bạch thích ý nằm trên sofa, hai chân gác lên đùi Nhiếp Cửu, mà Nhiếp Cửu đang giúp cậu mát xa. Tuy mắt chỉ tạm thời t mù, nhưng cũng cần thời gian mới có thể khôi phục, Tần Bạch thoải mái ở nhà hưởng thụ.

“Mạnh một chút.” Tần đại gia phân phó.

Nhiếp Cửu đảo mắt xem thường, hung hăng cắn xuống.

Tần Bạch đau nhảy dựng lên, “Em là bệnh nhân!”

Nhiếp Cửu nhìn bằng gác bên mắt cậu, ai oán nói: “Đã biết, mau nằm xuống.”

Tần Bạch bĩu môi, nằm xuống, dịch người qua.

“Tổ trưởng.”

“Hử?”

“Anh từ chức rồi làm cái gì?”

Nhiếp Cửu cười nói: “Em nuôi.”

“Em không nuôi.”

Nhiếp Cửu mỉm cười.

“Tổ trưởng.”

“Lại làm sao vậy?”

“Chi bằng anh phục chức đi.”

Nhiếp Cửu liếm liếm môi, không nói.

“Kỳ thật ở tổ án đặc biệt rất tốt, Đường Hàn hay làm điểm tâm, hơn nữa anh đưa Tiểu Niệm đi làm cũng tiện. Quan trọng là, anh thích công việc này mà?”

Nhiếp Cửu vẫn không nói.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhiếp Cửu cầm điện thoại, ngoài ý muốn là Tô Diệp. Ấn nút nghe, tiếng rống giận liền truyền tới.

“Chết tiệt, anh muốn nghỉ tới khi nào? Lão tử là chuyên viên phân tích kỹ thuật! Là phân tích kỹ thuật! Là phân tích! Kháo, một người nghỉ rồi hai người nghỉ, một mình tôi làm nổi sao? Nhanh trở về cho tôi!”

Nhiếp Cửu ngoáy ngoáy lỗ tai, “Hình như tôi là tổ trưởng.”

Đầu kia nhất thời trầm mặc, sau một lúc lâu, Tô Diệp mới nói: “Báo cáo tổ trưởng, Nhiếp Cửu và Tần Niệm bỏ việc, Đường Hàn nghỉ phép, Triệu Kỳ phát sốt, Tô Diệp thực bận rộn, cần trợ giúp.”

Nhiếp Cửu mỉm cười, “Súng của tôi ở đó sao?”

“Còn chứng nhận cảnh viên nữa.”

Nhiếp Cửu cười cười, bỗng nhiên hoàn hồn, “Đúng rồi, cậu nói Tần Niệm nghỉ việc?”

Tô Diệp nghi hoặc: “Anh không biết sao? Từ hôm qua đã không đến.”

“Không phải tăng ca?”

“Tôi xác định, hiện tại ở tổ án đặc biệt ngoài tôi chỉ có cô hồn.”

Nhiếp Cửu treo điện thoại, đi vào phòng Tần Niệm, tủ quần áo trống không.

Trên bàn có một mảnh giấy.

Nhiếp Cửu cầm giấy trở về phòng khách.

Bởi vì mấy ngày nữa sẽ chuyển nhà, nên mọi thứ đều được thu dọn, hôm trước Tần Niệm cũng sắp xếp đồ, nhưng nguyên nhân có vẻ khác.

Tần Bạch nói: “Làm sao vậy?”

Nhiếp Cửu thở dài: “Có một bức thư từ Mĩ gửi tới.”

Tần Bạch có dự cảm bất hảo.

“Trên đó viết, anh ở Mĩ chờ em.” Nhiếp Cửu bất đắc dĩ, “Người gửi, Trần Việt Nhiên.”

Tần Bạch nhìn ba giây, lập tức rống to: “Hắn còn u mê tới bao giờ nữa đây!!!”

[Hoàn]

34. Chương 34

Tần Niệm xuống máy bay, trên lưng là ba lô hồng nhạt, trong tay cầm túi xách.

Cậu nhìn đông tới nhìn tây chốc lát, quanh mình phần lớn đều là người da trắng.

Tim nhảy loạn, mắt to nhìn bảng hướng dẫn.

Thông qua kiểm tra an ninh, Tần Niệm đi ra cửa, trong lòng vẫn đang do dự.

Bước dần dần chậm, hai chân có chút nhuyển.

Đã biết Trầm Việt Nhiên không thích mình, còn bị một câu của hắn lừa tới đây.

Tần Niệm nghiêng đầu, “Coi như du lịch?” Chẳng biết có mang đủ tiền hay không.

Trầm Việt Nhiên kiên nhẫn đợi trước cửa, liếc mắt một cái liền thấy được Tần Niệm.

Tên nhóc gốc gác bị đám người che khuất, nho nhỏ cũng rất đáng yêu. Lúc này Trầm Việt Nhiên mới phát hiện, Tần Niệm và Tần Bạch là hai sự tồn tại khác biệt. Mà loại tồn tại này thực kì diệu, Trầm Việt Nhiên rất khó nói rõ ràng, nhưng hắn có thể xác định, hắn có thể không có Tần Bạch, nhưng không thể không có Tần Niệm.

Không ai yêu hắn hơn Tần Niệm.

Trong tình yêu con người luôn luôn đòi hỏi nhiều, giữa hắn và Tần Niệm, người hi sinh là Tần Niệm, còn hắn, vì sự hy sinh của Tần Niệm mà thay đổi.

Trầm Việt Nhiên không biết tình cảm xuất phát từ ấy nấy có phải tình yêu hay không, hắn cũng không cách nào đối mặt với Tần Niệm. Nhưng nhớ nhung xa cách tra tấn hắn, khiến hắn đau thương.

Trầm Việt Nhiên nghĩ, nếu loại nhớ nhung này không phải yêu. Vậy cả đời này hắn chẳng thể yêu ai.

Tần Niệm thấy được hắn, không tình nguyện bước qua.

Trầm Việt Nhiên cầm tay cậu, lại bị cậu gạt ra.

Tần Niệm cúi đầu chớp chớp mắt, lông mi dài như cánh quạt, “Tôi chỉ tới du lịch, thuận tiện gặp anh.”

Trầm Việt Nhiên sững sốt, cầm tay cậu rồi xoa đầu cậu, tao nhã như trước: “Vây mấy ngày nay anh tiếp đãi em.”

Tần Niệm kinh ngạc, không ngờ hắn sẽ nói như vậy, nhất thời cảm thấy trong lòng đau khổ, miễn cưỡng kìm nén nước mắt đi theo hắn.

Trầm Việt Nhiên thay cậu mở cửa xe.

Tần Niệm cổ quái nhìn hắn, nghĩ rằng, không phải hắn chạy nạn ư? Sao còn phô trương hơn trước.

Trầm Việt Nhiên tựa hồ cảm giác được ý nghĩ của cậu, giải thích: “Anh không chạy nạn, vẫn là câu nói kia, không ai chứng minh được thân phận của anh, dù đó là Tần Bạch.”

Đề tài này rất trầm trọng, Tần Niệm cũng không muốn tiếp tục, vì thế cậu xoay người vào trong xe.

Dọc theo đường đi không ai nói gì.

Phòng cảnh ngoài cửa sổ lướt qua, thật lâu sau Tần Niệm mới thấp giọng hỏi: “Anh muốn tiếp tục thực nghiệm kia sao?”

Trầm Việt Nhiên mỉm cười: “Nếu anh rảnh rồi, nhất định tiếp tục.”

Tần Niệm nhú mày.

“Đương nhiên, nếu em ở bên anh, chắc chắn anh sẽ bề bộn nhiều việc.”

Tần Niệm đỏ mắt, giả vờ nhìn bên ngoài.

“Trầm Việt Nhiên.”

“Hử?”

Tần Niệm bấu môi, tội nghiệp nhìn hấn.

Trầm Việt Nhiên nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

“Giữa trưa đừng ăn cơm rang hải sản.”

Trầm Việt Nhiên ngẩn ra, cảm thấy lòng chua xót.

“Nếu không.” Tần Niệm xoắn ngón tay, “Tôi có thể tự đi ăn.”

Trầm Việt Nhiên bỗng nhiên vươn tay, ôm cậu trong lòng, mthấp giọng gọi: “Niệm Niệm.”

“A?”

Trầm Việt Nhiên há miệng thở dốc, muốn nói lời hứa hẹn lại không thể nói được.

Hấn là Trầm Việt Nhiên, là người chuyên làm chuyện xấu, Trầm Việt Nhiên luôn nói dối. Hấn có tư cách gì hứa hẹn.

Tần Niệm vươn tay, thật cẩn thận sờ sờ hai má hấn, “Anh là người đầu tiên nói thích em, cho nên em thực ngu ngốc mà yêu anh.”

Trầm Việt Nhiên nín thở, sắc mặt cổ quái, hấn có nên cảm tạ ông trời vì trước hấn không có ai thổ lộ với Tần Niệm không?

Còn câu thực ngu ngốc mà yêu anh, thực ngu ngốc?

Đúng vậy, là thực ngu ngốc.

Hừ.

Tần Niệm ôm cổ hấn, buông mi mắt, “Em vẫn nghĩ tình yêu rất đơn giản, tựa như em cả đời chỉ yêu anh. Nhưng, hóa ra tình yêu cần may mắn, trong hàng tỷ người chỉ có thể yêu một người, nhưng người này không yêu em, dù về sau có người yêu em, người kia cũng không phải người em yêu, bởi vì em chỉ yêu anh.”

Trầm Việt Nhiên lặng đi, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc, đó là cảm xúc Tần Bạch chưa từng cho hấn. Hạnh phúc khi được đáp lại.

Đồng thời Trầm Việt Nhiên cảm thán mình thực may mắn, đầu tiên Tiểu Niệm của hấn là thiên tài ngốc nghếch, tình cảm của Trần Miễn rõ ràng như vậy cũng không thấy được. Tiếp theo hấn cảm thấy vì may mắn mình đã thổ lộ đủ sớm, tuy rằng mục đích không đơn giản. Cuối cùng, trong hàng tỷ người, Tần Niệm chỉ yêu mình.

Đây là tình cảm làm người ta điên cuồng.

Trầm Việt Nhiên hôn lên trán cậu, thấp giọng nói: “Không phải cả đời chỉ có thể yêu một người.”

Thân thể Tần Niệm run lên, nếu Trầm Việt Nhiên nói hấn đồng thời yêu cậu và Tần Bạch, cậu nhất định nhảy xuống xe.

Trầm Việt Nhiên nói: “Chỉ là, cả đời này, một lúc chỉ có thể yêu một người.”

Tần Niệm ngẩng đầu nhìn hấn.

Trầm Việt Nhiên nhìn vào mắt cậu, kiên định nói: “Tin anh, hiện tại người Trầm Việt Nhiên yêu là Tần Niệm, chỉ cần Tần Niệm vẫn yêu Trầm Việt Nhiên, vậy hấn nguyện ý vì Tần Niệm mà thay đổi. Nhưng, nếu có một ngày Tần Niệm muốn bỏ lại hấn, vậy Trầm Việt Nhiên sẽ hủy thế giới này để trả thù.”

Tần Niệm hấp mũi, nước mắt tuôn rơi, “Em sẽ không, em sẽ mãi mãi yêu anh.”

Trầm Việt Nhiên kéo cậu vào lòng, một khắc kia, giật mình tỉnh ngộ.

Tình yêu với Tần Bạch vì không được đáp lại mà biến thành oán niệm, bị tâm tối che phủ.

Mà Tần Niệm, là ánh sáng duy nhất len lỏi vào lòng hấn, khiến hấn chú ý, thấp sáng con đường phía trước.

Trọn đời không tắt, suốt đời không buông.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-toi>